

DE
MENSENMARKT

LEES
SEX
EMPI
R
AAR

DE MENSENMARKT

Donna Freitas

Vertaling: Mariella Manfré

Bovendien krijg ik ook van de natuur te leren dat er rondom mijn lichaam een aantal andere lichamen bestaan, waarvan ik sommige moet opzoeken en andere vermijden. En uit het feit dat ik zeer verschillende kleuren, geluiden, reuken, smaken, warmte, hardheid en dergelijke ervaar, concludeer ik zeker terecht dat sommige [...] me bevallen en andere niet, [en] volgt heel zeker dat mijn lichaam, of liever ik als geheel voor zover ik uit lichaam en geest ben samengesteld, op een aantal prettige en onprettige manieren door de mij omringende lichamen kan worden beïnvloed.

René Descartes – *Meditaties*
Boom, Amsterdam, 1996

#Demensenmarkt

NUR285/W031701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVII Donna Freitas

Originally published by Harper Teen, an imprint of HarperCollins Publishers, USA.

Published by arrangement with A.M. Heath Literary Agents.

Oorspronkelijke titel: *The Body Market*

Nederlandse vertaling: Mariella Manfré

Omslagontwerp: © 2017 Colin Anderson

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Het citaat van René Descartes op pagina 5 is afkomstig uit 'Meditaties over de eerste filosofie'.

Amsterdam/Meppel: uitgeverij Boom, 1998.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

LEES
EXEM
PLAAR

LEES
EXEM
PLAAR

DEEL EEN

IK DEED DE SJAAL OM MIJN HOOFD GOED.

Alleen mijn ogen waren zichtbaar.

Ik voegde me bij de stroom toeristen die naar binnen ging. Een grote luifel strekte zich boven ons uit en hield het bleke winterzonnetje tegen. De gepolijste marmeren vloer glansde en was zo schoon en nieuw dat hij zo glad was als ijs. Rechts van me verschenen meer mensen in de lobby van het hoge, glinsterende hotel met zijn zorgvuldig gesnoeide boompjes bij de ingang.

Overall om me heen klonken stemmen.

Ze spraken talen die ik niet begreep. Ik wou dat ik een app had waarmee ik kon vertalen wat ze zeiden, en vervolgens moest ik bijna lachen om die gedachte. Het leek een eeuwigheid geleden dat apps bij het leven van alledag hoorden. Een complete wereld verwijderd van de wereld waarin ik me nu bevond. Letterlijk.

Ik concentreerde me op de man naast me, terwijl we voortschuifelden onder de luifel. Hij had de hand van een vrouw vast,

misschien zijn vrouw. Ze waren bijna even groot, allebei kleiner dan ik, hun haar pikzwart en springerig, schuine ogen. Ik luisterde aandachtig naar de geluiden die uit hun mond kwamen, hun accent, het ritme van hun woorden. Ondanks al mijn gamen en het opletten tijdens Echte Wereldgeschiedenis kon ik de betekenis niet thuisbrengen, maar met wat moeite kon ik wel de taal herkennen.

Ze spraken Japans.

Ik begon te luisteren naar de andere mensen die om me heen zwermde en die probeerden dichterbij het doel van onze aanwezigheid hier te komen. In iets van vijf minuten hoorde ik zeven verschillende talen. Eerst de jongemannen die Frans spraken, en daarna een grote groep die voorbijschuifde en met elkaar fluiserde in het Chinees. Er was een lang blond stel dat vertrouwelijk Nederlands sprak met elkaar, en een ander dat hand in hand bijna schreeuwde in het Spaans. Ik hoorde flarden Italiaans, maar kon niet opmaken waar dat vandaan kwam, en hetzelfde gold voor een vrouwenstem die Duits sprak. En er gonsden nog meer talen, die ik niet helemaal kon plaatsen, door de lucht om me heen.

Mensen hadden zich speciaal voor deze gelegenheid aangekleed.

Veel van de vrouwen hadden een net mantelpakje gekozen, elegante naaldhakken aan hun voeten en een dure, dikke jas om zich heen getrokken als bescherming tegen de kou, en er bengelden juwelen aan hun oren. Maar er waren er ook een paar in een kleurrijke sari en nog meer met een sluier die alleen hun ogen vrijliet. De mannen leken van tevoren overleg te hebben gepleegd en droegen allemaal formele, zwarte pakken en strakke, wollen jassen.

De rijken der aarde hadden kosten noch moeite gespaard en waren van heinde en verre naar deze bijzondere gelegenheid gekomen. De brand en mijn ontsnapping van het feest op de openingsnacht van de Mensenmarkt hadden zeker roet in het eten gegooid van mijn zusters plannen, maar uiteindelijk had dat het onvermijdelijke alleen maar uitgesteld.

Doorgaan was het enige wat telde.

Daarom was ik hier.

Rain vond niet dat ik het moest doen, had er ruzie met me over gemaakt. Hij dacht dat het te gevaarlijk voor me was om hierheen te gaan gezien mijn band met deze plek en de oprichter ervan. Maar het was juist vanwege die band dat ik moest gaan. Rain stond op het moment trouwens niet boven aan mijn lijstje betrouwbare adviseurs. Hij had de waarheid over mijn zus achtergehouden en hij had gewoonweg gelogen over Lacy.

Hij had niet meer het recht mij te vertellen wat ik wel of niet moest doen.

De volledige omvang van de expositie bestond uit een kronkelig labrynt dat zich uitstreckte over complete stratenblokken en steeds maar verder naar beneden liep, tot onder de grond. De toeristen stonden te popelen om te beginnen, opgewonden over het voorproefje dat ze was beloofd. De duurste items waren uitgesteld om te prikkelen en te verleiden, en de rest was opgeslagen in de ondergrondse grotten, lag daar klaar. Een complete stad vol handelswaar. We schuifelden samen verder, langzaam in de rij vooruitbewegend. Sommige mensen zaten met hun neus in een kaart, in een poging uit te vinden hoe ver we ons van de uitgestalde waar bevonden.

Eindelijk gingen we de hoek om.

Aan het einde van het pad had iemand een podium van glanzend wit marmer opgesteld. Een dubbele trap met dik rood tapijt erop leidde naar de topattractie. Mensen stonden in de met fluwelen koorden afgezette ruimte om het beter te kunnen zien. Ik sloot aan, en al snel namen tientallen andere toeristen hun plek achter me in. Zeker een half uur lang kronkelden we door de doolhof. Inmiddels kon ik het uiteinde van de lange glazen kist zien. Hij werd van binnenuit verlicht, zodat de kostbare inhoud extra opviel.

De twee toeristen voor me – een man en een vrouw die Chinees spraken – liepen opgewonden kletsend door. Ik zag ze om de kist cirkelen, fluisteren, dingen aanwijzen aan elkaar. Ze wierpen een blik achterom naar mij en knikten, vlak voordat ze tussen de fluwelen koorden door naar de uitgang verdwenen.

Toen was het mijn beurt.

Ik liep omhoog naar de kist en dwong mezelf lang en goed te kijken naar wat er voor me lag.

Wíé er lag.

Jude probeerde me te straffen voor mijn ontsnapping.

En daar was ze uitstekend in geslaagd.

Ik duwde mijn handen tegen het glas, ook al stond er een bordje met een waarschuwing dat niet te doen. Ik nam de lieflijke ledematen in me op, de elegante vingers die voor de gelegenheid roze nagellak hadden gekregen. De manier waarop de borstkas lichtjes op en neer ging, waardoor de gaasachtige stukken stof die het bovenste en het onderste deel van het lichaam bedekten een beetje bewogen. Roodgestifte lippen en vredig gesloten ogen. Lang blond

haar dat over het voorhoofd viel en langs de schouders en armen, gekruld en keurig gestyled om de schitterende glans goed uit te laten komen. De huid was glad en ongeschonden, nou ja, bijna.

Er zat een heel klein litteken onder de elleboog.

Maar dat moest je weten, anders zag je het niet.

Je moest het weten, anders keek je er niet eens naar.

Ik staaarde naar het lichaam van Inara, mijn beste vriendin, die hier tentoongesteld lag, zodat de hele wereld haar kon zien.

Kon bewonderen. Kon benijden.

Kon begeren en kon kopen.

Trader had gefaald in zijn poging haar te helpen ontsnappen, en al snel zou Inara verkocht worden aan de hoogsteieder.

De Mensenmarkt was geopend.

2

Skye

De wil om te leven

IK BLEEF TE LANG HANGEN.

De mensen achter me begonnen te fluisteren en er klonk ongeduldig gesis op uit de wachtende menigte – body-toeristen werden ze genoemd. New Port City was de nieuwste en daarom populairste plek voor body-toerisme in de Echte Wereld, in navolging van Peking, Moskou, Parijs, Buenos Aires en wat kleinere, minder kosmopolitische steden. Ze konden er mooie woorden voor verzinnen wat ze wilden, maar iedereen wist wat er werkelijk gebeurde op deze markt.

Mensenhandel.

Ze hadden de verkoop opgedeeld in reeksen. Vanaf vandaag boden ze alleen de minst gewilde lichamen aan, die ze als de minst waardevolle reeks beschouwden, en langzamerhand zouden ze omhoogwerken naar de meer waardevolle lichamen, de mooiste, de knapste, de lichamen die het meest zouden opleveren. De body-toeristen moesten daarop wachten. Het was een manier om de

vraag op te drijven, had ik iemand horen zeggen.

‘Loop door,’ zei de bewaker tegen me. Hij klonk verveeld, immuun voor de uitstalling, zich nauwelijks bewust van de waardevolle handelswaar links van hem.

Maar ik liep niet door. Ik wilde Inara niet achterlaten.

Dat zij hier was, was helemaal mijn schuld.

Ik had hier moeten liggen, klonk het honend in mijn hoofd. Over twee weken zou de Mensenmarkt starten met de speciale veilingen voor de duurste koopwaar en dan zou Inara weg zijn, en snel ook.

De bewaker draaide zich om.

Ik voelde zijn ogen op me.

‘Loop door,’ zei hij weer, nu wat minder verveeld, wat dwingender.

Ik trok de sjaal strakker om mijn hoofd.

Ik haalde mijn hand van het glas en wierp nog een laatste blik op Inara. Toen daalde ik het podium af, over het dikke, zachte tapijt. Ik liep over de markt naar de uitgang en ik was er bijna, ik kon hem door de menigte heen zien, ik kon de naambordjes van de straten zien die zich buiten de marktmuren bevonden, toen iets me op mijn plaats deed stilstaan.

Iemand.

In een hoek rechtsachter op de markt lag een groepje lichamen, ook in glazen kisten, uitgesteld onder een lange rode banner die precies dezelfde kleur had als het tapijt. Op de banner stond:

LIJF & LEDEN
op lijf in delen!

Er stond een man onder met een nogal spottende glimlach op zijn gezicht. Zijn ogen lachten, maar op een manier waar ik de kriebels van kreeg, alsof hij trots was op het misselijke woordgrapje dat hij had bedacht om zijn koopwaar aan te prijzen.

Hij zag me kijken. ‘Wil je het van dichtbij bekijken, liefje? Ik krijg hier sterk de indruk dat je geïnteresseerd bent.’

Ik slikte. Hij had gelijk.

Ik was geïnteresseerd.

En ik wilde van dichtbij kijken.

Eén lichaam in het bijzonder had mijn aandacht getrokken, en daar ging ik heen. Ik bestudeerde het gezicht, het haar, de mond.

Ik had me niet vergist.

Zij was het.

Mijn maag draaide om.

‘Zij is een sterke,’ zei de man. De opwinding over een mogelijke verkoop klonk door in zijn stem. ‘Een van de eersten die zonder incidenten van de plugs werd gehaald. Ze is niet goedkoop, maar ik kan een mooi prijsje voor je maken.’

Ik voelde hem naast me, rook het zweet dat ondanks de kou uit hem kwam, en kon bijna horen hoe zijn hart harder begon te kloppen vanwege mijn interesse. Misschien was ik de eerste die geïnteresseerd leek. Dat hoopte ik maar. Ik voelde me zo machteloos. Ik was misselijk. Ik wist dat ik weg moest gaan, dat ik hier zo snel en zo ver mogelijk vandaan moest zien te komen, maar ik kon me op een of andere manier niet bewegen.

Uiteindelijk kreeg ik er een paar woorden uit. ‘Als u deze voor me vast kunt houden tot ik terug ben, beloof ik u dat ik er meer voor zal geven dan u ooit voor mogelijk had gehouden.’

‘Vind je haar zo leuk? Op mij komt ze nogal gewoontjes over,’ zei hij binnensmonds.

Tijdens het gesprek was mijn blik geen moment van het meisje voor ons afgedwaald.

Sylvia.

Zij was het. Ik wist het zeker. Na al die tijd dat ik me had afgevraagd wat er met Sylvia was gebeurd, nadat haar lichaam was losgemaakt voordat ze zelf had kunnen uitpluggen, was ze hier. Ik staarde naar haar lichaam dat hier lag, en voelde mijn hart in mijn schoenen zinken, terwijl ik bedacht hoe Zeera zich zou voelen als ik haar dit nieuws vertelde. Zou het een en al afschuw zijn of ook iets van opluchting, omdat ze nu in elk geval wist waar ze haar kon vinden?

Sylvia was tenminste nog in leven.

Sylvia was tenminste... in feite nog steeds Sylvia.

‘Wil je haar of niet?’ vroeg de verkoper. Hij begon ongeduldig te klinken.

Ik graaide in de zakken van mijn jas en haalde bijna al het geld eruit dat Rain me had gegeven. *Voor het geval je het nodig hebt*, had hij gezegd. We wisten allebei wat hij had bedoeld. Voor het geval ik een paar lichamen moest kopen. ‘Ik wil graag een aanbetaling op haar doen,’ zei ik tegen de man. Het geld lag opgestapeld op mijn uitgestrekte handen. Het was veel.

Hij staarde ernaar alsof hij zijn ogen niet kon geloven, alsof zijn dromen eindelijk uitkwamen. Maar toen herstelde hij zich en lukte het hem zijn blik los te rukken en mij weer aan te kijken. ‘Een aanbetaling?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik kan haar nu niet meenemen. Ik moet wat dingen regelen.’

Hij begon al met zijn hoofd te schudden. ‘Ik weet niet of..’

Ik graaide in mijn zakken, haalde de rest van het geld tevoorschijn en legde dat erbij op de stapel. ‘Is dit genoeg om u te overtuigen?’ Ik schoof het naar hem toe en hij pakte het aan. ‘Ik heb nog veel meer, als u zich aan uw woord houdt.’

De man propte het geld in zijn jaszakken. ‘Goed dan, dame, als dat is wat je graag wilt,’ zei hij. Toen draaide hij zich om naar een stel dat stond te wachten tot hij met mij klaar was. Hij had dat spottende lachje weer op zijn gezicht. ‘Wat kan ik vandaag voor u doen? Een nieuw paar longen nodig? Een lever misschien?’

‘Ik kom haar snel ophalen,’ zei ik, maar de man was al verdiept in zijn gesprek met zijn nieuwe klanten.

Er ging een rilling door me heen. Mijn hele lichaam trilde.

Mijn rechterhand ging omhoog en klemde zich om mijn hals.

Ik werd bekeken. Ik kon het voelen. Zonder me om te draaien ging ik ervandoor. Mijn hart klopte in mijn keel, ik kon niet wachten om de frisse winterlucht van de stad te voelen. Ik naderde de uitgang van de markt, waar gasten het nabijgelegen hotel in en uit stroomden, dicht tegen elkaar vanwege de kou. Opgewonden kletsten ze over hun dagje etalages kijken, al de glazen kisten die ze gingen zien, begluren, de lichamen die ze zouden bezichtigen en op waarde schatten. Pas toen ik de marktmuren voorbij was en het hotel niet meer boven me uit voelde torenen, kon ik weer ademhalen.

Het gerucht ging dat mijn zus zich had geïnstalleerd in het penthouse.

Stel je voor dat ze op dit moment voor haar raam stond en uitkeek over haar stad? Zou ze naar beneden kijken, precies naar de

plek waar ik nu stond? Zou ze haar bewakers weer op me afsturen?

Ik rechtte mijn schouders. Schudde dat naargeestige gevoel van me af.

Er keek niemand naar me.

Mijn zus niet. En niemand anders.

Ik beeldde me dingen in.

Ik ging op weg naar de rand van de stad waar Rains auto verstopt was, geparkeerd op de plek waar ik hem had achtergelaten. Ik begon na te denken over een plan om Inara en Sylvia daar weg te krijgen, en niet te vergeten alle anderen. Mijn hoofd gonsde van de ideeën, toen er opeens iets opkwam in mijn brein, als een klein knipperend rood waarschuwingslichtje.

Ik bleef staan en keek op.

Langzaam draaide ik mijn hoofd naar links, vervolgens naar rechts. Het gevoel dat iemand me bekeek was weer terug, maar toen stierf het weg.

Het rode licht verdween en alles werd rustig.

Ik liep haastig door tot mijn adem weer regelmatig was geworden. Eén keer stopte ik om me te oriënteren. Ik zocht de lucht af naar de bekende Water Tower, die zich aftekende boven New Port City en die de omringende oceaan weerspiegelde. Vandaag had hij een diep donkerblauwe gloed, die paste bij de donkere stemming van de zee in de winter. Toen ik mijn tempo wat opvoerde, voelde ik iets kouds en nats op mijn wang spatten. Ik bracht mijn hand omhoog naar mijn huid en mijn vingers werden ijskoud. Ik bestudeerde de lucht.

Sneeuw.

Mijn mond viel open.

Het sneeuwde.

Ik had eerder door de sneeuw gelopen, erdoor gerend, erin gespeeld, een sneeuwman gemaakt en een sneeuwvrouw. Een hele sneeuwfamilie in het park tegenover het Solohuis. Maar dat was in de Appwereld.

Deze sneeuw was echt.

Daar had ik maar één herinnering aan, van toen ik een kind was. Mijn moeder had me naar het raam geroepen om te kijken naar het winterse wonderland dat die nacht buiten was ontstaan terwijl wij sliepen. Ze had me bij de hand gepakt en me meegenomen in die witte wereld. Lachend hadden we de sneeuw opgescheept met onze armen.

Mijn moeder.

Waar was ze nu? Ik haalde diep adem en blies uit. Toen hield ik mijn hand voor me en keek naar elke individuele vlok die op mijn handpalm terecht kwam en tot water smolt.

Eén seconde, één prachtig moment, voelde ik de schoonheid en magie die eigenlijk alleen mogelijk leken in de Echte Wereld. Ironisch, want de Appwereld komt juist voort uit enorm veel technologische verbeeldingskracht, ontworpen om ervoor te zorgen dat je je nooit verveelt en nooit een gebrek hebt aan nieuwe, spannende dingen om te bekijken, mee te spelen, van te genieten. Maar de kwetsbaarheid van de Echte Wereld won het altijd van het nagemaakte, het gecodeerde, het virtuele. Dat had ik al snel geleerd. De kwetsbaarheid zelf, het willekeurige bestaan van elk ding, hoe klein ook, was wat deze wereld zo mooi maakte. Ik moest denken aan de Sneeuwstorm-app die Inara en ik hadden gedownload toen we klein waren. We hadden warme chocolademelk gedronken bij

een warm haardvuur, terwijl we keken naar de sneeuw die de stad wazig maakte. De herinneringen overvielen me en schoven alle andere gedachten opzij.

Mijn schouders zakten in.

Vandaag zou Inara de sneeuw niet bewonderen. En Sylvia ook niet.

De sneeuwval werd heviger.

Er lag al een dunne, witte deken op de grond.

Ik liep weer verder, terwijl de sneeuwvlokken om me heen dwarrelden. De anderen zouden zich zorgen maken dat ik nog niet terug was. Adam, de hoeder en Rain – vooral Rain. Maar sinds ik achter zijn leugens was gekomen, sinds ik de waarheid over mijn zus had ontdekt, die afschuwelijke avond van het bal had meegeemaakt, leek ik me nergens meer thuis te voelen, kon ik nergens aarden. Nu concentreerde ik me op de sneeuw. Ik stopte mijn sombere gedachten weg, terwijl de sneeuw steeds harder naar beneden viel en het gebruikelijke rumoer van de stad dempte. Ik voelde me erdoor beschermd, verborgen.

Toen brak er een geluid door de stilte en de schoonheid, een hard, diep gebrul.

Was dat... een motor?

Ja. Er reed een motor door de straat, hard. Hij stopte op de hoek en de motor sloeg af. In een stad waar bijna geen auto's waren, waar de auto van Rain een kostbare, excentrieke luxe was, was het vreemd om een motor te zien. Ik kon mijn blik er niet van afhouden – en ook niet van de jongen die erop zat. Golven van woede straalden van zijn lichaam af, en zijn mond stond strak en nors. Hij had een dik, zwartleren jack aan en zwarte handschoenen.

De sneeuwvlokken spatten op zijn mouwen en gleden langs zijn zwarte broek en zware, zwarte laarzen. Zijn ogen waren verborgen achter een donkere zonnebril, hoewel de zon niet meer scheen. Hij had een zwart-wit geblokte sjaal om zijn nek, die over zijn kin getrokken was. Ondanks het weer leek de jongen het niet koud te hebben, terwijl hij nogal onbeschermd in de winterse kou rondreed.

‘Hallo,’ zei hij.

Hoewel er verder niemand in de buurt was, keek ik toch achter me om te zien of zijn begroeting voor iemand anders was bedoeld.

Maar we waren alleen.

‘Jij, ja,’ zei hij. Zijn stem was net zo grimmig als zijn gezicht.

‘Hallo,’ reageerde ik onzeker.

Hij stapte van zijn motor af, duwde met zijn voet de standaard naar beneden en liep naar me toe. Hij stopte pas toen hij vlak voor me stond, op nog geen halve meter. Het waarschuwingslichtje in mijn hoofd flitste als een bezetene, felrood, met de opdracht te rennen, rennen, nú rennen, maar ik bewoog me niet. Ik keek zelfs niet van hem weg.

Wat was er mis met me?

Wat was er met mijn instinct tot zelfbehoud aan de hand?

Was dat in slaap gesust of zelfs verdoofd? Het had wat lui geleken de afgelopen maanden, te zwak om nuttig te zijn. Of was er iets anders aan de hand – was er iets aan deze jongen wat me niet toestond te vertrekken?

Hij deed zijn zonnebril af en voor het eerst zag ik zijn ogen. Ze waren donker en vreemd, waakzaam maar leeg, en omrand door lange wimpers. Hij kneep ze samen. ‘Ik weet wie je bent,’ zei hij.

‘En?’ Ik probeerde net zo onverstaanbaar te klinken als hij. ‘Wie ben ik dan?’

Hij stak zijn hand uit, alsof we net aan elkaar waren voorgesteld op een feestje en hij beleefd wilde doen. ‘Jij bent het meest gezochte meisje in heel New Port City.’ De rechterkant van zijn mond krulde omhoog tot een dreigend glimlachje. ‘En ik ben een premiejager die mazzel heeft.’

Er viel een pauze tussen die woorden en wat er vervolgens gebeurde. Een moment dat lang genoeg was om de angst binnen in me als een bom te laten barsten, maar niet lang genoeg om gered te worden door mijn game-instincten. Uiteindelijk staken die de kop op en ik stond op het punt weg te rennen, terwijl mijn brein automatisch de afstand berekende tot aan het donkere steegje verderop, maar ik was te laat.

Ik voelde zijn handen op me.

Ze waren sterk. Hij was sterk – sterker dan hij eruitzag.

‘Maak je geen zorgen, Skye,’ fluisterde hij. ‘Ik zal je geen pijn doen. Dat beloof ik.’ Toen pakte hij me bij mijn middel en trok me zijn motor op, alsof ik niks woog. Voor ik ook maar kon schreeuwen, had hij mijn polsen geboeid zodat mijn armen om zijn taille lagen, mijn lichaam tegen zijn rug geperst. Er klonk een luid gebrul en opeens reden we.

Nee, we vlogen.

Mijn sjaal werd van mijn hoofd geblazen en zweefde de lucht in, meegevoerd door de wind. Het was snijdend koud, de sneeuw voelde als mini-mesjes tegen mijn huid. Ik merkte dat ik de jongen steviger vastgreep, en ik duwde mijn blote wang tegen het koude leer van zijn jack.

Als ik dat niet deed, zou ik eraf vallen, en ik wilde eerlijk gezegd niet dood.

Ik wil niet dood.

Ik wil níét dood.

Die woorden werden keer op keer herhaald in mijn hoofd, terwijl we door de stad raceten, en mijn ogen traanden vanwege de van alle kanten beukende storm en gure wind.

Toen we een brug over gingen en de sneeuw even wat minder werd, maakte ik daar gebruik van door over de schouder van de jongen te gluren. Ik bestudeerde zijn gezicht, dat werd gereflecteerd in het spiegeltje van de motor. Zijn ogen zaten weer verborgen achter de zonnebril, zijn mond was een strakke, uitdrukingsloze streep, alsof hij net bij een winkel was gestopt en een onschuldig vrachtje bij zich had. Maar door me te ontvoeren, me te bedreigen, had deze jongen me zojuist teruggehaald uit het dodenrijk. De afgelopen maanden had ik een slaapwandeland bestaan geleid. Buiten het feit dat ik Inara wilde zien, wilde redden, uit liefde en uit schuldgevoel, was ik stuurloos geweest. Van dag tot dag dwalend, slap en zonder wilskracht.

Nu niet meer.

Ik wilde léven.

Ik zóú leven.

Voor het eerst in tijden vóélde ik iets.

Op dat moment bewoog de jongen, maar een klein beetje, zijn kin verschoof iets. Zijn mond was nog steeds een ferme, dunne streep, maar ik zag dat hij ook naar mij keek, via de spiegel, en dat hij dat met belangstelling deed.

Met een nieuwsgierigheid die leek op die van mij.

Heel even was ik verdrietig.

Ik weet niet precies hoe of waarom, of het mijn game-instincten waren die me waarschuwden dat er iets aan de hand was, maar ik wist dat deze jongen belangrijk zou zijn voor wat ons verder ook te wachten stond in deze wereld, en voor mijn rol daarin.

En het verdriet, nou, dat was vanwege hem.

Ik had eerder mensen gedood en ik zou het weer doen.

Als mijn leven gevaar liep, zou ik het zonder aarzelen doen.

‘Hou je vast!’ riep hij boven het gebrul van de motor en de wind uit.

Dus dat deed ik. Ik begroef mijn gezicht weer in het soepele koude leer van zijn jack en zette mijn gedachten uit. Dat was makkelijker. Voor nu.

3

*Rain**Machteloos*

IK WAS HAAR KWIJT.

Skye was weg.

Dit keer misschien wel voor altijd.

De reling was koud en hard in mijn handen, net zo koud als de lucht en de sneeuw die buiten het landhuis neerkwam. Mijn hand wilde hem buigen. Als ik nog in de Appwereld was geweest had ik een manier gevonden om hem te laten doen wat ik wilde, maar hier, in het echte lichaam, had ik de kracht niet voor dat soort dingen.

‘Rain?’

Het was vroeg en de trainingsruimte onder het balkon waar ik stond was leeg. Ik was hier gekomen om even alleen te zijn. Om te denken. Om medelijden met mezelf te hebben misschien. Om me af te vragen waar Skye was en hoe ik haar terug kon krijgen. Ik zuchtte. ‘Lacy,’ zei ik, terwijl ik me omdraaide. ‘Heb je lekker geslapen?’

Ze draaide een lange lok rood haar om haar vingers. Het stak af tegen de blauwe betonnen muur achter haar. ‘Je had het antwoord geweten als je gisteravond bij me was geweest.’ Nu was zij degene die zuchtte. ‘Of een van de andere avonden.’

Haar zachtgroene ogen keken moe. De matte kleuren van de echte Lacy bevielen me beter dan de heldere, in het oog springende, harde kleuren van de virtuele versie, waaraan ik in de loop der jaren zo gewend was geraakt. Lacy voelde zich anders, vond haar echte zelf te bleekjes en onopvallend in vergelijking met haar virtuele zelf, maar ik vroeg me af of ze ooit zou bijdraaien en er net zo naar zou kijken als ik.

‘Dat weet ik en het spijt me,’ zei ik. De Lacy Mills van de Appwereld zou ik nooit serieus nemen, nooit echt voor vallen. Maar de Lacy Mills van de Echte Wereld was een ander verhaal. Ik merkte dat ik dacht over een eventuele relatie met haar. Misschien kon ik haar eindelijk geven wat ze altijd van me had gewild. Ik stak mijn hand uit en zag dat het gebaar haar ogen deed opleven.

Langzaam vlocht ze haar vingers door die van mij. ‘We zouden een paar kunnen zijn,’ fluisterde ze. ‘Opnieuw.’

‘Lacy.’

Haar wimpers trilden. ‘Ja?’ Ze klonk zo hoopvol.

Het brak bijna mijn hart. Lacy had de reputatie koud en gemeen en achterbaks te zijn, maar ik wist wel beter. Van binnen was ze net zo kwetsbaar als anderen, vol verlangen en behoorlijk beschadigd. Ze kon het alleen heel goed verbergen.

Ik kon nu niet tegen haar liegen. ‘Ik ben dankbaar dat je wilt helpen met mijn plannen, zowel die van vroeger...’ zei ik, niet in staat verder uit te spreken over welk ‘vroeger’ ik het had, omdat ik me

pijnlijk bewust was van de fouten die ik had gemaakt. Fouten die een prijs hadden die ik nooit kon afbetalen, wat ik ook aan Skye zou geven. Ik kneep in Lacy's hand. '... als de nieuwe. Ik weet hoeveel je voor me hebt opgegeven en... wat je voor me voelt. Het is nooit mijn bedoeling geweest je aan het lijntje te houden of je valse hoop te geven. Ik heb nooit je gevoelens willen kwetsen.'

Lacy's groene ogen werden dof. Ze liet haar hand uit de mijne glijden en bracht hem achter haar rug, alsof ze hem niet kon vertrouwen. 'Blijkbaar is gevoelens kwetsen je specialiteit.'

'Zeg dat nou niet.'

'Ik had het niet over mezelf, Rain.'

Ik haalde diep adem. 'Dat weet ik.'

'Ze zal je nooit vergeven,' zei Lacy. 'Niet echt. Het is maanden geleden en ze vertrouwt je nog steeds niet. Zulke schade herstel je niet zo makkelijk. Het lijkt wel... ze is helemaal de weg kwijtgeraakt na die avond.'

'Zou jij dat niet ook zijn?' vroeg ik, niet in staat de frustratie uit mijn stem te houden.

Lacy's ogen schoten vuur. 'Wat? Als ik er opeens achter kwam dat de zus die ik zo graag wilde zien, voor wie ik alles had opgegeven, me wilde afstaan alsof ik niks betekende? Dat iedereen om me heen dat de hele tijd al wist en dat mij niet had verteld?' Ze lachte bitter. 'Ik denk het wel, ja. Ik heb bijna... medelijden met haar.'

Ik deed mijn ogen dicht.

Lacy had gelijk. Dit was mijn schuld. Helemaal. Wat was gebeurd en wat nu gebeurde, nu Skye vermist leek te zijn. Of nog erger, was weggelopen. Tijdens een sneeuwstorm.

En ik had haar laten gaan.

Als een idioot.

Skye's helderblauwe ogen hadden die vreselijke avond hun sprankeling verloren, en het enige wat haar nog interesseerde was Inara vinden en terughalen. Ze had hier als een geest door de gangen gelopen. Zelfs de zee, waar ze zo van hield, had haar niet wakker kunnen schudden. De Skye die ik tijdens haar eerste maanden in deze wereld had leren kennen, was verdwenen.

Ik wilde haar terug.

Ik had gehoopt dat ze misschien weer tot leven zou komen als ze op verkenning ging naar de Mensenmarkt. Ik had haar zelfs mijn auto geleend toen ze daarom vroeg.

'Waar denk je aan?' vroeg Lacy.

Ik deed mijn ogen open. Ik was bijna vergeten dat Lacy er was. Ze keek me bevreemd aan. 'Hoezo?' vroeg ik.

Lacy aarzelde. 'Nou, je...'

'Ga door,' zei ik, toen haar stem wegstierf. 'Alsjeblieft.'

'Je ziet er... wanhopig uit,' zei ze.

Ik haalde een hand door mijn haar. Ik probeerde wat het ook was dat op mijn gezicht te zien was weg te vegen en te vervangen door iets gemoedelijkers. Ik had mezelf altijd zo onder controle gehad en nu leek het wel of ik een open boek was voor wie er ook maar in mijn buurt was. 'O?'

Lacy knikte. 'Dat ben ik niet gewend van jou,' zei ze. Ze keek bedroefd. 'Het gaat om haar, hè? Skye, Skye, alles draait altijd om Skye. Je kunt haar niet loslaten, ook al wijst alles erop dat je dat zou moeten doen!'

'Dat is niet zo,' loog ik. 'Skye is gewoon belangrijk voor onze belangen hier, op vele vlakken, waaronder die van mijn vader. Dat

weet je. Ik maak me alleen zorgen over wat haar afwezigheid voor onze plannen betekent. Je ziet dingen niet helder meer door die jaloezie.'

Lacy schudde haar hoofd. 'Tuurlijk.'

'Ik heb een fout gemaakt, dat is het gewoon,' ging ik verder. 'Ik had Skye niet moeten laten gaan gisteren, zeker niet alleen en met die storm die eraan kwam.'

'Maar je hebt haar laten gaan,' merkte Lacy op, haar precieze bedoeling onduidelijk.

Ik keek de andere kant op. Ze had gelijk.

En berouw zorgde ervoor dat ik een hoge prijs betaalde voor mijn fouten.

Skye

Sneeuwstorm

'ER ZULLEN MENSEN NAAR ME OP ZOEK GAAN,' zei ik.

De jongen draaide zich om van de haak waaraan hij zijn jack had opgehangen, hoewel hij zijn sjaal nog niet had afgedaan. Hij lachte, maar er zat een donker en scherp kantje aan. 'Dat kun je wel zeggen, ja. Er zijn al maanden mensen naar je op zoek. Daar heeft je zus wel voor gezorgd. Ze heeft een behoorlijke beloning voor je uitgelooft.' Hij klonk zo tevreden.

Ik schoof heen en weer op de stoel waarop hij me had neergezet. Het was een harde, houten, oncomfortabele stoel, die bij een tweepersoonstafel stond. We waren in een kleine keuken, die één ruimte vormde met een net zo kleine woonkamer. Er stond een gehavende grijze bank met een dikke deken over de armleuning, en er hingen planken vol boeken aan de muren. Op de vloer lag een oud kleed, versleten en verschoten. In het midden van de ruimte stond een gedrongen, zwarte ijzeren kachel met een dikke ronde pijp die door het lage plafond verdween. De jongen gooide er wat hout in

en al snel vlamde er een roodoranje vuur op.

‘Ik bedoelde ándere mensen,’ zei ik.

Hij bekeek me. ‘Nog beter.’

Ik rilde in mijn zware, natte jas en probeerde niet te klapper-tanden. Ik had het waarschijnlijk nog nooit zo koud gehad, in de Appwereld zeker niet. Zelfs als ik de Sneeuw-app downloadde, was mijn virtuele zelf gehuld in een gewatteerd jack, een muts, een sjaal en wanten, en bleef de temperatuur op een milde en comfortabele tien graden. Ik verlangde naar warmte, verlangde naar een download die door mijn code zou stromen en mijn binnenste zou verwarmen zoals de zon.

De jongen deed een stap mijn kant op, toen nog een, en de oude houten vloerplanken kraakten onder zijn voeten. Ze zaten vol dikke ronde knoesten. ‘Je verrekt van de kou,’ zei hij.

Er klonk sympathie door in zijn stem, maar in zijn ogen was daar niks van te zien. Hij verliet de keuken, ging een kamer in die waarschijnlijk zijn slaapkamer was en kwam terug met een stapel droge kleren. Een T-shirt, een spijkerbroek, een dikke kabeltrui, zo dik dat ik hunkerde bij de gedachte aan al die warmte.

Hij trok de enige andere stoel bij de tafel vandaan en legde de stapel erop. ‘Je moet je verkleden, anders word je ziek.’

Bij het woord ‘ziek’ kreeg ik automatisch een beeld door van mijn voormalige lerares in de Appwereld, mevrouw Worthington, en de manier waarop haar gezicht vertrok als ze ons vertelde over de verschillende mogelijkheden waarop je dood kon gaan als je in het echte lichaam zat. Een van haar favorieten was ziekte. Ik was hier nu al maandenlang, maar had nog niet zo’n aandoening mee-gemaakt. Ik vroeg me af of het echt zo erg was als ze het altijd had

laten klinken, of het je je net zo afschuwelijk zou doen voelen als de kou die nu mijn lichaam teisterde.

Ik keek op naar de jongen. ‘Ik ga me niet omkleden waar jij bij bent.’

Zijn blik schoot opzij. ‘Ik ga wel naar de andere kamer. Dat was ik allang van plan,’ zei hij.

Ik keek hem boos aan. ‘Nou nou, wat een gentleman.’ Ik tilde mijn geboeide polsen van mijn schoot. ‘Als je een echte gentleman bent, doe je deze af.’

Hij haalde een sleutel uit zijn zak en met één draai waren mijn handen vrij. Ik wreef over mijn polsen en bekeek de dieprode striemen op mijn huid. De jongen liep de kamer al weer door, zonder om te kijken.

‘Maak je je geen zorgen?’ vroeg ik.

Hij bleef staan en draaide zich om. ‘Zorgen?’

Ik ging staan met mijn gezicht naar hem toe. Mijn ogen schoten door de kamer, namen elk detail op, de positie van elk raam, de deur, de doorgang die naar zijn slaapkamer leidde. ‘Dat ik ga ont-snappen.’

‘Nee.’

De abrupte eenvoud van zijn antwoord verbaasde me. ‘Oké. Dan ga ik misschien maar gewoon.’

‘Dat zou ik niet doen als ik jou was.’ Hij liep naar een van de ramen en schoof het gordijn opzij. De sneeuw was zo dik dat je bijna niks kon zien door de glazen ruit. De wind gierde om het huis. ‘We zijn hier een heel eind van de beschaafde wereld en je zou dood-vriezen voor je ook maar een kilometer ver bent.’

Ik wist dat hij gelijk had, maar kon het niet laten te dreigen.

Deze plek, meer een verbouwde schuur dan een huis, eigenlijk een oud strandhutje, lag op een afgelegen, kale heuvel die uitkeek over zee. Toen we op zijn motor langs de rand van het klif reden, met links van ons de woest brullende golven, had ik zitten denken aan het ijs op de weg en dat we met één enkele schuiver zo in het koude water zouden belanden.

Om een of andere reden staken mijn armen nu omhoog, met uitgestrekte handen, naar de jongen misschien, of misschien alleen maar naar de kachel, met zijn knapperende vuur, een warmtebron die ik eigenlijk absoluut niet wilde verlaten. Een golf van vermoeidheid overviel me. Dat gebeurde vaak de laatste tijd. Vermoeidheid zou me naar beneden sleuren zoals een sterke stroming, zo sterk als het tij, dat vast en zeker nu aan de zee trok.

‘Op een gegeven moment sneeuwt het niet meer,’ zei ik tegen hem. ‘En wat ga je dan doen? Me met de boeien vastmaken aan een van de meubels?’

De jongen haalde zijn schouders op, terwijl hij door het midden van het raam gluurde, de enige plek die niet bedekt was met sneeuw. ‘Daar hoef ik me nu nog geen zorgen over te maken. Deze storm gaat nog dagen duren, minstens twee, misschien wel drie.’ Hij draaide zich weer naar me om. De rechterkant van zijn mond krulde omhoog in dat glimlachje. ‘Dit, Skye Cruz, is wat wij in de Echte Wereld een sneeuwstorm noemen.’

De wind huilde de hele middag.

Ik zat daar in mijn eentje in de keuken, de houten stoel dicht bij de kachel, zo dichtbij als maar kon zonder me te branden. De jongen had zichzelf opgesloten in zijn slaapkamer vanaf het moment

dat hij me alleen had gelaten om me te verkleeden. Eerst wilde ik geen kleren van een vreemde aandoen, nog erger, van een jongen die me van de straat had geplukt en me met handboeien om had meegesleurd op zijn motor. Maar toen kreeg ik het zo koud dat mijn hele lichaam rilde, en de gedachte ver van de bewoonde wereld ziek en zwak te worden, was veel erger dan me uit mijn natte kleren te wurmen en ze te vervangen door iets droogs en warm. Ik hing mijn jas, shirt, broek en sokken over de rand van de kachel en de rugleuning van de andere stoel. Misschien zouden ze tegen de avond droog zijn.

Het vuur knisperde en knapte, de vlammen raasden tegen het raampje in de deur van de kachel en trokken zich vervolgens net zo snel weer terug.

Ik ging aan het werk en verkende alle hoeken en gaten van dit huisje, in een poging mijn omgeving te leren kennen, te bestuderen, zodat wanneer het moment kwam om te vertrekken, ik dat makkelijk kon doen. Er was niet veel méér te zien dan de kleine open keuken in de woonkamer en een badkamer aan de zijkant met een douche die nauwelijks groot genoeg was om in te staan. De enige andere plek die ik nog moest verkennen, was de kamer waar de jongen sliep.

Hij had gelijk over de storm. Daardoor kon ik op het moment nergens heen. Ik vond het vreselijk om toe te geven, maar Rain had ook gelijk gehad. Het was stom van me geweest om New Port City in te gaan op zoek naar Inara. Het was te riskant, en nu moest ik boeten voor mijn roekeloosheid. Maar ergens was er een deel van me dat het leuk vond dat naarmate ik langer afwezig was, het steeds duidelijker zou worden dat er iets was gebeurd, en niet iets

goeds, wat Rain bezorgd zou maken. Misschien zou hij denken dat hij me voor altijd kwijt was, en zou hij overvallen worden door spijt, net zo koud en leeg als dit stukje kust.

Nee. Wie nam ik in de maling?

Rain zou niet het gevoel hebben dat hij me voor altijd kwijt was, maar dat zij me voor altijd kwijt waren. Zijn zaak en iedereen die daarbij hoorde. In eerste instantie had ik gedacht dat ik bij hun opstand hoorde, dat ik er een belangrijke rol in zou spelen. Maar Rain had zo veel voor me achtergehouden. Hij had me erin geluisd en me uitstekend bespeeld, zoals hij me de hele tijd voor de gek had gehouden. En ik had het toegelaten. Ik was niet op mijn hoede geweest vanwege een stomme verliefdheid.

Stom.

En nog zieliger: ik was in de val gelopen van een of andere premiejager terwijl mijn zus bezig was mijn vrienden te verkopen, ik had geen idee waar mijn moeder was en ik zwijmelde als een of ander zielig afgewezen vriendinnetje nog stééds over Rain Holt.

Ik stond op en liep voor de tiende keer in het afgelopen uur naar het raam.

De storm was nog heviger geworden, de lucht donkerder. Het weinige dat ik kon zien, was dat de storm de oceaan tot razernij had opgezweept. Enorme golven rezen op en sloegen steeds dichterbij de kust neer, het water bijna wit kolkend, het oppervlak bedekt met een ziedend schuim.

Jude was vast laaiend. Ik had haar plannen een keer verpest en nu leek de storm hetzelfde te doen. Ik wilde wedden dat de bodytoeristen in hun hotel waren gestrand. Zou de markt gesloten worden tot de sneeuwstorm ging liggen? Dat zou een schrale troost

zijn. Maar waar waren Inara en Sylvia dan nu? Waren ze naar een veilige plek afgevoerd? En de anderen ook? Of zouden ze daar liggen te bevriezen, met de sneeuw die neerviel op de glazen kisten en op het dikke rode tapijt?

Links van me klonk geritsel en ik keek op.

De jongen verscheen in de deuropening van zijn kamer. Zijn donkere haar, dat aan de zijkanten kort was, bijna overal weggeschoren, stond rechtop. Hij had een spijkerbroek aan en net zo'n dikke kabeltrui als hij mij had gegeven. Geen schoenen, maar de geblokte sjaal, versleten en bijna aan flarden, zat nog steeds om zijn nek. Misschien sliep hij er wel in. Hij rekte zich uit en gaapte.

Ik keek hem boos aan. 'Je ontvoert me midden in een storm en gaat dan de hele middag liggen dutten?'

'Heb je honger?' was zijn enige reactie.

Ik had honger. Mijn maag was al twee uur aan het rammelen. Maar ik sloeg mijn armen over elkaar en draaide hem mijn rug toe, terwijl het vuur naast me knetterde. 'Nee.'

Hij blies luid zijn adem uit. 'Ook goed,' zei hij. 'Wat jij wilt.'

Op zijn blote voeten liep hij over het kleed, slofte vervolgens over de houten vloer tot hij bij de keuken was. Ik zag hem een grote zilverkleurige pan pakken. Die vulde hij met water, waarna hij hem op het vuur zette om het aan de kook te brengen. Daarnaast lag een stuk kaas, dat hij raspte, en iets wat leek op een stuk bacon, dat hij in dunne plakken sneed en daarna in stukjes hakte en in een pan deed. De geur van de pruttelende bacon vulde al snel het huisje. De troost van iets zo basaals en elementairs als koken, ging de strijd aan met het lawaai van de storm. Met de warmte van het

vuur en het vooruitzicht van iets lekkers om te eten, leek het huisje bijna... gezellig.

Als ik niet ontvoerd was geweest, had dit wel een prettige plek kunnen zijn.

Pasta bubbelde in de pan.

Het water liep me in de mond.

De jongen wierp een blik op me, zijn vreemde ogen sprankelden en dat glimlachje krulde weer rond zijn lippen. Deze keer leek het minder dreigend. 'Ik heb genoeg gemaakt voor twee. Je moet eten. Bovendien kan ik aardig koken en je ziet er... heel hongerig uit.'

Ik verliet mijn plek bij het raam, liep naar de bank en liet mezelf erop neerploffen, terwijl ik probeerde de geur van het eten buiten te sluiten. De lucht was helemaal donker geworden, en nu ik niet meer naast de kachel zat, kreeg ik het koud. Ik pakte de deken, die over de leuning hing, en trok hem om me heen. Ik moest denken aan mijn eerste dagen in de Echte Wereld, toen ik wakker was geworden in het huis van de hoeder. Zij had toen ook voor me gekookt, en toen had ik ook niet naar buiten gemogen. Maar de hoeder wilde me beschermen, in tegenstelling tot deze jongen, die van plan was me uit te leveren aan juist die persoon in deze wereld die de grootste hekel aan me had. Ik was zo verdiept in deze gedachten dat ik hem niet aan hoorde komen, zijn nabijheid niet opmerkte, totdat zijn gezicht naar me toe was gebogen en hij me recht in de ogen keek.

'Kom eten,' zei hij.

Ik staarde terug. 'Pas nadat je een paar vragen hebt beantwoord.'

'Dan wordt het koud.'

'Dat kan me niet schelen.'

'Goed dan,' zei hij. Hij stond daar naar me te kijken met die blanco uitdrukking op zijn gezicht, die sjaal nog steeds losjes om zijn nek. 'Vraag maar raak.'

Ik knipperde met mijn ogen. 'Ben je een Nieuwe Kapitalist?'

'Nee.'

'Ben je dat ooit geweest?'

'Nee.'

'Een hoeder van lichamen dan?'

'Nee.'

'Een hoeder van iets anders?'

'Nee.'

'Een premiejager dus. Alleen dat. Niets meer? Dat is wie jij bent in deze wereld?'

'Ja.'

Ik zuchtte. 'Geef je ooit weleens antwoorden van meer dan één woord?'

Zijn ogen glinsterden een beetje en hij gebaarde met zijn hoofd naar de keuken. Hij probeerde niet te lachen. 'Was dat het?'

Ik stond op van de bank en ging voor hem staan, zodat we elkaar recht in de ogen keken. Zijn ogen werden weer leeg, alsof hij zich erachter kon verschuilen en kon verdwijnen wanneer hij maar wilde. Ik wilde hem laten zien dat ik niet bang was. 'Als je een premiejager bent, waarom heb je me dan hierheen gebracht? Naar waar je woont?'

'Dit was niet helemaal het plan,' zei hij. 'Het was niet mijn bedoeling je een paar dagen te gast te hebben. Maar ik kreeg een kans toen ik jou daar zag, en dat was nou eenmaal aan het begin van een sneeuwstorm. Dus improviseerde ik.' Hij spande zijn

vingers die naast zijn lichaam hingen en ontspande ze daarna weer. 'Ik ga eten. Je kunt meedoen of verhongeren.'

Hij liep de keuken in en schepte pasta op een geschilferd wit bord. Het was nog zo heet dat er stoom vanaf kwam. Mijn lijf reageerde op de instinctmatige manier die nooit voorkomt bij virtuele lichamen en waaraan ik nog steeds niet gewend was: mijn maag knorde. Elke keer dat ik verleid werd door eten, moest ik weer aan de familie Sachs denken en aan een van de laatste gesprekken die we bij hen aan tafel hadden gehad.

En aan Inara. Vooral aan Inara.

'Ik hoor je maag,' zei de jongen.

Maar ik weigerde in beweging te komen.

Hij was al aan het eten en slurpte de spaghetti gulzig op, toen ik uiteindelijk toegaf, naar de keuken liep en een bord voor mezelf opschepte. Ik ging niet bij hem aan tafel zitten. Ik nam mijn eten mee naar de bank, draaide mijn rug naar hem toe en at hongerig.

Maar af en toe kon ik zijn ogen voelen.

Mijn instinct, dat weer wakker was, alert en waakzaam, gaf dat door.

De volgende ochtend was de storm heviger geworden.

Ik strekte mijn armen boven mijn hoofd, mijn lichaam nog zwaar van de slaap. De wind huilde en float, en het huisje kreunde en kraakte als antwoord. Gedurende de nacht was het vuur uitgegaan en de lucht was zo afgekoeld dat ik mijn adem bijna kon zien. Ik stond op van de bank, trok de deken om me heen en liep naar de ijzeren kachel. Er lag een stapel hout in een hoek van de keuken en ik pakte een van de dikke afgebroken takken en legde die op de

nog smeulende oranje kooltjes. Ik had de jongen het vuur zien opstoken met de lange metalen staaf die tegen de muur stond, en ik deed nu hetzelfde en prikte tegen het hout tot het ging branden. Al snel voelde ik de warmte en de troost ervan.

Ik stond daar met mijn handen naar het vuur.

En ik realiseerde me iets.

Ik was niet bang. Het had iets vredigs om hier te zijn tijdens de storm, op deze plek ver van de bewoonde wereld.

En er werd voor de verandering niets van me verwacht.

Er was geen revolutie te voeren, niemand van wie ik weg moest rennen, of juist naartoe, en niets wat ik op dit moment moest regelen. Ik kon letterlijk niets anders doen dan er gewoon zijn, gewoon bestaan. Ik kon zelfs niet proberen te ontsnappen. Dat maakte de sneeuwstorm onmogelijk. Het enige wat er te doen was, was afwachten. Tot de storm ging liggen en ons uit zijn koude en stevige greep losliet, en dingen weer als vanouds waren: een realiteit net zo ijzig, wreed en keihard als dit weer.

Maar dat was nog ver weg.

Vreemd om te merken hoe blij ik daarvan werd. Tot dit moment had ik me niet gerealiseerd dat ik een vakantie nodig had van deze wereld en de verantwoordelijkheden die daarbij waren komen kijken zodra ik was uitgeplugd. Ik moest bijna lachen dat ik het woord 'vakantie' had gebruikt voor mijn situatie. Maar het was echt zo, het voelde als vakantie. Dat de kracht van het weer alles stopte – revolutie, opstand, misschien zelfs de handel van de Mensenmarkt – was een verbazingwekkende gedachte.

Ik zou bijna een dankgebedje zeggen.

Ik keek op van de kachel naar de slaapkamer van de jongen.

Hij sliep waarschijnlijk nog. Zijn deur was dicht en ik hoorde er geen enkele beweging achter. Terwijl het hout knisperde en verschoof, dacht ik over hem na. Over zijn woonsituatie hier in zijn eentje, en over zijn beroepskeuze. Zou dat echt een keuze zijn geweest of was het, zoals voor zo veel mensen in deze wereld, alleen maar iets wat hij deed om te overleven, omdat er weinig of geen andere opties waren? En waar was zijn familie? Hoe lang was hij al alleen? Hoe verandert een jongen van ongeveer mijn leeftijd van gewoon een jongen in een premiejager? En hoe verandert iemand van een gewoon kind in de spil waaromheen een revolutie in twee werelden draait?

De deur van het huisje leek door te buigen onder de druk van de steunende en kreunende sneeuw en wind. Ik ging erheen en besloot hem op een kiertje te openen, alleen maar om te zien hoe het er buiten uitzag, of het zo erg was als het klonk.

De neiging om deel uit te maken van dat natuurgeweld, een kracht die echt was en niets te maken had met een app, was onweerstaanbaar.

Ik schoof de grendel weg. Draaide de knop om.

Gróte vergissing.

Sneeuw en ijs, een ongelooflijke hoeveelheid, werden het huisje in geblazen, en de harde wind sneed wild en woest door de opening. De deur vloog open, ondanks mijn pogingen om hem met alle kracht die ik bezat weer dicht te duwen. Geschrokken stapte ik achteruit.

‘Waar ben jij nou mee bezig?’

Opeens stond de jongen in de kamer. Hij keek me aan alsof ik gek was. Hij vloog naar de deur en gooide zijn hele gewicht

ertegenaan. Toen het slot klikte, deed hij de grendel erop. Zijn haar zat in de war, stond in vreemde plukken omhoog, zijn kleren waren gekreukt, zijn T-shirt zat een beetje scheef. Een van zijn armen was bedekt met ijs.

En hij keek boos. Naar mij.

‘Ik wilde alleen...’ begon ik. Ik deed een stap naar achteren. Er was iets aan de blik op zijn gezicht waardoor ik onze realiteit weer onder ogen zag: hij had me ontvoerd, ik zat hier gevangen, hij was bereid het leven dat ik nu leidde te beëindigen door me uit te leveren aan mijn zus. De schoonheid en de kracht van de storm hadden me in een soort behaaglijke roes gebracht, maar nu ging mijn hart als een razende tekeer. Als hij me pijn wilde doen, kon ik nergens heen, kon ik niks doen behalve terugvechten – en vechten in deze kleine ruimte zou vreselijk worden. Bloederig. Misschien zelfs dodelijk. Ik deed nog een paar stappen bij hem vandaan en in gedachten ging ik na waar ik de keukenmessen had zien liggen.

De uitdrukking van de jongen verzachtte. ‘Zoals ik al zei,’ begon hij. ‘Ik zal je geen pijn doen. Echt niet.’ Hij haalde een hand door zijn donkere haar en veegde de rechtopstaande plukken plat. ‘Je ging iets zeggen. Je wilde alleen... wat, Skye?’

Mijn hart kwam tot rust, of nou ja, het klopte vanwege iets anders, iets onbekends. ‘Ik was alleen nieuwsgierig. Naar de storm. Ik wilde alleen weten hoe het zou voelen. Het is zo... echt.’

Even staarde de jongen me nog aan, maar toen begon hij te lachen. Hij sloeg zijn hoofd daarbij achterover, zijn hele lichaam schudde, alsof hij op het juiste moment had zitten wachten om eindelijk al deze emotie vrij te laten. ‘En wat heb je ontdekt?’

Ik liep naar de puinhoop op de grond. Er lag een schuine berg

sneeuw, een driehoek die bijna tot aan de donkere houten poten van de bank kwam, en ik ging op mijn knieën zitten om het aan te raken. ‘Dat het koud is, en ijzig en sterk en wild.’ Ik keek weer op naar de jongen. Lachsporen lagen nog rond zijn lippen en ogen. Hij was een ander mens met al die expressie, iemand die ik leuk zou kunnen vinden, met wie ik vrienden zou kunnen zijn, net als Adam. De laatste keer dat ik iemand zo had zien lachen was nog in de Appwereld, lang voordat Jonathan Holt had aangekondigd dat hij de grenzen ging sluiten. Maar toen herinnerde ik me dat deze jongen me van de straat had geplukt en ik herinnerde me de kou die ik soms in zijn ogen zag. ‘Net als jij eigenlijk,’ zei ik, terwijl ik hem nog steeds aanstaarde.

De uitdrukking op zijn gezicht werd vlak. ‘De storm is gevaarlijk. We moeten ons ertegen beschermen. Hem niet binnen uitnodigen.’

Ik ging staan, liep langs hem naar de keuken op zoek naar iets waarmee ik de sneeuw en het water dat op de vloer ontstond kon opruimen. De boel begon nu snel te smelten, dankzij het in de kachel fel brandende hout dat het huisje met warmte vulde. Ik vond een emmer en een stapel doeken. ‘Gevaar schrikt me niet af.’

‘Heb jij even mazzel.’ Hij strekte een hand uit en pakte een van de doeken van mijn arm. ‘Het schrikt mij wel af.’

Ik wierp een blik op hem, terwijl ik het ijswater opdeweilde. ‘Je ziet er niet uit als iemand die dat zou toegeven.’

Hij drukte een handdoek tegen de grond. ‘Angst hoort gewoon bij leven in het echte lichaam. Het is gezond om het te voelen. Het hoort bij overleven.’

Samen werkten we de sneeuw weg in de emmer. We zaten vlak

bij elkaar gehurkt, onze knieën raakten elkaar bijna, terwijl onze armen in beweging waren. Kippenvel bedekte mijn huid. ‘Maar angst kan ons verlammen,’ zei ik. ‘Instincten, goede instincten, zijn essentieel, veel meer dan angst, volgens mij.’

Hij hield op met de kledderboel op te deppen en keek me aan. Zijn elleboog steunde op zijn knie, zijn hand was uitgestrekt, alsof hij hoopte dat ik hem zou pakken. ‘Ik zag je op het klif die dag dat je wakker werd. Ik zag je ontsnapping.’

Zou ik dit altijd blijven tegenkomen? Zou die dag, en wat er toen gebeurde, altijd bepalen wie ik was? Zou ik altijd aan iedereen voorgesteld worden als het meisje dat de Mensenmarkt zou openen?

Ik kroop een beetje in elkaar. Weg van de uitgestrekte hand van de jongen. ‘Wie niet.’

‘Het was best indrukwekkend,’ zei hij zachtjes.

Mijn knieën duwden harder tegen mijn ribben.

‘Ik dacht dat je moeilijker te grijpen zou zijn,’ ging hij verder, en terwijl hij sprak, hoorde ik iets dromerigs in zijn stem sluipen, een soort trots. ‘Maar daar was je opeens op straat gisteren, zo in gedachten, zo nietsvermoedend en onbeschermd. Ik hoefde alleen maar een hand uit te steken en opeens had ik je.’ Zijn vingers strekten zich uit en schampten bijna de huid van mijn bovenarm.

Ik deinsde achteruit.

Hij trok ze snel terug.

Ik stond op en liet de stapel natte handdoeken in een berg op de grond liggen. ‘Je loog net.’

Hij keek naar me. Zijn ogen waren nu niet uitdrukingsloos, maar ik kon ze niet lezen. ‘Waar heb je het over?’

‘Je zei dat je me geen pijn ging doen, maar dat is niet waar.’

‘Dat is het...’ begon hij, maar ik liet hem niet uitpraten.

‘Je vergat er “nog” bij te zeggen. Dat je me *nóg* geen pijn gaat doen.’ Ik liep naar de bank en pakte de deken weer op, die ik strak om mijn schouders trok, zodat hij om mijn hele lichaam viel. ‘Maar zodra je me aan mijn zus uitlevert, doe je me pijn. Dus laten we niet doen alsof dit iets is wat het eigenlijk niet is. Oké?’

Ik bedoelde het als een retorische vraag.

Maar hij gaf antwoord. ‘Oké,’ gaf hij fluisterend toe.

En dat klonk... bedroefd.

5

*Rain**De hoge prijs voor verraad*

‘IK HEB JE ADVIES NODIG.’

Skye’s hoeder keek op uit haar boek. Ik stond in de deuropening van de kamer waar ze logeerde. Ze zat hier vast vanwege de storm en kon nog niet terug naar haar landhuis. We zaten op het moment allemaal vast, binnen, nu al gek van het niksdoen. Ze klopte op de plek naast zich op de bank. Een kleine lamp wierp licht op een helft van haar getekende gezicht. ‘Kom zitten.’

Ik deed wat me gezegd werd. Hoeders spraken met zachte stem, maar toch met autoriteit. In maar een paar dagen had ze zich deze kamer eigen gemaakt door een deken van de ene plek te halen, een paar boeken van de andere. En ze had altijd een pot warme thee, en een ketel water op het fornuis.

‘Je maakt je zorgen om Skye,’ zei ze.

Ik reageerde niet. Bevestigde noch ontkende het.

‘Je moet verstandig zijn, Rain,’ zei ze. ‘Met deze storm kun je niet naar haar op zoek gaan.’ Ze legde haar boek omgekeerd op de

koffietafel, geopend op de plek waar ze was gebleven. ‘Het komt wel goed met Skye. Ze is goed in overleven.’

Ik leunde naar voren, mijn handen in elkaar, mijn ellebogen in mijn knieën geprikt. Ik kon niet stilzitten, maar de hoeder was als een standbeeld. ‘En als het nou niet alleen de storm is die haar hier weghoudt?’

‘Je bent bang dat Jude haar weer heeft.’

Mijn ogen zochten haar gezicht af, op zoek naar tekenen dat zij zich daar ook zorgen over maakte, maar haar uitdrukking gaf niks prijs. ‘Hoe kan ik ook anders? De vorige keer dat Skye verdween, was ze weken weg.’

‘Maar ze kwam er wel levend uit.’

‘Ja,’ zei ik gefrustreerd. De hoeder was te letterlijk. ‘Maar daarna was ze nooit meer dezelfde.’

De hoeder stond op en liep de kamer door naar het fornuis. Ze stak het vuur aan onder de ketel. ‘Skye was in rouw – ís in rouw. Het duurt even voor je over rouw heen bent, en zij is zo veel kwijtgeraakt.’ Er vloog een schaduw over haar gezicht, het eerste teken van zorg dat ik zag. ‘We hebben haar alleen maar meer pijn bezorgd door haar vertrouwen te beschamen.’

Ik ging naar de hoeder in de kleine keuken. Het licht was zwak en de anonimiteit die dat opleverde was troostend. ‘Ik heb haar niet echt verraden.’

‘Zo denkt zij er niet over,’ zei de hoeder. ‘De waarheid achterhouden is verraad op zich, en wij hebben de belangrijkste waarheid achtergehouden.’

Ik legde een hand in mijn nek en duwde hard tegen mijn huid. ‘Dat was voor haar eigen bestwil.’

De hoeder keek me sceptisch aan. ‘Dat maak je jezelf nog steeds wijs?’

‘Maar het is waar,’ probeerde ik nog een keer.

‘Rain Holt, Skye was een pion in je vaders spel en daarna in dat van jou – ze was een pion tot ze bewees dat ze dat niet was.’ De ketel begon te rammelen, omdat het water bijna kookte. ‘Misschien kan ze pas beginnen je te vergeven nadat je je verraad ruiterlijk hebt toegegeven. Misschien is dat het waar ze de hele tijd op heeft gewacht.’

Ik staarde de hoeder aan. Weg was haar kalme houding, vervangen door een vurige rechtvaardigheid die net zo fel was als de vlam op het fornuis. Ik voelde het van haar af stralen. Zou ze gelijk hebben? Zou het zo simpel kunnen zijn, vergeven worden door Skye? ‘Ik zal niet naar haar op zoek gaan,’ was alles wat ik zei.

‘Mooi.’

‘Ik heb hier andere dingen om me zorgen over te maken,’ vervolgde ik.

‘Dat klopt.’

‘Daar kwam ik over praten,’ was mijn volgende leugen.

‘Natuurlijk,’ zei de hoeder, me weer gelijk gevend.

We staarden elkaar lang aan in het duister, alleen onze ogen spraken de waarheid in die ruimte.

De ketel gilte.

Geen van beiden bewogen we om hem stil te krijgen.

6

Skye

Moordenaar

‘IK BEN HIER GEBOREN,’ zei de jongen, later diezelfde avond. ‘Ben hier opgegroeid.’

Hij kwam met deze informatie zonder dat ik ernaar had gevraagd.

Ik vroeg me af waarom. Verveelde hij zich? Probeerde hij te doen alsof we vrienden konden zijn?

Het was weer donker, het licht was verdwenen uit de stormachtige hemel. De dagen waren korter in de winter, had ik geleerd, maar de sneeuwstorm maakte ze nog korter. Er stond weer eten te pruttelen op het fornuis en daar waren we op aan het wachten. Ik had opgegeven te doen alsof ik geen honger had. Bovendien zou ik mijn kracht nodig hebben als de sneeuw eenmaal was gestopt en ik wilde ontsnappen. ‘Waar zijn je ouders? Je familie?’

De wind huilde. De sneeuwstorm leek oneindig. ‘Ik heb geen familie.’

Er klonk een hapering in zijn stem. Daardoor keek ik naar hem

op. ‘Wat is er met ze gebeurd?’

‘Ze zijn dood,’ zei hij simpelweg. Toen schudde hij zijn hoofd. Zijn ogen vonden de mijne en ik zag er iets nieuws in. Een openheid, een kwetsbaarheid, die hij bevestigde met zijn volgende woorden. ‘Dat is niet waar. Ze zijn niet dood. Ze zijn jaren geleden ingeplugd.’

Verbaasd staaarde ik hem aan. ‘Maar waarom ben jij...?’

‘Waarom ben ik nog in de Echte Wereld?’ maakte hij mijn zin af. ‘Omdat mijn ouders nooit kinderen wilden, niet in deze wereld en ook niet in een andere. Dus zetten ze me op een dag af bij een paar hoeders. Ik dacht dat het alleen voor een middagje was, maar daarna zag ik ze nooit meer. Het bleek dat ze me hadden afgezet bij een speciale plek voor kinderen van ingeplugde ouders.’ Zijn ogen gleden naar zijn handen en hij staaarde ernaar alsof hij daar antwoorden zou vinden. ‘Ze ruilden mijn leven in voor de vrijheid van de Appwereld. Ik was hun betaling. Hun ticket, zeg maar.’ Hij deed de deur van de kachel open en prikte tegen het hout, waardoor de kooltjes sisten. ‘Waarom dacht je anders dat ik een premiejager was geworden? Toepasselijk, toch? Ik ben geruild voor doorgang naar de Appwereld, gebruikt als kapitaal, dus waarom zou ik datzelfde niet doen met anderen nu ik geen kind meer ben? Ik heb heel jong geleerd wat een lichaam waard is en die les ben ik nooit vergeten.’ Hij zuchtte diep. ‘Ik weet niet waarom ik je dit vertel.’

Hij klonk bijna verontschuldigend, en de sfeer in de kamer was doordrongen van het gewicht van zijn woorden. Ik liep naar de bank, over krakende vloerplanken, en ging zitten, terwijl ik mijn best deed te bedenken wat deze informatie betekende. Maar wat ik hardop tegen hem zei, was wreed. ‘Als je probeert me medelijden

met je te laten krijgen of denkt dat ik je zal vergeven voor wat je met me gaat doen, dan heb je het mis.'

In tegenstelling tot de vorige keer dat ik een koude opmerking maakte, trok de jongen zich deze keer niet terug achter een nietszeggende houding. Zijn ogen waren bedroefd, en opeens had ik spijt van mijn woorden.

'Dat weet ik,' zei hij zachtjes.

Nu had ik er nog meer spijt van, hoewel alles binnen in me daartegen in opstand kwam.

Wat leek deze jongen, die verlaten was door zijn familie, op Trader. Wat leek hij op mij en zo veel anderen in de Appwereld, als een solo, maar dan een solo in de Echte Wereld. Hoeveel wezen had deze splitsing van werelden veroorzaakt? Hoeveel kinderen moesten alleen opgroeien, leren voor zichzelf op te komen, zorgen dat ze ongevoelig werden voor verlating en de eenzaamheid die daarmee gepaard ging? Wat was deze splitsing van werelden wreed.

Ís. Wat ís die wreed.

En wat zijn de mensen wreed.

We staarden elkaar aan, ik op de bank, de jongen bij de ijzeren kachel, waar hij zijn handen warmde, zijn mond bijna verborgen achter zijn sjaal. Er stond iets op het punt te veranderen. Ik voelde het, heel zeker, met de instincten die in de Appwereld door mijn code verweven waren geweest en die op een of andere manier in mijn echte lichaam terecht waren gekomen. Door mij zijn geheimen te vertellen, was deze jongen zich aan het openstellen. Dat betekende dat ik een kans had hem voor me te winnen, dat als ik dat deed ik misschien hier weg kon komen en mijn leven in eigen hand zou hebben. De storm gaf ons wat tijd en die moest ik

gebruiken om hem van vijand tot vriend te maken, of in elk geval iets wat daarbij in de buurt kwam.

Ik besloot hem iets van mijn eigen waarheid te onthullen, mijn eigen diepste wond.

'We zijn niet zo heel anders,' zei ik, net zo zachtjes als hij net had gedaan. 'Ik werd afgestaan aan de Appwereld toen ik net vijf was. Ik groeide daar op als solo, onder bescherming van de staat, min of meer.'

Hij bestudeerde me, maar ik kon niet zien wat hij dacht. 'Misschien, maar jouw familie gaf je op om je een betere toekomst te geven. Ze gaven je op uit liefde. In eerste instantie tenminste.'

'Ik zou die conclusie niet te snel trekken.' Mijn woorden klonken bitter. Ik krabbelde terug. 'Ik begrijp dat het zo klinkt, maar ik voelde me in de steek gelaten in de Appwereld. Jaar in, jaar uit dacht ik erover na of het echt uit liefde was geweest, dat mijn moeder en mijn zus me hadden opgegeven, of dat ze dat zichzelf alleen maar hadden wijsgemaakt, terwijl ze eigenlijk een enorme last waren kwijtgeraakt door me in te pluggen. Wat hun reden ook was, ik groeide op in een wereld die zich stoorde aan kinderen zonder vader en moeder.' Ik ging staan en liep naar de jongen bij de kachel. Ik warmde mijn handen naast die van hem, terwijl we naast elkaar stonden. Als twee gelijken. Misschien wel als mensen die elkaar begrijpen. 'De hele tijd wachtte ik tot ik kon uitpluggen en weer bij ze kon zijn, om achter de waarheid te komen, in de hoop dat als ik eenmaal in deze wereld was, ik voor eens en altijd zou weten dat ik geliefd was – dat ik altijd geliefd was geweest. In plaats daarvan kwam ik erachter dat mijn zus de leider was van een beweging die zich bezighield met het verkopen van lichamen,

en dat mijn lichaam bedoeld was als haar eerste verkoop. Ik heb mijn moeder in geen maanden gezien en ik weet niet waar ze is. En ik heb helemaal nooit geweten wie mijn vader was.' Ik noemde nog net Emory Specter niet. Ik werd misselijk als ik alleen al aan hem dacht.

De jongen zei niks, maar ik voelde zijn blik af en toe mijn kant op schieten. Het geluid van het pruttelende eten op het fornuis werkte wonderlijk geruststellend, terwijl we daar zo stonden. Het leek de vreselijke ernst van ons gesprek, van onze bekentenissen eigenlijk, te neutraliseren, of tenminste een beetje af te zwakken.

'Weet jij iets over je ouders?' vroeg ik. 'Heb je hun lichamen opgezocht? Ze moeten ergens zijn.' Ik zei niks over de mogelijkheid dat ze misschien deel uitmaakten van de Mensenmarkt, dat dat uiteindelijk zou gebeuren als het niet al zo was. Dat was niet nodig. We wisten allebei hoe het zat.

Hij liep naar het aanrecht en pakte een houten lepel, waarmee hij in de pan roerde. 'Nee.' Hij staaarde naar het bubbelende vocht. 'Ik weet niet waar ze zijn.'

Ik ging naar hem toe, leunde met mijn ellebogen op het aanrecht en zag de stoom rond zijn gezicht omhoogkringelen. Zijn donkere ogen waren groot als hij ze niet probeerde te verbergen. 'Waarom ben je zelf niet ingeplugd? Waarom heb je daar geen manier voor gezocht?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Wilde ik niet. Hoefde ik niet.'

Dat verbaasde me. Er waren altijd allerlei redenen waarom iemand niet kon inpluggen – gebrek aan kapitaal, gebrek aan toegang, te veel verantwoordelijkheden in de Echte Wereld die essentieel waren voor de voortgang van het bestaan van de Appwereld.

Maar iemand horen zeggen dat hij het gewoon niet wilde, was ongebruikelijk. 'Waarom niet?'

Hij zette het vuur uit en pakte borden uit het kastje en lepels uit een la. Hij schepte wat van de stoofschotel op elk bord en droeg alles naar de keukentafel. Allebei gingen we zitten. Ik bestudeerde het eten voor me, snoof de rijke geur van groenten en vlees op. Het had iets perfects, met die kou en sneeuw buiten.

'Misschien verlang ik naar de dood,' zei de jongen.

Ik pakte mijn lepel op. 'Waar slaat dat nou weer op?'

Hij leek erover na te denken, alsof zijn eigen woorden hem verbaasden. 'De Appwereld is te veilig voor me. Te steriel. Het leven heeft geen risico's, geen eisen of consequenties. Hoe kun je nou iets echt voelen, iets groots, iets spannends, als je nooit enig risico loopt? Een leven zonder risico is een leven zonder betekenis.'

Een leven zonder risico is een leven zonder betekenis.

Was dat waar? Moesten we ons leven riskeren om het betekenisvol te laten zijn?

'Ik weet niet wat ik daarvan moet denken,' zei ik. Ik nam een grote hap van de stoofschotel. Het was heerlijk. Ik genoot ervan hoe het brandend door mijn keel gleed en me onderweg van binnen verwarmde. Ik keek toe hoe de jongen at. Af en toe stopte hij om naar mij op te kijken. Deze hele ervaring was vreemd, maar ons gesprek van vanavond was helemaal vreemd. Het was bijna... intiem. 'Maar je hebt gelijk over het virtuele leven,' vervolgde ik. 'Het gaat over het vermijden van risico. Over nooit echt pijn te hoeven voelen of geconfronteerd te worden met de zwakte van het lichaam.' Ik dacht weer aan de uitvaart en de verkondiging van Emory Specter, wat zo lang geleden leek. 'Bewoners van de

Appwereld zijn vanaf het begin op zoek geweest naar onsterfelijkheid en nu hebben ze die gevonden.’

De jongen stopte met eten. ‘Ik zou nooit onsterfelijk willen zijn.’ ‘Ik ook niet,’ was ik het met hem eens.

Hij legde zijn lepel neer en bekeek me onderzoekend. ‘Niet? Maar je bent een Appwereldbewoner.’

‘Dat is zo,’ begon ik, maar toen corrigeerde ik mezelf. ‘Dat was zo. Toen ik wegging, was dat voornamelijk om mijn familie te vinden, maar het was ook omdat ik een keuze wilde hebben. Ik wilde de kans krijgen in mijn eigen lichaam te zitten en te weten wat het betekende om erin te leven. Misschien ben ik het met je eens, dat de risico’s van het leven, het leven in dit zwakke lichaam, op een of andere manier iets veel waardevollers opleveren dan het op te geven voor een virtuele werkelijkheid omdat je te bang bent om überhaupt te leven.’

De jongen reageerde niet, hij schrokte alleen zijn laatste beetje eten naar binnen en begon met opruimen. Terwijl ik mijn eten opat, merkte ik dat hij niet meer bewoog. Hij stond met zijn gezicht naar de gootsteen, zijn rug naar me toe, zijn handen om de rand van het aanrecht geklemd.

Ik wou dat ik zijn gezicht kon zien.

‘Vertel me hoe je heet,’ zei ik opeens.

Hij draaide zich niet om. ‘Dat hoef je niet te weten. Het is beter als je dat niet weet.’

‘Beter voor wie? Voor jou?’ Teleurstelling klonk door in mijn stem. Door zijn antwoord leek hij een lafaard, en opeens wilde ik niet dat hij een lafaard zou blijken te zijn. ‘Zodat het makkelijker voor je is om me uit te leveren en van me af te zijn?’

‘Ik doe dit al heel lang. Je gaat dit werk niet doen als je een zwakke wil hebt.’ Hij kwam naar me toe, pakte mijn lege kom en bracht hem naar het aanrecht. Bestek kletterde luid in de spoelbak. ‘Haal je niks in je hoofd. Dat we hebben gepraat, verandert verder niets. We kunnen samen eten, we kunnen hier dagen vastzitten en we kunnen nog duizenden gesprekken voeren over onze diepste verlangens.’ Zijn adem was versneld. Hij draaide zich naar me om. ‘Ik zou verliefd op je kunnen worden, Skye, en dat zou niks veranderen. Zodra deze storm voorbij is, lever ik je af en krijg ik betaald. Zo ben ik nou eenmaal.’

Mijn hart bonsde. Ik kon het bijna horen. ‘Als je zo wilskrachtig bent, maakt het ook niet uit als je me vertelt hoe je heet.’ Ik stond op van mijn stoel en die kraste over de vloer. Mijn handen balden zich tot vuisten. ‘Als je me probeert te beschermen, moet je daarmee ophouden. Ik heb van niemand bescherming nodig.’

Zijn mond was een dunne streep, zijn lippen stevig op elkaar gedrukt. Twee ronde vlekken kleurden zijn wangen rood. Even deed hij zijn ogen dicht, toen deed hij ze weer open. ‘Kit. Ik heet Kit.’ Met een luide knal liet hij de rest van de borden en het bestek in de spoelbak vallen. Zonder nog een woord te zeggen liep hij langs de kachel en verdween zijn slaapkamer in.

Kit, Kit, zijn naam zong rond in mijn hoofd.

Of misschien was het mijn hart dat het liet weerklinken.

Ik greep naar mijn borst.

Toen liet ik het gaan. Mijn wil kon net zo krachtig zijn. Ik was het meisje dat een mes in het oog van haar zus had geplant. En ik had mensen vermoord, meer dan eens.

Terwijl de wind om het huis joeg en de sneeuw steeds hoger

opstapelde, met bergen die bijna tot boven de ramen kwamen, dacht ik na over wat Kit daarvoor had gezegd, dat hij dood wilde. Ik liet dat een troost zijn toen ik het lange, scherpe mes pakte waarmee ik hem het eten had zien klaarmaken. Ik liet het voorzichtig tussen de lagen kleding op mijn arm glijden, verstopt in mijn mouw voor later, of voor het geval ik zou besluiten het die nacht te gebruiken.

Alles om me heen was rood.

De vloer, het plafond. Ik duwde mijn hand tegen de muur, en die gaf mee, mijn vingers verdwenen erin.

Ik begon te lopen, en lopen en lopen en lopen tot er mensen verschenen, een heleboel. Ze spraken door elkaar heen. Ik sloot me aan bij de stroom en liet me meevoeren door de menigte. Het duurde niet lang voordat ik zag wat ze aantrok.

Er verschenen overal lange glazen kisten, een soort doodskisten.

Mensen liepen ernaartoe, keken erin, raakten de zijkanten aan met hun handen.

De Mensenmarkt.

Ik was op de Mensenmarkt.

Ik begon me langs iedereen heen te duwen, ervorbij te duwen, en rende van kist naar kist, op zoek, maar zonder te weten waar naar, ook al wist ik dat natuurlijk wel, mijn hele lichaam en mijn hele hoofd wisten het instinctief. Het duurde niet lang voordat ik haar had gevonden, en ze zag er nog net zo uit als twee dagen geleden.

Inara, mooi en goud en uitgelicht op een podium.

Ze was zo vredig.

Met mijn vuisten ramde ik tegen het glas. 'Inara, ik ben het! Skye!' Ik had willen fluisteren, maar om een of andere reden kwam het eruit als geschreeuw.

Op dat moment bemerkte ik dat de muren en de vloer en het plafond niet rood en zacht meer waren, maar een koud, effen grijs waartegen mijn woorden echoden en weer naar me teruggekaatst werden. Teruggekaatst naar de menigte achter me.

Iedereen draaide zich om.

'Daar is ze!' zei een van hen.

Het gefluister werd geschreeuw, en mensen kwamen op me af.

Hun stevige, zware laarzen stampten op de stenen vloer.

Ik rende weg, mijn hartslag raasde door mijn aderen, de gangpaden van de markt waren een enorme doolhof, een lachpaleis vol glanzend glas, glas dat alles rondom als spiegels reflecteerde. Ik liet het mes uit mijn mouw glijden, hield het vast als een dolk. Ik vloog door en uiteindelijk stierf het geluid van voetstappen weg, dus ging ik iets langzamer lopen, zodat ik naar de lichamen aan weerskanten van het gangpad kon kijken, op zoek naar Sylvia. Ik stopte niet, was absoluut niet van plan om te stoppen, maar toen herkende ik nog een lichaam.

Ik kwam tot stilstand, met hijgende longen, maar verder hoorde ik niets. Iedereen was verdwenen en ik was alleen. Een grote leegte leek me te omringen. Ik liep naar het lichaam in de kist. Het was een jongen. Ik keek op hem neer, naar de manier waarop zijn bruine haar over zijn voorhoofd krulde. Ik duwde mijn handen tegen het glas en het mes rinkelde ertegenaan. Als de ogen van de jongen open waren geweest, zouden ze, zo wist ik, de kleur hebben van de zee waar ik zo graag in zwom.

‘Rain,’ fluisterde ik, met een scherpe, stekende pijn in mijn binnenste. Spijt en wanhoop deden een dansje om me heen en ik greep het handvat van het mes steviger vast. ‘Waarom ben je hier?’

Op dat moment herkende ik er meer dan alleen Rain.

Adam ook. In de glazen kist links van Rain.

En direct naast hem lag Parvda.

De hoeder. Zij was er ook. Hoe kon dat? Voor zover ik wist zaten ze veilig en wel in het landhuis.

Maar nee. Nee, dat zaten ze niet.

Ze lagen allemaal hier voor me.

Lacy. Ik zag Lacy Mills zelfs.

En toen, toen zag ik nog iets veel ergers, iemand wier aanwezigheid mijn hart brak en in duizenden stukjes uiteen deed vallen.

‘Mam? Mam!’

Ik probeerde naar de doods-kist te lopen waarin ze lag, levenloos, maar om een of andere reden deden mijn benen het niet, of ze deden het wel, maar zo langzaam dat het misschien wel eeuwig zou duren om bij haar te komen. Het voelde alsof ik me in een bos door kreupelhout heen moest werken dat tot aan mijn middel kwam, ook al was er alleen maar lucht. Ik zwaaide met het mes alsof ik een pad open moest hakken door wat het ook was dat me tegenhield, in een poging daar sneller te komen en te doen wat ik kon. Het handvat verbrandde mijn handpalm, maar niet met hitte. Het leek gemaakt van ijs.

Met elke stap voorwaarts leek mijn moeder alleen maar verder weg.

Mijn voeten vertraagden, het mes vertraagde.

Alles was zo koud.

Ik was zo koud.

Ik keek naar mijn voeten. Overal om me heen was sneeuw, die me bedekte, omhoogkroop over mijn lichaam, en toen ik opkeek naar de lucht, realiseerde ik me dat het licht in de wereld was uitgegaan. Mijn lichaam huiverde, mijn tanden klapperden op elkaar, klikkend en klakkend, en elk beetje warmte dat nog in me zat leek verjaagd te worden door dat geluid.

‘Skye!’

Ik hoorde iemand mijn naam roepen. Vanuit de verte.

Maar ik kon die kant niet op draaien. Ik leek niet te kunnen bewegen.

‘Skye! Skye!’

Terwijl de stem dichterbij kwam, raapte ik alle kracht die ik nog in me had bij elkaar en hief het mes boven mijn hoofd, in een duisternis die zo donker was dat ik mijn eigen ledematen niet kon onderscheiden. Toen ik mijn naam nog een laatste keer hoorde, deze keer zo dichtbij dat het maar een fluistering verwijderd was, stak ik het mes in wat of wie het ook was die op me afkwam.

Het volgende moment was ik weer in het huisje, maar niet in de woonkamer op de bank. Ik was in een andere kamer, op een bed, en ik was kletsnat. Mijn kleren waren doorweekt, en mijn haar was doorweekt en drupte op mijn shirt. Alles was zo koud. Ik was zo koud. Ik kon mijn handen en voeten niet voelen. Ik kon ze ook niet zien. Ze waren in sweaters gewikkeld.

Wat was er in vredesnaam gebeurd?

‘Je bent wakker.’

Ik ging zitten en mijn hele lichaam kreunde in protest. Kit stond

in de deuropening. Zijn ogen zeiden niets, maar zijn kleren zeiden genoeg. Die waren roodbesmeurd.

‘Je zit onder het bloed,’ zei ik. Mijn stem klonk schor.

Hij pakte een shirt en een broek uit een kleine ladekast. ‘Je moet die natte spullen uittrekken. Ik had het willen doen... maar ik wilde niet dat je dacht...’ Hij legde de kleren naast me op het bed. ‘Doe het nou maar, Skye,’ vervolgde hij, en toen liet hij me alleen.

Ik keek weer om me heen. Dit was natuurlijk Kits slaapkamer.

Even zat ik daar, terwijl ik het probeerde te begrijpen. Maar toen gingen mijn tanden weer klapperen en herinnerde ik me hoe ze eerder hadden geklapperd, onlangs, hoewel ik me niet kon herinneren wanneer precies. Ik stond op en begon mijn natte shirt uit te trekken, maar mijn handen zaten nog in sweaters gewikkeld. Ik schudde ze los en liet ze op de grond vallen. Mijn handen deden het niet goed. Ik kon ze niet voelen. Mijn vingers waren kromgebogen, bewegingsloos en nutteloos. Zou hetzelfde met mijn voeten aan de hand zijn? Ik ging zitten en schopte en schopte tot de sweaters eromheen eraf vielen. Ik probeerde met mijn tenen te wiebelen. Zonder succes.

Ik haalde diep adem in een poging rustig te blijven.

Vervolgens deed ik mijn best de rest van mijn kleren uit te doen en alles te vervangen door de droge spullen die Kit voor me had neergelegd. De toppen van mijn vingers en tenen tintelden, alsof iemand zachtjes kleine naalden in mijn huid prikte, maar niet op een onaangename manier.

In eerste instantie.

Het tintelen verspreidde zich naar mijn handpalmen en de bovenzijde van mijn handen en mijn knokkels en de onderzijde van

mijn voeten en ook naar mijn hele tenen. Alles begon te branden.

De kleine prikjes en naalden werden messen.

De pijn benam me de adem en ik verlangde naar de veiligheid van de Appwereld, naar de genezende kracht van een download die deze vreselijke foltering weg zou nemen. Tranen stroomden over mijn wangen.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg Kit vanaf de andere kant van de deur.

‘Wat gebeurt er?’ huilde ik.

Paniek golfde door me heen. Er was iets ernstig mis met mijn handen en voeten. Haat jegens mijn lichaam, erin aanwezig zijn, echt zijn, volgde op de paniek. Tegen de tijd dat Kit de kamer in kwam, was de pijn zo intens dat ik niets meer zag. Ik protesteerde niet eens toen ik voelde dat hij mijn benen optilde en op het bed legde. Ik bood ook geen weerstand toen ik zijn handen om mijn handen voelde en hij ze wreef tussen die van hem.

Uiteindelijk, na wat een miljoen jaar leek, werd de pijn iets minder. Kit stapte over op het warm wrijven van mijn voeten en die begonnen ook enigszins beter aan te voelen, en toen veel beter.

Ik keek toe hoe hij bezig was.

Niemand had me ooit zo aangeraakt. Mijn handen vastgehouden of mijn voeten, mijn tenen. Nou ja, niet dat ik wist in elk geval. Een wirwar van gevoelens denderde door me heen. Ook al deed Kit dit om mijn huid, mijn bevroren ledematen, op te warmen, het voelde... als meer. Ik veegde met mijn handen over mijn gezicht, zowel om de bloes op mijn wangen te verbergen als om de tranen te drogen.

‘Het gaat wel.’ Ik wilde bij hem vandaan. ‘Ik denk dat ik het nu wel red.’

Kit hield op en keek me aan. 'Is de pijn weg?'

'Nee,' antwoordde ik naar waarheid. 'Bijna.' Ik probeerde te bewegen, maar hij hield me stevig vast.

'Je kunt niet opstaan. Je moet hier blijven en uitrusten.'

'Maar...'

Hij zuchtte diep. 'Ga niet in discussie, Skye.' Hij klonk ineens zo moe. Volkomen uitgeput.

Ik besloot te doen wat hij zei, omdat ik wist dat hij gelijk had. Toen zag ik dat zijn bebloede shirt was verdwenen. 'Je bloedde. Je was gewond. Waarom doe jij niet rustig aan?'

'Het gaat prima met me,' zei hij.

'Wat is er gebeurd?'

'Wat bedoel je – met je handen en je voeten? Of met mij?'

'Allebei,' zei ik.

'Nou,' begon hij, 'je was bevroren, of bijna tenminste.'

'Bevroren?' Mevrouw Worthington had daar nooit iets over verteld, wat verbazingwekkend was aangezien ze zo genoot van de verschillende manieren waarop het lichaam je pijn kon doen en je bestaan kon ondermijnen.

Kit haalde eindelijk zijn handen van mijn huid. 'Bij extreme kou kan het gebeuren dat delen van je lichaam daadwerkelijk bevroren.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Maar... hoe kan dat zijn gebeurd?'

'Herinner je je niks meer?'

Ik zocht mijn brein af, maar het enige wat ik echt wist, was dat ik aan het dromen was geweest. 'Nee. Niet echt.'

Kit ging in kleermakerszit op het bed zitten. Vouwde zijn handen in elkaar in zijn schoot. 'Skye, toen ik je vond, was je buiten in de sneeuw.'

'Nee,' zei ik, terwijl ik probeerde te denken, probeerde te begrijpen. 'Ik was... Ik was gewoon aan het dromen.'

'Dat was je niet,' zei hij. 'Of eigenlijk wel, maar je was waarschijnlijk ook aan het slaapwandelen. Of probeerde te ontsnappen. Hoewel op blote voeten ontsnappen niet echt een goed idee is in een sneeuwstorm. En zonder iets aan je handen.'

Ik dacht aan de sneeuw, die zo hoog lag dat het bijna niet mogelijk was om uit de ramen van het huisje te kijken. Het idee daarin buiten te zijn, onbewust, onbeschermd, was angstaanjagend. Mijn handen stonden nog steeds zo krom als haken en ze waren spookachtig bleek, alsof het bloed zich nog niet mijn vingers in kon pompen. 'Gaat het goed komen met me? Of raak ik ze... kwijt?' vroeg ik fluisterend.

Kit schoof dichter naar me toe op het bed. Hij strekte zijn hand uit naar een van de mijne. 'Mag ik?'

Ik knikte en liet hem mijn hand pakken. Ik keek toe hoe hij mijn vingers onderzocht, mijn handpalm, zelfs mijn pols. De huid brandde nog steeds, maar minder.

'Ik denk dat ik je op tijd heb gevonden,' zei hij na een tijdje. 'Maar het kan zijn dat je de komende weken merkt dat je gevoelig bent voor kou, vooral in je vingers en je tenen. Die bevriezen altijd het eerst.' Kit keek me aan. Hij had mijn hand nog vast. Ik wilde hem lostrekken, maar wilde dat ook niet. 'En daarom moet je buiten in de sneeuw altijd handschoenen dragen. En schoenen. En sokken.'

'Als ik wakker was geweest, had ik mijn leven nooit op zo'n domme manier in gevaar gebracht.'

'Ik zei niet dat je dom was,' zei hij. 'Maar je had dood kunnen

gaan.' Er gleed iets onbestemds over zijn gezicht. 'Luister, Skye, er zijn nu eenmaal dingen waartegen je niet kunt vechten en waarvan je niet kunt winnen. Er zijn echte dingen die sterker zijn dan welke mens of technologie we maar kunnen bedenken, en als we die dingen tegenkomen, moeten we respect tonen en ons gedeisd houden. Deze sneeuwstorm is een van die dingen. En op dit moment heeft die jou verslagen en moet je je lichaam laten herstellen.'

Ik merkte dat ik Kit strak aanstaarde, omdat ik wilde zien wat zijn ogen me vertelden. Zodra zijn ogen begonnen te spreken, onthulden ze zo veel, veel meer dan bij andere mensen. Misschien deed hij daarom zo zijn best om ze helemaal niet te laten spreken. Misschien wist hij hoeveel ze weggaven als hij niet oplette.

'Ik kom straks wel terug om te kijken hoe het gaat,' zei hij.

Ik voelde dat hij eigenlijk niet weg wilde. Tegenzin – dat onthulden zijn ogen. Ik vroeg me af hoever die tegenzin reikte. Mijn blik viel op zijn hand, die de mijne nog steeds vasthield.

'Ga slapen, Skye,' zei Kit. Hij liet mijn hand vallen en stond op.

Ik hield hem tegen met nog een vraag. 'Het bloed dat ik net zag. Op je shirt.'

Kit draaide zich niet om. 'Ja?'

'Je hebt me niet verteld wat er is gebeurd,' zei ik, hoewel ik het al zo goed als zeker wist.

Hij bleef met zijn rug naar me toe staan en zei niks.

'Komt dat... door mij?'

Zijn vingers waren om de rand van de deurpost geklemd. 'Ja. Je had een keukenmes. Je stak me ermee.'

'O,' bracht ik hijgend uit. Mijn hart kneep samen. 'Ik was aan het dromen,' hielp ik hem herinneren.

Hij keek naar me over zijn schouder. Zijn ogen waren weer leeg. 'Dat was het vast, Skye,' zei hij, zijn stem vol verdriet, of spijt misschien, en toen deed hij de deur achter zich dicht.

Ik was weer alleen, in de stilte.

Maar mijn intuïtie zat me te porren als een kind dat niet van ophouden weet.

Ik was hier helemaal verkeerd bezig. Ontsnappen, geweld, dat was niet de manier om dit te winnen. Kit had gelijk: mijn game-talenten waren nutteloos in de storm en de puinhoop die daarbij kwam kijken. Ik snoof lucht diep mijn longen in en liet die weer ontsnappen, terwijl ik eraan moest denken hoe de mensen in deze wereld naar me keken, hoe ze op mijn lichaam gefixeerd waren, hoe ik een symbool was geworden voor hun zaak, en daarom waardevol was. Voor Kit was ik iets om handel mee te drijven. Maar gisteravond, vlak voordat hij me bij het eten had verteld hoe hij heette, had hij iets gezegd wat was blijven hangen. Het kwam weer boven, terwijl ik daar op zijn bed zat.

Ik zou verliefd op je kunnen worden, Skye, en dat zou niks veranderen.

Maar misschien had hij het mis.

Misschien zou het wel iets veranderen. Als hij in de buurt van zo'n gevoel kwam, zou hij me misschien, heel misschien, laten gaan, zou hij het niet over zijn hart kunnen verkrijgen me aan mijn zus uit te leveren.

Ik moest ervoor zorgen dat hij me leuk vond.

En ik wist, ik voelde dat hij me al leuk vond, in elk geval een beetje. Dat was het wat hij uit zijn ogen wegghield, wat hij verjaagde zodra het de kop opstak. Belangstelling. Wat ik met Kit moest

doen, was precies hetzelfde wat Rain met mij had gedaan. En door Kit voor me te laten vallen, zou ik iets doen waarvan ik tot nu toe nooit had geweten dat ik het wilde doen: ik zou het Rain betaald zetten. Want ik wist dat Rain ergens, diep van binnen, ondanks Lacy, ondanks alles, nog steeds gevoelens voor me had.

En ik voor hem.

7

*Rain**Familie*

DE APP GLEED DOOR MIJN CODE ALS EEN SHOT HEROÏNE.

Mijn virtuele zelf slurpte hem in één keer op en slaakte een diepe zucht van opluchting. Ik bestudeerde mijn armen, mijn handen, om te zien wat voor nieuw, opwindend iets ik was geworden.

Maar er was iets mis.

Ik was... precies hetzelfde als ervoor.

Onveranderd.

Dat gevoel, dat plezier dat helemaal door me heen was verspreid, tot in elk deeltje van mijn code, verdween net zo snel als het was opgekomen, en ik moest bijna overgeven.

Waar was ik?

Ik keek om me heen.

Vreemd. Ik was precies waar ik dacht dat ik was. In mijn kamer in het penthouse van de familie Holt, boven op de hoogste wolkenkrabber in de stad. Aan de andere kant van de straat rimpelde en kronkelde de gevel van de Water Tower helderblauw, met golven

die braken over zijn oppervlak. Net daar voorbij kon ik naar binnen kijken bij een ander penthouse. Twee meisjes stonden naast elkaar met hun virtuele handen tegen het glas gedrukt.

Een van hen leek me recht aan te kijken, alsof ze me iets duidelijk wilde maken. Ze leken wel geesten, die door het glas heen gloeiden.

Kende ik ze?

Ik draaide me om en schudde het rare gevoel van de manier waarop de hand van het meisje naar me reikte van me af. Het kwam door de app. Er was vast iets mis mee, iets wat met mijn code rotzooide.

Ik riep meer apps op, meer en meer, tot ze bijna alles wat verder in het zicht lag blokkeerden. Ze chatten tegen me en porden me en streelden mijn wang en mijn schouders en zelfs mijn voeten. Hun aanwezigheid hielp me te ontspannen, en ik ging op mijn rug op mijn bed liggen, handen achter mijn hoofd, en liet het fijne vooruitzicht over me heen komen nog een app te downloaden, of misschien wel twee of drie tegelijk. Ik had zo veel apps, ik had altijd zo veel apps gehad, en die wetenschap was een enorme troost. Maar tegelijkertijd... Ik haatte ze om een of andere reden, de manier waarop ze me nooit met rust lieten en me altijd maar op mijn huid zaten. Ze maakten me het leven zuur.

Soms wist ik niet wie ik was zonder apps.

Nee. Dat wist ik echt niet.

Mijn vaders stem zweefde door de gang.

Voor ik hem ervan kon weerhouden mijn kamer in te komen, stond hij al voor me. Met een geschrokken, doordringende zucht vielen de apps om me heen op de grond, dood.

Ik sprong van het bed.

Ik had ze nooit zo... dood gezien. Ze waren levenloos en bedekten het hele oppervlak, het bed, de kussens, zelfs mijn benen.

Kon een app doodgaan?

Konden ze allemaal doodgaan?

Waren ze eigenlijk wel levend?

Mijn vader keek me aan met die zelfvoldane uitdrukking die hij soms had, alsof hij op het punt stond me te vertellen hoe ik hem nu weer had teleurgesteld in zijn verwachtingen.

'Hallo, zoon,' zei hij.

Zonder iets te zeggen staarde ik hem aan. Wat in de werelden zou hij nu weer van me willen? Hij noemde me nooit zoon.

'Ik wil dat je iets voor me doet,' ging hij verder.

Ik wachtte af.

'Iets uit naam van deze familie, uit naam van je plicht voor de Appwereld.'

'Nee,' zei ik, voordat hij me ook maar kon vertellen wat het was. En op dat moment herinnerde ik me dat ik hem iets moest vertellen, iets waar ik al lang, heel lang, over had lopen nadenken. Ik wierp een blik uit het raam, keek weer voorbij de Water Tower, die helderblauw stond te glanzen in het Maanlicht 4.0, en zocht de skyline af naar de twee meisjes achter het glas, maar ze waren verdwenen.

De zelfvoldane blik van Jonathan Holt was weggezakt. 'Hoe bedoel je, nee?'

'Ik moet je eerst zelf iets vertellen,' zei ik, terwijl ik hem rustig aankeek. 'Ik heb besloten uit te pluggen.'

Zodra de woorden mijn mond uit waren, vergingen de apps overal om me heen tot stof.

Ik ging rechtop zitten en wreef over mijn nek.

Ik was in slaap gevallen op de grond van de plug-ruimte. Ik was aan het dromen geweest, alleen maar aan het dromen. Met het in en uit stromen van de grote, donkere grot markeerden de golven hun komen en gaan, ondanks de storm. De oceaan was nooit stil, stopte nergens voor. Ik haalde diep adem, snoof de zoute, vochtige lucht op en draaide me naar de glanzende glazen kist naast me.

Daar lag mijn vader, ingeplugd, bewegingsloos.

Ik ging op mijn knieën zitten, op de harde grond, en staarde naar hem in die kist die een doods-kist leek.

En ik moest bijna lachen.

Hij was de machtigste man in de Appwereld, nou ja, na Emory Specter misschien. Maar als ik wilde, als ik besloot dat het nuttig voor ons zou zijn, kon ik hem binnen een paar seconden uit zijn bestaan daar losrukken en hem dwingen naar de Echte Wereld te komen. Hij was zo ongelooflijk kwetsbaar, dat waren we allemaal als we ingeplugd waren, maar toch leefde iedere bewoner van de Appwereld zijn virtuele leven alsof het nooit zou eindigen. Hoewel dat dankzij het wonder van virtuele technologie en de grootse plannen van Emory Specter waarschijnlijk inderdaad nooit hoefde.

Even schaamde ik me dat ik zulke slechte gedachten had over mijn vader. Maar ja, een van de dingen die ik had ontdekt sinds ik wakker was geworden in de Echte Wereld, was dat ik meedogenloos kon zijn. Een beeld van het mes dat Skye door de gang had gegooid en dat in het oog van haar eigen zus terecht was gekomen, flitste door mijn hoofd. Dat konden we allemaal. Soms moest je meedogenloos zijn en zelfs een beetje slecht om te overleven, en om in dit leven iets van jezelf te maken.

Gedachten aan Skye herinnerden me aan mijn droom, de twee meisjes achter het raam van het penthouse. Het meisje dat ik had bekeken, dat ik had gezocht nadat ze was verdwenen, was Skye. In een van haar meer spraakzame momenten na de avond van de brand had ze me verteld over het appartement van de familie Sachs. Hoeveel ze ervan had gehouden, en van het uitzicht op de Water Tower, haar lievelingsgebouw in de stad. Skye en ik hadden die dag aan de rand van de oceaan gestaan, en ze staarde naar de skyline van New Port City in de verte en de Water Tower die de wolken in prikte. Haar lange haar in de war geblazen door de wind.

Ik kon mijn ogen niet van haar losrukken.

En ik weet nog dat ik op dat moment dacht: *Je bent zo mooi. Niet zo gek dat je je zus inspireerde tot het verzinnen van de Mensenmarkt, dat ze dacht dat ze met jou het lot van New Port City kon veranderen. En je zult dat lot veranderen, maar niet op de manier die je zus voor ogen had.*

Op de manier die ik voor ogen heb.

De gedachte begon zo oprecht en onschuldig, en werd toen zo kwaadaardig. Als iets wat mijn vader zou kunnen denken.

Skye bleef praten, vertelde me dat ze bijna elke avond bij Inara thuis naar het uitzicht had gekeken. Ik legde haar uit wat de precieze locatie was van het luxe penthouse van mijn familie, en dat mijn kamer ook uitkeek op de Water Tower.

‘Je was daar de hele tijd al. Gewoon aan de overkant,’ zei ze. De lucht was koel geworden vanwege de naderende winter, en de golven rolden over het zand van de kust en weer terug.

‘Ja,’ reageerde ik, terwijl ik nog steeds mijn ogen niet van haar kon afwenden. Ik ging zelfs zo ver dat ik suggereerde dat ik haar

misschien daar had gezien op een avond voor ik was uitgeplugd.

Misschien had mijn hoofd daar in de droom naar verlangd, dat Skye daar was geweest, haar hand tegen het raam van het appartement van Inara's familie op het moment dat ik mijn vader vertelde dat ik ging uitpluggen, precies op het moment dat ik had besloten mijn toekomst in eigen hand te nemen, om er alleen maar achter te komen dat mijn vader al hetzelfde voor me had besloten.

Zelfs de beslissing om uit te pluggen had hij van me afgenomen.

Hij was zo blij toen hij zich realiseerde dat mijn grote plan overeenkwam met dat van hem.

'Ik wist wel dat ik je hier zou vinden.'

Ik schoof weg van het glas. Daar stond Lacy, een paar meter verderop, haar gezicht opgelicht door de gloed van de kisten die aan beide kanten van ons stonden.

'Je weet altijd waar je me moet vinden,' zei ik.

'Dat komt doordat jij en ik elkaar begrijpen, Rain Holt.' Lacy ging naast me zitten. Samen staarden we lang, heel lang, naar het gezicht van mijn vader. Ik hield mijn handen in mijn zakken.

8

*Skye**Uitwisseling*

EEN PAAR UUR LATER VIEL DE STROOM IN HET HUISJE UIT.

De rest van de nacht sliep ik als een blok. Toen ik weer wakker werd, was de wereld nog steeds wit onder de razende storm, het licht buiten helder van de sneeuw die schuin naar beneden viel, alles binnen een dof, schemerig grijs. Ik stond op van Kits bed, er niet op voorbereid dat mijn voeten nog niet helemaal klaar waren om mijn volle gewicht te dragen, en viel bijna om. De eerste paar dagen die ik had doorgebracht bij de hoeder, schoten weer door mijn hoofd. Hoe ik in het begin had rondgestrompeld, in een poging te lopen, en me had moeten vasthouden aan alles wat ik onderweg tegenkwam. Mijn handen en voeten klopten vanwege mijn ongeplande uitstapje in de sneeuw, en ik voelde iets van opluchting dat ik op dit moment nergens anders heen hoefde dan naar de kamer hiernaast.

Dus daar ging ik heen, langzaam, doelbewust.

Behoedzaam.

Ik was nu nog meer op mijn hoede voor Kit.

Hij stond in de keuken te staren naar de stapel hout tegen de muur. Of misschien stond hij te denken dat er nog maar weinig hout over was. Drie stukken vormden een eenzame driehoek op de grond.

De kilte in de lucht was voelbaar. ‘We zijn er zeker snel doorheen gegaan.’

Kit schopte tegen de overgebleven stukken hout met een intensiteit waar ik van schrok. Ze vlogen verschillende kanten op, schuivend over de vloer, en een ervan kwam bij mijn voeten tot stilstand.

Ik ging naar hem toe en pakte zijn arm. ‘Met geweld tover je niet meer hout tevoorschijn.’

Kit bevroor. Hij staarde naar de plek waar mijn vingers om zijn huid geklemd waren, alsof hij het binnenwerk van mijn lichaam kon zien, het web van aderen en spieren en bot.

Snel trok ik mijn hand terug. Toen bukte ik me om een van de verspreid liggende stukken hout op te rapen.

Kits ogen schoten vuur toen ik zijn blik weer opving. ‘We zullen zien of je nog steeds grappen maakt als jij en ik vanavond aan het bevriezen zijn.’

‘We gaan niet bevriezen,’ zei ik, hoewel ik er helemaal niet zo zeker van was dat ik gelijk had en hij niet. ‘Ik dacht dat er meer hout was. Gisteren was er nog best veel. Waar is dat allemaal gebleven?’

Hij ging naar de rand van de keuken, en pakte een houtblok op dat daar terecht was gekomen. Hij keek er boos naar. ‘Je bent niet dom, Skye. Wat denk je zelf?’

‘We hebben het blijkbaar gebruikt.’

‘Nou, dat had niet gehoeven als jij niet midden in de nacht een uitje had gemaakt en mij had gedwongen het grootste deel van de voorraad op te maken om jou warm te houden,’ zei hij bits.

Ik slikte. ‘O.’

‘O? Echt? “O”. Dat is alles wat je te zeggen hebt?’

‘Ik weet niet zo goed wat je anders wilt horen.’

Kit verschoof zijn boze blik naar mij. ‘Het liefst niets.’

Ik keek net zo boos terug. ‘Jij bent degene die me hierheen heeft gebracht, dus leer maar te leven met de gevolgen.’

‘Dat hoeft je mij niet te vertellen. En nu breng ik de rest van de dag liever in stilte door.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Prima. Wat mij betreft hebben we sowieso genoeg gekletst.’

‘Mooi. Ik ben blij dat we het eens zijn.’

Ik legde het houtblok terug op zijn plek tegen de keukenmuur. ‘Zo is dat.’

Kit legde de andere twee stukken erbovenop. Toen liep hij met grote passen het huisje door naar zijn kamer, ging naar binnen en sloeg de deur achter zich dicht. Mijn handen balden zich tot vuisten, woede bouwde zich in me op als water dat tegen een dam duwt en over de rand dreigt te stromen. Ik liep naar de ijzeren kachel en voelde dat er nog maar een flauwe warmte vanaf kwam. Ik wierp een blik op Kits kamer, bedacht dat het achter zijn gesloten deur alleen maar kouder kon zijn en vroeg me af of hij daar op zijn bed zat te rillen.

Maar wat kon het mij nou schelen als dat zo was?

Ik liep naar het raam en staarde door het kleine rondje dat de

sneeuw vrijgelaten had. De storm was nog steeds zo hevig dat hij elk uitzicht op de oceaan blokkeerde, alsof de oceaan niet meer bestond. Dat zoiets als een sneeuwstorm een zee kon opslokken die zo groot en wijds was dat hij zich uitstrekte tot het oneindige, was verbijsterend. Het was niet te geloven hoe de Echte Wereld zichzelf van de ene dag op de andere kon veranderen in iets wat zo compleet anders was. De ene middag kon hij koud zijn, maar wel zonnig en mooi en vredig, en de volgende was hij woest en gevaarlijk, dodelijk zelfs, de zon verdwenen uit de lucht en de grond bedekt onder een deken van ijs en sneeuw. Ik voelde een steek van verdriet toen ik eraan dacht hoe statisch de Appwereld was, en ik vroeg me af waarom zijn leiders een stilstaande wereld verkozen voor de bewoners in plaats van een wereld zoals deze, met een eigen wil en eigen gedachten.

Maar we hadden natuurlijk apps om veranderingen aan te brengen.

Misschien moest dat genoeg zijn.

Ik liep naar de stapel boeken op de plank, pakte er een en begon erdoorheen te bladeren. Deze keer lette ik op wat er op de pagina's stond. Daarna pakte ik een ander, en weer een ander. Allemaal bevatten ze een versie van hetzelfde verhaal: de mensheid verlaat zijn planeet om naar een andere wereld te gaan, of in de ruimte te leven, omdat de wereld onbewoonbaar is geworden. Alle boeken dateerden van minstens tien jaar vóór de Appwereld. Hoe ironisch. Deze boeken hadden de toekomst redelijk goed voorspeld: de mensheid had de wereld inderdaad verlaten, de echte versie ervan in elk geval, niet omdat hij onbewoonbaar was geworden, maar omdat het echte ze verveelde en het virtuele zo verleidelijk

was dat het echte onbelangrijk was geworden. Grappig dat Kit ervoor had gekozen juist deze boeken te verzamelen.

Uiteindelijk stierf de flauwe warmte van de kachel helemaal weg, terwijl ik zat te lezen. Ik overwoog er een van de overgebleven stukken hout bij te gooien, maar besloot het niet te doen. Toen zag ik opeens een mand, die in een hoek van de keuken was geschoven. Flarden van een oude sjaal hingen over de rand. Ik zette de boeken terug op hun plank en liep erheen. Het bebloede shirt lag erin en een stuk geblokte stof vol bloedvlekken. Schuldgevoel drukte op me. Ik nam de kleren mee naar de spoelbak, dompelde ze onder in water en zeep en schrobde totdat de grote, donkere vlekken begonnen te vervagen. Toen ze zo goed als verdwenen waren, hing ik alles te drogen.

Een hele tijd daarna hoorde ik eindelijk de deurknop van Kits kamer klikken. Inmiddels was ik aan het kijken wat er in de kastjes lag. Mijn ogen werden groot toen ik hem zag. 'Je ziet helemaal grauw!'

Een helderrode vlek verspreidde zich over zijn schouder.

Hij stond te zwaaien op zijn benen, alsof hij elk moment kon omvallen.

Ik ondersteunde hem bij zijn andere schouder en samen wandelden we naar de kachel. Voorzichtig plantte ik hem op een stoel die vlakbij stond. Toen haalde ik twee van de drie laatste stukken hout en schoof die op de uitdovende kooltjes, waar ik in porde met de lange ijzeren staaf tot ze weer vlam vatten. Het vuur smeulde en uiteindelijk laaide het loeiheet op.

Een lichte kreun ontsnapte aan Kits mond.

Er kwam weer wat kleur op zijn wangen, al was het niet veel.

Ik bekeek hem en wachtte, terwijl de warmte zijn lichaam ontspande. Toen het leven weer in hem teruggekeerd leek, keek hij naar me op met zachte, wazige ogen. Ik strekte mijn hand naar hem uit en mijn vingers raakten de rand van zijn mouw. ‘Mag ik?’

Zijn ogen flitsten, het wit ongewoon groot en helder. ‘Mag je wát, Skye?’

Uit de speelse toon maakte ik op dat het wel goed zou komen met Kit, uiteindelijk tenminste, dus ik begon zijn shirt opzij te schuiven. Maar toen ik dat deed, stokte mijn adem. De wond was diep en opengereten. De scheur in het midden stond wagenwijd open als een mond, en eromheen waren felle kringen rood en paars en geel. De lessen van mevrouw Worthington schoten door mijn hoofd, woorden over infectie en amputatie en uiteindelijke dood, maar ze had ons alleen maar overladen met waarschuwingen en nooit met behandelingen, omdat ze er zo van genoot om ons bang te maken.

Kits hoofd wiebelde een beetje. ‘Niet zo mooi, hè?’

‘Hou je mond,’ commandeerde ik. ‘Ik probeer na te denken.’

Aan mevrouw Worthington had ik dan wel niks, maar ik had jarenlang tijdens het gamen door bossen gerend, tegenstanders van me af geslagen met zwaarden en messen, aan mezelf overgeleverd om mijn wonden te verzorgen met wat ik ook maar voorhanden had. Alleen water van een beekje als ik pech had, maar mijn opties waren beter als ik in de buurt van een stad was of zelfs een huis... Ik begon alle kastjes in het huisje open en dicht te doen. Toen ik die allemaal had gehad, ging ik naar Kits kamer, zonder zijn protesten te luisteren. Onder het bed vond ik wat ik zocht, best wel een grote voorraad. Met de fles waar bleekgouden vloeistof in

rondklotste stevig in mijn hand, kwam ik terug bij de plek waar Kit bij het vuur zat.

‘Eindelijk een goed idee,’ zei hij, terwijl hij zijn hand ernaar uitstak.

Ik hield de fles bij hem weg, pakte de eerste de beste doek, haalde de dop van de fles en drenkte de doek in de alcohol.

‘Hé!’ protesteerde hij.

‘Doe je shirt uit, zodat ik die snee kan schoonmaken.’

Hij trakteerde me op dat scheve lachje van hem, en even vroeg ik me af of hij ijelde. ‘Het is geen snee die je me hebt gegeven, Skye. Het is een steekwond.’

Ik glimlachte niet terug. ‘Ook goed. Doe het nou maar.’

‘Zo brutaal,’ mompelde hij, en hij begon zijn shirt over zijn hoofd te trekken.

‘Moet je horen wie mij brutaal noemt,’ zei ik. Ik wilde verdergaan met pesten, maar hield me in toen ik zijn gladde glimlachje zag verdwijnen. Terwijl hij zijn arm bewoog om zijn shirt uit te trekken. De glimlach maakte plaats voor een getergde blik en een kreun diep uit zijn keel als van een leeuw. Twee reusachtige tatoos bedekten zijn bovenarmen, helemaal tot aan zijn schouders. In een ervan steeg een aantal donkere vogels vliegend omhoog over zijn huid. De andere was van een maansikkel in een lucht vol sterren.

Ze waren prachtig.

Zo veelzijdig.

De wond sneed door de huid die bedekt was met de nacht, waardoor een aantal sterren waren opengespleten.

Kit ademde oppervlakkig. ‘Doe me een plezier.’ Hij knikte naar

de fles in mijn hand. ‘Geef me daar wat van, voordat je het gebruikt op mijn “snee”. Ik zal het nodig hebben.’

Ik haalde een glas uit de keuken en schonk het half vol. Toen Kit zijn hoofd schudde, gaf ik toe en schonk door tot de vloeistof de rand bereikte. Kit pakte het glas aan met zijn goede hand en goot de inhoud in één keer naar binnen. Hoewel ik het eigenlijk geen goed idee vond, schonk ik nog wat in, maar nu hield hij het glas in zijn hand zonder ervan te drinken.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg ik.

Hij knikte en sloot zijn ogen.

Heel even aarzelde ik.

Dit kon mijn kans zijn om echt te ontsnappen. Als ik Kit zwak en stervende hield, zou ik een goede kans hebben om weg te komen als deze sneeuwstorm eindelijk voorbij was. Maar terwijl ik op hem neerkeek, zo kwetsbaar, en dacht aan onze verhalen die zo op elkaar leken, hoe we ons allebei in de steek gelaten hadden gevoeld in dit leven en alles hadden gedaan om desondanks te overleven, wist ik dat ik hem niet zo kon achterlaten. Ik moest hem helpen.

Dat was het enige juiste.

Maar in mijn hart wist ik dat ik hem zou helpen omdat ik dat wilde, niet alleen omdat het juist was.

Ik zou er later over na moeten denken wat dat betekende.

Ik begon de wond schoon te maken met de doek. Het lukte Kit rustig te blijven, zelfs toen ik de handdoek in de diepste delen van de scheur duwde. Maar zijn op elkaar geklemde tanden en zijn hortende adem vertelden me dat de pijn heftig was.

‘Ik snap niet waarom ik je help,’ zei ik, toen het ergste voorbij

was en ik bij de buitenste delen van de verkleurde huid kwam. Ik lette er goed op dat ik mijn aandacht hield bij de schouder die ik verzorgde, en niet liet afdwalen naar de rest van hem.

Kit deed zijn ogen open en vond die van mij. ‘Ik snap ook niet waarom je dat doet.’

Er sijpelde bloed over de rand van de snee, en nu begon ik de wond te wassen met een handdoek die alleen in water was gedrenkt. Al snel was de doek net zo rood als het midden van de gapende wond. ‘Als ik slimmer was geweest, zou ik je alleen hebben geholpen in ruil voor een wederdienst.’

Er viel een stilte en even vroeg ik me af of Kit flauwgevallen was van de pijn. Maar toen ik mijn blik van de wond afwendde, zag ik dat hij naar me keek.

‘Dus ik ben je een gunst schuldig,’ zei hij.

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘En waarom dan wel?’

Hij keek naar de kleren die in de keuken hingen. ‘Je hebt mijn sjaal gewassen,’ zei hij, terwijl hij probeerde te grijnzen.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat is niet de reden.’

Hij staaarde me doordringend aan. ‘Om dezelfde reden als dat jij mij helpt, Skye, ofwel: ik heb geen idee.’

Ik bracht de bebloede handdoeken naar de spoelbak en zette de kraan aan. Het rood stroomde over mijn vingers en handen in de bak eronder en liep weg. Toen ik me weer omdraaide, was Kit aan het worstelen met zijn shirt.

‘Ik ben nog niet klaar,’ zei ik, en ik pakte het van hem af. Ik verwachtte de scheve grijns en een opmerking dat als ik nog langer naar zijn naakte bovenlijf wilde kijken, ik het ook gewoon kon vragen, maar toen beide reacties uitbleven, begreep ik dat hij nog

steeds pijn had. Ik zocht de kastjes af naar iets wat kon helpen bij de genezing van Kits schouder en haalde er een pot honing uit. Ik pakte een lepel en smeerde de lelijke snee in met een dikke laag van het kleverige goedje. Vervolgens verbond ik de wond met een schone, dunne doek, die ik vastknoopte op zijn schouderblad. ‘Zo,’ zei ik. ‘Je kunt je shirt weer aandoen.’ Maar dat zat net zo vol bloedvlekken als de doeken die ik had gebruikt. ‘Wacht, ik haal wel even een schoon shirt,’ zei ik, en ik liep zijn kamer in voordat hij kon protesteren.

Nu ik niet verblind was door vermoeidheid, en mijn handen en voeten niet klopten van de kou, viel me op hoe kaal en praktisch alles was, afgezien van een klein glazen potje boven op een ladekast.

Zeeglas. Kit had een potje vol gekleurd zeeglas.

Ik pakte het op en draaide het rond in mijn hand.

Tientallen tinten blauw en groen twinkelden me tegemoet in het licht van de lamp.

Ik schudde mijn hoofd.

Niets van wat ik wist over Kit klopte met elkaar. Hij was een premiejager die midden in de winter op een motor reed, iemand met harde ogen en een geofende lege gezichtsuitdrukking. Maar toch was hij ook iemand die langs de oceaan wandelde en stukjes mooi glas opraapte om te bewaren in dit potje.

Ik zette het terug op zijn plek en begon lades open en dicht te doen, totdat ik bij de la kwam vol keurig opgevouwen shirts. Ik pakte het bovenste shirt en de hele stapel verschoof. De hoek van iets plats – een papiertje misschien – stak eronder uit.

Nee, het was een foto.

Zo’n ouderwetse, die mensen vroeger van elkaar namen en bewaarden in dozen en fotoboeken, voordat technologie ervoor zorgde dat beelden alleen nog op schermen verschenen.

Ik schoof de stapel shirts verder opzij.

Het was een foto van een meisje.

Ze was prachtig.

Ik pakte hem op om hem beter te bekijken.

Had Kit een vriendin?

Haar ogen waren groot en blauw en staarden naar degene die de foto nam. Haar huid was bijna doorschijnend, haar haar was lang en blond en golvend en lag over haar linkerschouder. Ze was misschien een jaar jonger dan ik toen de foto werd genomen.

Ik legde de foto terug en schoof hem soepel onder de stapel shirts. Ik wilde niet meer naar de grote blauwe ogen van het meisje kijken. Met een klap ging de la dicht. Ik had me niet gerealiseerd hoe hard ik ertegen had geduwd. Tegen de tijd dat ik terugkwam in de woonkamer, was het vuur uit, had Kit zijn tweede glas whisky op en was hij opnieuw aan het inschenken. Hij hield de fles voor me op. ‘Wil je ook?’

Ik liet het schone shirt op zijn schoot vallen en pakte de fles van hem aan. Maar in plaats van ervan te drinken, zette ik hem op het aanrecht. ‘Nee, dank je.’

‘Waarom niet?’ Hij klonk uitdagend. ‘Het helpt je warm te blijven.’

Ik keek naar het laatste eenzame houtblok op de grond. ‘Een denken ook.’

Kit begon het shirt aan te trekken dat ik hem had gegeven en kreunde van de pijn. Even vroeg ik me weer af of hij was

flauwgevallen, maar toen was er weer leven te zien in zijn ogen, die op zoek waren naar de fles whisky. ‘Probeer het gewoon.’

Opeens dacht ik: waarom niet? We waren ingesneeuwd, we konden nergens heen, en misschien zou ik met die sterkedrank geen dromen krijgen die me naar buiten, mijn dood in stuurden. Ik pakte een klein glas uit de kast, zette het met een klap neer op het aanrecht, vulde het en draaide me vervolgens om om zijn glas bij te schenken.

‘Goed zo,’ zei Kit.

Ik hield mijn glas op naar hem. ‘Op gunsten.’

Er verscheen een behoedzame blik in zijn ogen, maar toen knikte hij. ‘Oké. Op gunsten,’ stemde hij in, en we proostten.

Ik nam een grote slok en spugde die bijna weer uit. Toen ik de alcohol, die zo heftig brandde dat hij waarschijnlijk dodelijk was, door mijn keel voelde gaan, was ik eerlijk gezegd niet zo zeker of ik de uitdaging om met Kit mee te drinken wel aankon. ‘Waar in de werelden is dit van gemaakt? Benzine?’

Kit zat te schudden van het lachen, met een hand op zijn buik, waarbij hij af en toe ineenkromp door de pijn aan zijn gewonde schouder. ‘Tja, sorry dat het niet voldoet aan de standaard van een whisky-app.’

Ik legde mijn hand tegen mijn keel. Het brandde nog steeds. ‘Welke standaard? Hebben ze zich aan een standaard gehouden toen ze dit maakten? Weet je het zeker?’

Kit kromp nog meer ineen. ‘Hou op met me aan het lachen te maken. De pijn is te erg.’ Hij haalde diep adem, en toen nog een keer. ‘Je had gelijk dat je het gebruikte om die wond schoon te maken. Welke infectie zich daar ook probeerde te nestelen, die is nu

zeker weggebrand met dit spul.’ Hij liet zijn hand van zijn buik vallen. Hij hing langs zijn zij. ‘Pak een stoel en probeer het nog een keer.’

Eerst haalde ik de deken van de bank en toen sleepte ik de andere stoel uit de keuken naar Kit toe. De sjaal die erop had liggen drogen, hing ik om zijn nek. Het was raar om hem zonder te zien en het voelde goed om hem weer op de juiste plek terug te leggen.

Knipperend keek hij naar me op, verbaasd, misschien vanwege het vrijpostige gebaar, of misschien vanwege de genegenheid die eruit sprak.

Ik ging zitten en trok de deken over mijn schoot. De vloeistof in mijn glas had bedrieglijk genoeg dezelfde kleur als de honing die ik op Kits schouderwond had gesmeerd. Ik tikte tegen de fles die tussen ons in stond. ‘Je had in elk geval gelijk dat ik het er warm van zou krijgen. Maar je was vergeten te vertellen dat het mijn ingewanden in brand zou zetten.’

Kit legde zijn hand plat op de ijzeren kachel. Hij was al zo afgekoeld dat je hem kon aanraken. Geen goed teken. ‘Over een paar uur ben je blij met die brand.’

‘Als ik dit over een paar uur nog aan het drinken ben, voel ik helemaal niks meer.’

Er verscheen een glimlach op zijn gezicht, de oprechtste die ik tot nu toe had gezien. Of misschien was hij eerder weemoedig. ‘Dat is het plan.’

Ik lachte en we klonken weer met onze glazen.

Al snel was er een uur voorbij, waarin Kit zijn glas had geleegd, gevuld en weer geleegd, met tussendoor steeds grotere slokken water. Zijn hele houding was veranderd, zachter geworden, alsof

hij ergens van weggevlucht was, en ik stelde mijn vraag zonder na te denken. ‘Waar probeer je eigenlijk aan te ontsnappen?’

Zijn uitdrukking werd donker. ‘Hoe bedoel je?’

‘Waarom zou je anders willen drinken tot je buiten bewustzijn raakt? Tot je niets meer voelt?’

‘Om de kou even te vergeten,’ antwoordde hij snel.

‘Ik denk niet dat dat het is.’

Hij nam een grote slok en slikte hem soepel door. Indrukwekkend. ‘Denk maar wat je wilt, Skye.’

Ik nam een klein slokje. De alcohol brandde nog steeds in mijn neus, maar niet zo erg als daarvoor, en Kit had gelijk, de vlam die door mijn keel gleed, voelde goed. Het beeld van het blonde meisje dat ik op de foto had gezien flitste door mijn hoofd. ‘Ben je op de vlucht voor de liefde?’ Ik probeerde nonchalant te klinken, maar mijn woorden kwamen er veel serieuzer uit dan bedoeld, dus ik voegde een verklaring toe. ‘Ik zag de foto in je la. Ik was niet aan het snuffelen, ik zocht alleen een schoon shirt.’ Kit gaf geen antwoord. ‘Nou?’ probeerde ik weer, toen de stilte aanhield.

‘Nou, wat?’

‘Wie is dat meisje?’

Hij staaarde in zijn glas alsof hij zijn toekomst erin zou kunnen zien. ‘Niemand.’

Mijn hart kneep samen en ik nam weer een slokje. ‘Dus het is liefde.’

Hij keek naar me. Buiten hilde de wind en die deed het huisje kraken. Verdriet gleed over zijn wangen. ‘Ik hou inderdaad van haar, maar niet zoals je denkt.’

De temperatuur daalde, hoewel ik het nauwelijks merkte.

‘Vertel dan hoe wel.’

Kit werd weer stil. Het begon donker te worden in het huis, er was nog amper licht om ons heen. Zijn blik gleed naar de ijzeren kachel. Hij haalde het haakje van de deur, trok hem open en keek toe hoe de laatste kooltjes uitdoofden, oranje en vervagend. Het begon hier binnen net zo koud te worden als buiten in de sneeuwvlucht. Zonder al te veel moeite ging Kit staan. De magie van de whisky had gewerkt om zijn schouder te verdoven, en hij begon keukenkastjes open en dicht te doen.

‘Vertel me wat je nodig hebt, dan pak ik het wel,’ bood ik aan. ‘Jij moet je rustig houden.’

Kit haalde een armvol kaarsen uit een kastje en zette er vijf, nee zes, op de tafel, twee op de kachel en nog een paar verspreid door de kamer. Met zijn rug naar me toe begon hij ze aan te steken. ‘Het meisje dat je hebt gezien is mijn zus. We zijn een tweeling.’

Er flakkerde iets op in mijn borst dat op de vlammen van de kaarsen leek. ‘Maar jullie lijken helemaal niet op elkaar... en ik dacht...’ Mijn stem stierf weg, terwijl ik probeerde te bedenken wat ik nou eigenlijk dacht.

‘Toen je me eerder naar mijn familie vroeg, heb ik het niet over haar gehad.’

‘Waarom niet?’

Kit kwam weer terug naar zijn stoel en pakte zijn glas op. ‘Omdat zij me het meest van iedereen pijn heeft gedaan. Dus liet ik dat deel van mijn verhaal weg.’

Mijn gedachten gingen naar Jude. ‘Daar heb je zussen voor,’ zei ik met een diepe zucht.

Kit bekeek me en stootte vervolgens zijn glas tegen het mijne.

‘Ik neem aan dat jij dat als geen ander weet.’ Hij nam een slok. ‘Mijn ouders lieten ons allebei achter. Twee kinderen in ruil voor de doorgang naar de Appwereld van twee volwassenen. Jarenlang waren we met z’n tweeën, Maggie – zo heet ze – en ik. We zorgden voor elkaar, waren er voor elkaar. Maar ook al zijn zij en ik een tweeling, we zijn wel heel verschillend, en niet alleen qua uiterlijk. Op een of andere manier klopt het dat Maggie een en al licht is – licht haar, lichte huid, lichte ogen – en ik een en al donker.’ Hij lachte een beetje triest. ‘Ik wilde nooit weg uit de Echte Wereld, maar zij verlangde er ons hele leven naar. Ze hield vast aan het romantische idee dat onze ouders op ons wachtten tot we ons bij hen zouden voegen in de Appwereld, zodat we met z’n vieren nog lang, gelukkig en virtueel konden leven. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen haar de waarheid te vertellen.’

Ik trok de deken hoger op. Ik rilde. ‘Wist ze het dan niet?’

Kit schudde zijn hoofd. ‘Ik had tegen haar gelogen. Toen tot me was doorgedrongen wat onze ouders hadden gedaan, wist ik zeker dat het haar hart zou breken, en ik was bezorgd dat het haar helemaal kapot zou maken. Maggie was het liefste meisje dat ik ooit heb gekend, maar ze was ook kwetsbaar.’

Ik bestudeerde hem. ‘Je praat over haar in de verleden tijd. Is ze...’ Mijn stem stierf weg.

‘Ze is niet dood,’ zei hij, in antwoord op mijn onafgemaakte vraag, terwijl hij een beetje ineenkromp. ‘Ze is in de Appwereld.’

‘Ze is ingeplugd?’

Hij knikte. ‘Ja.’

‘Ging ze erheen om bij je ouders te zijn?’

Het duurde lang voor Kit antwoord gaf. ‘Ik heb me afgevraagd

of ze ze heeft opgezocht, hoewel ik niet zeker weet of ze gevonden wilden worden. Maar toen Maggie inplugde, deed ze dat voor zichzelf. Ze wilde zo graag een virtueel leven.’

‘Dus Maggie heeft je ook in de steek gelaten.’

‘Dat doet iedereen uiteindelijk, hè?’

Ik gaf geen antwoord, wilde er niet over nadenken of wat Kit zei wel of niet waar was. Hij zat nu te rillen naast me en ik bood hem een deel van de deken aan. Het verbaasde me bijna toen hij hem aannam. Terwijl ik hem bekeek, kon ik het niet helpen het gezicht van een jongen te zien, een die veel jonger was dan zijn leeftijd. Als zijn kwetsbaarheid tevoorschijn kwam, was die aantrekkelijk, helemaal omdat hij gewoonlijk zo hard en koud leek ten opzichte van alles om hem heen. Toch klopte er iets niet aan het inpluggen van zijn zus. ‘Hoe kon ze het zich veroorloven?’ vroeg ik. ‘Hoe betaalde ze voor haar doorgang naar de Appwereld?’

Kit haalde zijn schouders op. ‘Waarom denk je dat ik een premiejager ben geworden?’

Mijn mond viel open. ‘Dat heb je voor haar gedaan.’

‘Ik deed het voor ons,’ corrigeerde hij. ‘Nou ja, dat is de leugen die ik haar verkocht. Het was de hele tijd de bedoeling dat we allebei zouden gaan. We zouden genoeg sparen en allebei inpluggen en met onze ouders herenigd worden. Zij zou eerst gaan en dan zou ik haar volgen.’ Kit nam een slok whisky en sloot zijn ogen bij het brandende gevoel. ‘Maar ik was nooit van plan om haar te volgen. Ik wilde geen virtueel leven en ik wilde onze ouders nooit meer zien. Bovendien zou het eeuwig duren om genoeg geld te sparen voor ons allebei, hoe zuinig we ook zouden zijn.’

‘Dus daar loog je ook over tegen haar.’

Kit deed een poging tot een grijns, maar zijn ogen bleven leeg. 'Ik kan heel goed liegen, Skye.'

'Ik dacht dat je zei dat ze je pijn heeft gedaan,' zei ik, zijn opmerking negerend.

'Dat is ook zo. Ik denk dat ze de hele tijd wist dat ik nooit naar de Appwereld zou gaan. Ze was kwetsbaar en lief, maar ze was niet dom. Ze kon rekenen. Maar ze ging toch. Liet me hier helemaal alleen. Toen ze afscheid nam, vlak voordat ze inplugde, zag ik het op haar gezicht. Ze wist dat we elkaar waarschijnlijk nooit meer zouden zien.'

Er vormde zich een brok in mijn keel. 'Ik vind het heel erg.'

'Ja, nou, ik zou niet te veel medelijden hebben met mij of met haar.'

Kit pakte de fles op en bood aan wat in mijn glas te gieten. Het was leeg, dus ik liet het toe. 'Waarom niet?'

'Daarom heb ik jou gevangengenomen, Skye,' zei hij. 'Een lichaam voor een lichaam. Dat van jou voor dat van mijn zus.'

Met open mond staarde ik hem aan. 'Waar heb je het over?'

'Mijn zus was mooi – is mooi. Ze was ingeplugd, en nu is ze een van de pronkstukken die te koop zijn op de Mensenmarkt. Het zou een godsvermogen kosten om haar vrij te krijgen, maar ik zal haar vrij krijgen.' Hij keek me aan. 'Dat is waar jij om de hoek komt kijken.'

Mijn hand greep mijn glas zo stevig vast dat mijn knokkels wit werden. 'Dus je levert mij uit aan mijn zus, krijgt betaald en koopt je eigen zus terug.'

Kit keek de andere kant op. 'Ja. Heel simpel allemaal.'

'Niet als je in mijn schoenen staat.'

Hij zuchtte. 'Nee, daar zul je wel gelijk in hebben.'

Ik schoof heen en weer onder de deken, trok hem strakker om me heen, gewoon om iets te doen te hebben. Kit stond op van de stoel en liep naar zijn slaapkamer. Hij kwam terug met een nieuwe fles uit de voorraad onder zijn bed. Ik keek naar de fles die op de kachel stond en was verbaasd te zien dat we hem helemaal leeg hadden gedronken.

Toen hield ik mijn glas naar hem op en begon te lachen.

Kits mondhoek trok terwijl hij inschonk. 'Wat is er, Skye?'

'De vorige keer dat ik alcohol dronk, was het de stilte voor de storm,' zei ik, nog steeds lachend, maar harder nu, terwijl ik terugdacht aan mijn eerste avond bij het landhuis met iedereen op het strand, de avond voordat ik gevangen werd genomen door de mensen van Jude. 'Maar nu stormt het buiten. Zou dat betekenen dat dit de storm is voor de stilte? Wat zou dat fijn zijn.' Kit reageerde met zwijgen, dus ik sprak verder om de stilte te vullen, en omdat er een flintertje hoop was verschenen midden in deze ijskoude lucht. 'Misschien is er een andere manier,' hoorde ik mezelf zeggen.

Kits glimlach verdween. 'Vergeet niet wat er straks gaat gebeuren, Skye.'

De lach bleef hangen in mijn keel. 'Dat ben ik niet vergeten,' zei ik tegen hem. 'Hoe zou ik kunnen? Je was maar al te duidelijk over alles.'

'Mooi,' zei hij, met een heel zelfverzekerde stem.

Maar zijn ogen, die leken helemaal niet zo zeker.

9

*Rain**Over en weer*

‘JOUW VADER GEEFT TENMINSTE OM JE,’ zei Lacy.

Ik keek naar haar. Ze zat daar in het donker op de grond en de gloed van de verlichte glazen kisten overal om ons heen werd weerkaatst in haar ogen. Die stonden vol verdriet. Als Lacy deze kant van zichzelf liet zien, hoe verloren ze haar hele leven was geweest, hoe alleen ze nog steeds was, kon ik het niet helpen te denken dat het waar was wat ze zei: zij en ik begrepen elkaar echt.

‘Mijn vader geeft alleen om me als ik iets voor hem kan betekenen,’ zei ik. ‘Voor de familie Holt, voor onze beroemde en belangrijke naam in beide werelden. Hij is net zo slecht als Emory Specter, hij wil zo wanhopig graag zijn macht behouden. Het is alleen zo dat mijn vaders wanhoop minder vervelende gevolgen voor de mensen heeft dan de plannen van Emory.’

Kleine druppels vocht zaten aan Lacy’s wimpers. Een ervan gleed naar het puntje en viel op haar wang vol sproeten. ‘Misschien. Maar het is moeilijk als je enige nut voor mensen, nou

ja’ – ze lachte bitter – ‘is om gebruikt te worden en anderen te gebruiken. Daar leer je van wreed te zijn tegen iedereen. Wreed en gemeen. Ik ben al wreed en gemeen sinds ik een klein meisje was. Dat leer je niet zo makkelijk af, hoor.’ Ze snotterde.

Ik kreeg bijna de neiging voorover te buigen en haar verdriet weg te kussen.

Bijna.

Ik hield me in. Was dit Lacy de actrice of de echte Lacy? In de Appwereld huilde Lacy nooit, zou ze echt nooit zo ongeneerd haar neus ophalen. In de Appwereld was Lacy de hele tijd pure perfectie, klaar om iedereen die in de buurt kwam af te katten. Behalve als ze bij mij was. ‘Niet huilen,’ zei ik, toen ik had besloten dat haar gedrag echt was.

Ze veegde haar ogen af. ‘Soms ben ik zo alleen, snap je dat? En soms wou ik dat ik terug kon gaan om nee te zeggen tegen je vader.’ Ze lachte weer bitter. ‘Mijn vader recht in zijn gezicht te zeggen dat hij naar de Echte Wereld kan lopen, in plaats van achter zijn rug om.’

Ik knikte. Voor de mensen thuis kwam ‘naar de Echte Wereld lopen’ ongeveer neer op wat ‘naar de hel lopen’ was in deze wereld. ‘Soms wou ik ook dat ik dat tegen mijn vader had gezegd.’

Dat ontlokte Lacy een glimlachje. ‘Zie je wel? Wij begrijpen elkaar.’

‘Misschien,’ gaf ik toe. Daar werd haar glimlach groter van. ‘Mijn vader had nooit zo misbruik van je mogen maken.’

Ze keek me aan. ‘Rain, jij en ik weten allebei dat Jonathan Holt naar mij toe kwam omdat jij hem had verteld dat ik mijn ouders zo erg haatte. Hij wist dat als ik de kans kreeg om mijn vader pijn

te doen, ik die kans zou grijpen, en hij wist dat mijn vader aan de kant staat van Emory Specter.'

Ik trok een gezicht. 'Het spijt me, Lacy.'

Ze haalde haar schouders op. 'Wat spijt je?'

'Dat ik je geheimen aan mijn vader heb verteld. Dat ik hem munitie heb gegeven om jou hierin te betrekken. Hij had niet hoeven weten hoe jij je voelde, dat jij bereid zou zijn tegen je ouders in te gaan uit... wraak. Ik wou dat ik dat ongedaan kon maken.'

Lacy staaarde me aan. 'Ik kan maar niet beslissen wat ik ervan vind vast te zitten in deze wereld. Soms haat ik het.' Ze zweeg even. Toen strekte ze haar hand uit en pakte die van mij. 'Maar soms ben ik blij,' vervolgde ze, en haar stem was nauwelijks meer dan een fluistering.

De stilte werd alleen verbroken door het huilen van de wind door de grotten die naar de oceaan leidden. Doordat de storm ons hier vasthield, met al zijn kracht, leek het alsof wat in het vooruitzicht lag misschien nooit zou gebeuren, alsof de Mensenmarkt alleen maar een droom was, alsof er niets anders te doen was in deze wereld behalve bestaan en leven. Ik keek naar Lacy's lange vingers, de manier waarop ze die van mij omstrengelden. Haar echte handen waren zo fijntjes. Kwetsbaar. En nu vertrouwde ze ze zomaar aan mij toe. Lacy was een vat vol tegenstrijdigheden en ik vond het moeilijk te bedenken of dat in het algemeen iets goeds of iets slechts was.

Wat moest ik nu doen? Moest ik mijn hand terugtrekken en tegen haar zeggen dat ik niet hetzelfde wilde van haar als zij van mij?

En was dat wel zo?

Ik sloeg mijn ogen op naar die van Lacy en terwijl ik dat deed moest ik denken aan de eerste avond dat Skye bij ons op het strand was geweest, toen ik haar bijna had gekust voor ze haar kamer in ging om te gaan slapen. Als ik dat nou eens had gedaan? Zouden de dingen dan anders zijn gelopen? Zou het feit dat ik had gelogen minder erg hebben geleken op het moment dat ze achter de waarheid kwam, of zou dat het juist erger hebben gemaakt? Ik zou het nooit weten, want het was niet gebeurd. We konden niet terug.

Maar ik was nu hier, met een kans om dingen anders te doen. Lacy was Skye niet, maar zij en ik hadden ons verleden, en dat was wat waard. Misschien meer dan ik ooit had toegegeven, tot nu toe.

Lacy's wenkbrauwen waren een hoge boog van vederlicht rood op een bleke huid. 'Rain,' zei ze verbaasd, alsof ze al wist welke gedachten door mijn hoofd vlogen.

Voor ze verder nog iets kon zeggen, kuste ik haar.

10

*Skye**Harten jagen*

MIJN HOOFD WAS DRAAIERIG.

De whisky, of wat het ook was dat Kit in die fles had, bracht mijn zintuigen in de war. Maar hij had gelijk dat het je door en door verwarmde, of in elk geval het lichaam deed denken dat het warm was. Het huisje was inmiddels zo koud dat als Kit en ik iets zeiden, we onze adem zagen kristalliseren in de lucht, onze woorden veranderd in ijs.

Hoewel de sfeer tussen ons allesbehalve ijzig was.

Hoe kouder het werd, hoe meer dingen leken te ontdooien, zelfs na de ongemakkelijke herinnering van Kit aan de realiteit waarin we ons bevonden. Of misschien was het alleen maar de drank die dit effect op ons had, die alles losser maakte, waaronder onze tong. Nou, de mijne in elk geval. Mijn tong en mijn armen en benen.

‘Je hebt de vreemdste ogen die ik ooit heb gezien,’ vertelde ik Kit, en ik raakte de zijkant van zijn gezicht aan, alsof ik moest benadrukken wat ik bedoelde door het echt aan te wijzen. Ik hoorde

hem scherp inademen toen mijn vingers zijn huid raakten, maar ik trok mijn hand niet terug. ‘Heeft iemand je dat weleens verteld?’

‘Skye,’ zei hij, maar hij ging niet verder dan mijn naam.

‘Kit,’ zei ik, in een poging serieus te klinken, maar dat mislukte. Ik begon te lachen.

Hij strekte zijn hand uit en pakte mijn pols. ‘Je bent dronken.’

‘Dus zo voelt het om dronken te zijn in een echt lichaam,’ zei ik, nog steeds lachend. Maar mijn lach was veranderd, en mijn ogen, die moeite hadden met scherpstellen, zoomden om een of andere reden wel heel helder in op de plek waar Kits hand mijn huid raakte. Ik was roekeloos bezig, de whisky had mijn beoordelingsvermogen in slaap gesust, maar dat kon me niet schelen. Heel even stond ik mezelf toe te dagdromen dat Rain het huisje binnen zou wankelen om de storm te ontvluchten en Kit en mij hier aantrof, Rain die naar binnen zou walsen op dit intieme moment – want dat was wat dit was, realiseerde ik me, tussen het tolleren en zoemen in mijn hoofd door. Zou Rain een scherpe steek van jaloezie voelen, net zoals het mij had gestoken toen ik op hem en Lacy was gestuit? ‘Ik ben soms best wraakzuchtig,’ zei ik uit het niets.

Kit liet zijn hoofd opzij vallen, alert. ‘Hoe dat zo?’

Mijn ogen gingen breed open. ‘Wacht, zei ik dat hardop?’

‘Ja.’

‘O. Dat was niet de bedoeling.’

Hij bekeek me, met rustige ogen. ‘Waarom leg je het niet uit, nu je het wel hebt gedaan.’

Zijn vingers drukten in de huid van mijn pols, en mijn hand lag nog steeds op zijn slaap. Alles leek te pulseren, het bloed in mijn

aderen, de lucht in de kamer, de woorden die tussen ons heen en weer dreven. Wat kwam er nu? Wat moest ik antwoorden? Ging ik Kit de waarheid vertellen of zou ik een leugen verzinnen? We leken te zijn aanbeland op een punt, misschien het uiterste puntje, waarop ik ervoor kon zorgen dat Kit mij niet zag als iemand om te verhandelen, maar als iemand die essentieel was voor het functioneren van zijn eigen hart, onmogelijk weg te geven, onmogelijk zonder te leven. Ik moest zijn plannen veranderen – zijn plannen met mij.

Ik zou hem moeten zoenen.

Dat zou Lacy doen in mijn plaats. Blij, wellustig en met gemak.

De grond leek omhoog te komen en ik deinsde ervoor terug. De drank deed rare dingen met mijn hoofd. Of misschien was het Kit van wie ik terug wilde deinzen. In plaats daarvan leunde ik dicht naar hem toe, waarbij zijn lange, donkere wimpers om zijn bedachtzame ogen me weer opvielen en ik daarin iets onverwachts zag. Hoop. Dat Kit een net zo kwetsbare jongen was als wie dan ook.

Een vlaag van nuchterheid overviel me.

Nee. Ik zou Kit niet zoenen.

Ik ging weer achterover zitten op mijn stoel. Ik was Lacy niet. Ik zou Lacy nooit zijn. Ik kon misschien wapens inzetten, maar mijn hart was een ander verhaal. Rain had met mijn hart gespeeld en dat had ik niet leuk gevonden, dus dat ging ik iemand anders ook niet aandoen, zelfs al zou het van pas kunnen komen. Momenten zijn vergankelijk en harten kloppen een leven lang. Op harten jagen was te riskant op de lange duur. Als ik Kit voor me moest winnen, zou ik dat doen zonder dat soort trucjes. Ik zou het menen.

Kit zat daar, zonder te bewegen, te wachten op wat komen ging.

‘Er was iemand – is iemand,’ corrigeerde ik mezelf, ‘om wie ik geef. Hij heeft tegen me gelogen over van alles, waaronder zijn gevoelens.’ Ik ademde diep in en wierp een steelse blik op Kit. Hij leek teleurgesteld over de wending van het gesprek, alsof ik hem een klap had gegeven in plaats van de kus die hij ongetwijfeld had verwacht. Toch ging ik door. ‘Ik zat me net voor te stellen dat als hij ons zo zou zien, hij misschien jaloers zou zijn. En ik dacht dat zijn jaloezie me voldoening zou schenken. Dat ik hem graag jaloers zou maken als ik kon.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘En waarom zouden jij en ik, hier, jouw... vriend... jaloers maken?’

Ik liet een diepe zucht ontsnappen en dacht bij mezelf: domme, domme Skye. Door Kit de waarheid te vertellen over Rain, of in elk geval een deel daarvan, had ik onthuld welke kant mijn gedachten over Kit op gingen, of eigenlijk, mijn gevoelens. Dat Rain ze kon interpreteren als romantisch, betekende dat Kit ze ook kon interpreteren als romantisch. Ik stond snel op van de stoel, waardoor de deken viel en ik werd herinnerd aan de heftige kou in de lucht. Ik rilde en wankelde, maar daarna rechtte ik mijn schoulers en lukte het me de kamer door te lopen.

Met mijn rug naar Kit toe gaf ik hem mijn antwoord. ‘Jij en ik zitten alleen in een huisje midden in een storm, dicht bij elkaar te drinken... wat het ook is dat in die fles zit. Iedereen zou kunnen denken dat er... meer tussen ons is.’

‘Maar we zitten niet meer dicht bij elkaar,’ merkte Kit op, en ik wilde hem bijna slaan. ‘Kom terug. Je rilt.’ Toen ik geen aanstalten maakte, ging hij door. ‘Ik meen het, Skye. Je moet zo warm

mogelijk blijven, anders word je ziek. En ik weet dat je dat niet wilt.'

Ik gaf toe, maar voor ik terugging naar mijn plek naast Kit onder die gedeelde deken, de prettigste plek die ik kon vinden in dit huis, zei ik nog iets. 'Het zou natuurlijk niet lang duren voor duidelijk werd dat de veronderstellingen die iemand over ons zou kunnen maken niet kloppen. Dat zou makkelijk en snel en met een paar woorden gebeurd zijn.'

Kit keek me op zijn hoede aan. 'O?'

'Jij zou uitleggen dat je een premiejager bent en ik je gevangene. Dat we overvallen zijn door een storm en gewoon besloten te doen wat nodig was om te overleven. Dat is alles.' Ik liep terug naar mijn stoel en stopte mezelf in onder de deken. 'We zouden alleen de waarheid maar hoeven te vertellen,' besloot ik, en Kit keek de andere kant op.

***

De nacht duurde voort, kouder en kouder.

Om de paar minuten keek een van ons naar het laatste eenzame stuk hout op de grond. Uiteindelijk, na wat wel tientallen verlangende blikken moeten zijn geweest, stond Kit op en pakte het. Hij deed de deur van de ijzeren kachel open en legde het hout er voorzichtig in, alsof het iets kostbaars was. Met z'n tweeën staarden we er even naar, dankbaar dat het bestond, dat het een van de grotere stukken was die op de stapel hadden gelegen. Dit betekende dat het ons wat langer warmte zou geven.

Kit ging aan het werk om het aan te steken.

Al snel vatte het vlam.

Al snel brandde het fel.

We gingen dichterbij zitten.

We gingen dichterbij elkaar zitten.

We hielden onze handen boven de hitte die naar buiten kwam.

Ik voelde mijn interesse in Rain wegglijden, als een golf die zich terugtrok.

Was ik zo wispelturig? Of was het gewoon zo goed als onmogelijk om over verraad heen te komen, dat te vervangen door hervonden vertrouwen? Brokkelt het langzaam je gevoelens af tot er alleen maar stof over is?

'Waar denk je aan?' vroeg Kit.

Ik keek naar hem. Hij had naar me zitten kijken zonder dat ik het in de gaten had. Ik schudde mijn hoofd. Toen sprak ik. 'Ik zat te denken dat deze warmte heerlijk is. Jammer dat het niet zo blijft.'

'Dat was niet wat rondspookte in je hoofd,' zei hij rustig.

Zijn ogen bleven kalm. Ik zou bijna zeggen dat ze smekend keken. Kit verlangde ergens naar. Wilde hij het alleen van mij? Of van iemand anders? Toen ik het zo in hem zag, wou ik dat ik de enige was die het kon vervullen, wat het ook was. Weer gaf ik hem de waarheid. 'Dat klopt. Maar ik wil je niet vertellen waar ik aan zat te denken. Is dat oké?'

Hij staaarde me nog een tel aan voordat hij knikte. Hij leek tevreden met mijn antwoord, tevreden dat ik mijn gedachten liever voor me hield dan ze te onthullen. Misschien vertelde dit hem net zo veel als een antwoord had gedaan.

Hij schonk mijn glas weer bij. De nacht ging voorbij, vol drank en gepraat. Het hout brandde voor de helft tot as.

‘Ik wil mijn gunst graag opeisen,’ zei ik.

Verbaasd deed Kit zijn lippen iets van elkaar. ‘Nu?’

Ik zuchtte. Was dit het goede moment? ‘Ja,’ zei ik, in antwoord op zijn vraag en die van mij.

Hij verschoof en kromp ineen door de beweging. Ook whisky kon een etterende steekwond niet laten verdwijnen.

Ik boog me naar hem toe, mijn hand zweefde boven zijn schouder. ‘Je hebt pijn.’

‘Nee,’ zei hij.

‘Je liegt,’ zei ik.

Zijn rechtermondhoek krulde op. ‘Misschien. Vraag om je gunst, Skye.’

Ik legde mijn hand terug in mijn schoot. Dacht aan het potje met glad blauw glas in Kits kamer en putte daar moed uit. Er zat meer in hem dan hij liet zien. ‘Ik zei eerder dat er misschien een andere manier is voor ons... om verdere stappen te ondernemen. En de gunst die ik vraag is dat je een alternatief plan in overweging neemt. Voor mij, bedoel ik. En je zus.’

Kits rechterwenkbrauw schoof nu ook omhoog, in lijn met zijn mondhoek. ‘Overweeg, maar niet vastleg?’

‘Ja,’ zei ik.

‘Dat lijkt me een verspilling van een gunst.’

Ik nam een slok whisky. De kou maakte hem zo veel smakelijker. ‘Het hangt er helemaal van af hoe lang de overweging zou duren.’ De adem van mijn woorden veranderde in damp. Het hout in de kachel was al bijna op. ‘Stel dat ik je zus voor je terug kan halen? Zonder dat je mij daarvoor aan Jude hoeft uit te leveren?’

Kits gezicht betrok. Met veel moeite knikte hij. ‘Ik luister.’

Kits vastberadenheid was aan het wankelen, ondanks zijn duidelijke inspanning bij zijn besluit te blijven. Hij was in eerste instantie zo zeker geweest van zijn plannen voor mij, maar onze tijd samen brak daar nu doorheen. Hij wilde een excuus om ze helemaal te laten varen. Ik zag het aan hem, de hoop dat we een andere manier konden vinden. ‘Ik heb vrienden,’ begon ik. ‘Heel veel vrienden. Die allemaal samen tegen mijn zus zijn en haar gruwelijke markt willen opdoeken.’

‘Is een van je... vrienden degene die je jaloers zou willen maken?’ vroeg Kit.

Dit bracht me van mijn stuk. Het was niet de eerste vraag die ik van hem had verwacht. Ik knikte. ‘Ik denk dat ik een beetje weet hoe je je voelt. Ik moet ook iemand redden van de Mensenmarkt. Het is mijn fout dat ze in deze situatie zit, dus is het ook mijn verantwoordelijkheid om het goed te maken. Als dat het einde van de hele markt betekent, des te beter.’

Kits lippen waren op elkaar geperst. Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik geef niks om het slopen van de hele markt. Ik geef alleen om Maggie.’

Ik verschoof op mijn stoel. Bewoog me dicht naar hem toe. Keek Kit recht in de ogen. ‘Dat geloof ik niet. Ik denk dat je om meer geeft dan Maggie, je wilt het alleen niet toegeven.’

Zijn blik was kalm. ‘O, denk je dat?’

Opeens voelde ik het gewicht van twee werelden op mijn schouders. Ik had het idee dat Kit dat ook voelde. ‘Ik denk niet dat je zo’n koud iemand bent. Ik denk dat je hebt gedaan wat nodig was om te overleven, net als ik. Net als wij allemaal.’ Onze handen rustten op de bovenkant van de afkoelende kachel en het viel me op hoe dicht

bij elkaar onze vingers lagen. ‘Als deel van je... overwéging... vraag ik je me terug te brengen naar mijn schuilplaats en de mensen die samenspannen tegen mijn zus. Dan beloof ik je dat ik een manier zal vinden om Maggie terug te krijgen.’

Kits kalmte wankelde. ‘Dat is te veel gevraagd...’ begon hij.

Ik liet hem niet uitpraten, hij mocht het me niet weigeren. ‘Als ik daar niet in zou slagen, dan kom ik naar je terug en gaan we verder met jouw oorspronkelijke plan. Ik zei toch dat het een gúnst was,’ voegde ik er nog snel aan toe. ‘Er is ook nog een andere mogelijkheid,’ ging ik door. Nu kwam ik bij het deel waarover ik twijfelde, het deel dat misschien meer blootgaf over hoe ik me voelde dan ik eigenlijk wilde. ‘Je kunt je bij ons aansluiten,’ zei ik. ‘Als je dat doet, zou je niet meer... zo alleen zijn.’

Kit ademde diep in, en weer uit, waarbij zijn adem een wolkje maakte in de lucht.

‘Ik zal je morgenochtend laten weten wat ik heb besloten,’ zei hij zachtjes.

11

*Rain**Prachtig*

IK STOND OP, VOORZICHTIG, OM LACY NIET WAKKER TE MAKEN.

Ze zat nog steeds op de grond en sliep rechtop met haar rug tegen een van de lange glazen kisten, haar benen voor zich uitgestrekt in het pad. Haar rode haar golfde over haar schouders naar beneden tot over haar ellebogen. Het kwam bijna tot aan de betonnen grond. Ik wilde haar niet achterlaten, maar ik wilde haar ook niet wakker maken. Ze zag er zo vredig uit. Op haar gezicht was een spoor van een glimlach te zien.

Ik vroeg me af of ze aan het dromen was over wat er net tussen ons was voorgevallen.

Ik bekeek haar daar, terwijl haar borstkas langzaam op en neer ging. Nadat ik haar had gekust, had ze me teruggekust, en ze leek niet te willen stoppen. We hadden de hele nacht geluisterd naar de geluiden van de storm buiten, terwijl we kletsten en elkaar kustten, Lacy met die gelukkige glimlach op haar gezicht die mijn hart deed smelten. Maar af en toe ving ik een glimp op in haar ogen,

een bekende glimp, waardoor ik eraan werd herinnerd waar ik precies mee bezig was en dat ik dat deed met Lacy Mills. Ik vroeg me af of ze op dat moment aan Skye dacht, en hoe Skye zich zou voelen als ze ons zo zag.

Lacy hield boven alles van winnen. Ik had het gevoel dat ze het als haar grootste overwinning zou zien als zij me veroverde in plaats van Skye.

Skye.

Haar naam dwarrelde door me heen als sneeuw gevangen in de wind, scherp en koud en doordringend.

Ik had altijd gedacht dat mijn eerste kus in deze wereld met Skye zou zijn. Maar ik had hem aan Lacy gegeven.

Mijn hart kneep samen, alsof er een vuist omheen werd gekneld.

Gedane zaken nemen geen keer. Ik had mijn keuze gemaakt, bij mijn volle bewustzijn. Maar nu ik de gevolgen voor me zag, was daar ook een heldere flits van spijt. Mocht er ooit weer een moment komen waarop zich voor Skye en mij de een of andere romantische gelegenheid aandiende, dan zou ik haar moeten vertellen over deze nacht met Lacy voordat zij en ik verder konden. Anders zou het niet eerlijk zijn.

Ik draaide mijn rug naar Lacy.

Waar was Skye trouwens? Ging het goed met haar? Terwijl die vragen op me inhamerden, realiseerde ik me dat Lacy en ik niet alleen waren. Er stond iemand aan het eind van het pad. Een beetje ongemakkelijk stak ze haar hand op. Zachtjes liep ik naar haar toe.

Ik schoof mijn handen in mijn broekzakken, in een poging ontspannen over te komen. 'Wat is er, Zeera?'

Zeera's wenkbrauwen vormden een boog. Ze gebaarde naar Lacy achter me. 'Ik wilde niet storen.'

Ik haalde mijn schouders op. 'Je stoort niet.'

Haar wenkbrauwen gingen verder omhoog. 'Daar lijkt het anders wel op.'

De afgelopen paar maanden waren Lacy en zij langzaam vriendinnen geworden. Als er twee mensen waren van wie ik niet had verwacht dat ze bevriend zouden raken, dan waren zij het wel, maar toch was het gebeurd. Ik denk niet dat Skye hun vriendschap ooit had opgemerkt, ze was zo afwezig geweest. Maar Lacy en Zeera brachten nu heel veel tijd samen door.

Ik zuchtte. 'Lacy mag je de details vertellen als ze dat wil.'

Zeera's glimlach was ietwat zelfvoldaan. 'Jullie twee? Eindelijk?'

'Ik weet het niet, Zeera,' siste ik, in een poging niet te hard te praten en Lacy niet wakker te maken. 'Ja. Misschien. We zien wel.'

'Doe haar geen verdriet, Rain Holt,' zei ze streng.

Ik hield mijn hoofd een beetje schuin. 'Echt, Zeera? Ben je hierheen gekomen om mij de les te lezen, of was er een andere reden?'

Ze fronste haar voorhoofd een beetje. 'Volg me.'

Zeera nam me mee naar de wapenkamer, een plek die ik had vermeden omdat Lacy Zeera daar vaak opzocht, waar ze dan stonden te fluisteren over weet-ik-veel-wat. Zeera tikte de code in en duwde haar hand tegen het paneel op de muur. De enorme kluisdeur ging open, zodat we naar binnen konden. De ruimte stond vol schermen, groot en klein, maar er was er maar één aan. De grootste, een gigantisch en dun, rechthoekig paneel tegen de achterwand. Eén beeld straalde van het scherm.

Gebiologeerd liep ik erheen. 'Zie ik wat ik denk dat ik zie?'

Zeera kwam naast me staan. 'Ja.' Haar stem was gedempt, alsof we aan de andere kant gehoord konden worden.

Samen stonden we te staren. 'Is dit... is dit live?'

'Ja,' zei ze.

'Hoe heb je dit voor elkaar gekregen?'

Zeera's glimlach straalde van trots. 'Ik heb het eindelijk gehackt. Ik denk dat deze storm een gelukje was. Ik heb in tijden niet zo geconcentreerd zitten werken. Ik kreeg de enige feed te pakken die actief was en toen vond ik dit.' Zeera pauzeerde om even adem te halen, waarbij de glimlach van haar mond gleed. 'Ik kan alleen maar niet ontdekken waar het vandaan komt.'

Ik liet dit bezinken en verschoof mijn aandacht vervolgens weer naar de monitor. 'En wie is dat?'

Op het scherm liep een meisje te ijsberen door een prachtige kamer. Ze bewoog zich zo ten opzichte van de camera dat ik haar gezicht niet goed kon zien. Maar haar haar was opvallend. Lang en blond en golvend, romig als zijde. Ze had alleen maar een dun jurkje aan, haar huid was bleek, haar bouw tenger. Skye was het niet, dat was wel zeker.

Zeera schudde haar hoofd. 'Ik heb geen idee. Maar ik heb haar lang genoeg bekeken om te weten dat ze een gevangene is, wat betekent dat ze belangrijk is voor de Nieuwe Kapitalisten. Zoals Inara, belangrijk zoals...' Zeera's stem stierf weg.

Belangrijk zoals Skye.

De onuitgesproken woorden hingen in de lucht.

We dachten het allebei.

Kou sneed door mijn hart toen er een andere gedachte op volgde.

Als Jude Skye niet had, wie had haar dan? Ik had me opgelucht moeten voelen, maar toch was dat niet zo. Ik slikte toen de reden daarvan tot me doordrong.

Dat Skye ons gewoon voor altijd had verlaten.

Ik deed een stap dichterbij naar het scherm toe.

'Wie ze ook is, je hebt gelijk,' zei ik. 'Ze is daar niet uit eigen vrije wil.'

Het meisje stond plotseling stokstijf stil, alsof ze iets had gehoord waar ze van was geschrokken. Alsof ze ons misschien had gehoord.

Zeera pakte een toetsenbord dat in de buurt stond en begon als een bezetene te typen. Gefrustreerd schudde ze haar hoofd. 'Ik heb het beeld tevoorschijn gekregen, maar ik heb nog steeds niet door hoe het met het geluid zit.'

Het meisje draaide zich langzaam om en voor het eerst zag ik haar gezicht.

Haar ogen waren groot en blauw en helder, omkranst door lange blonde wimpers die pasten bij haar vlasblonde haar. Haar wangen waren blozend rood, dezelfde kleur als haar lippen.

Ze was prachtig.

Zeera's vingers vlogen over het toetsenbord, maar er kwam nog steeds geen geluid uit de speakers. 'Kom op, kom op.'

Op dat moment verscheen er nog iemand in beeld. Haar rug was naar de camera gekeerd.

Zeera hield op met typen en keek op. 'Is dat...?'

Naast elkaar staarden we samen naar het scherm.

'Ja,' zei ik. 'Jude.' Ik nam het beeld in me op van hoe ze stonden te praten en wou dat ik ze kon horen. De vrouw hield haar rug naar

de camera, maar dat maakte niet uit. Ik wist zeker dat zij het was.

‘Denk je?’ vroeg Zeera.

‘Ja.’ Ik wees naar het gezicht van het meisje op het scherm, dat ons alles vertelde wat we moesten weten. ‘Zie je haar ogen niet?’ vervolgde ik. ‘Die blik is er een van doodsangst.’

12

*Skye**Afscheid*

TOEN IK WAKKER WERD, waren mijn benen verstrengeld met die van Kit en mijn lichaam hing tegen hem aan.

Geschrokken sprong ik op. Ik trok aan wat het ook was dat om mijn nek gedraaid zat en had Kits sjaal in mijn handen. Ik rilde over mijn hele lichaam.

Kit bewoog niet. Doodstil lag hij te slapen. Ik vroeg me af of hij een kater had van al die drank. Ik drapeerde de sjaal over hem heen.

Toen viel me op dat er iets was veranderd in het huisje.

Nee. Buiten.

De wind huilde niet meer. Er gleed een ander soort licht naar binnen.

Ik liep naar het raam.

De storm was voorbij. Bleek, geel zonlicht scheen door het ijzige glas. De sneeuw lag hoger dan ik ooit voor mogelijk had gehouden, maar zou niet verder komen.

113

Toen ik me eindelijk omdraaide, zag ik dat Kit bezig was wakker te worden. Ik wachtte op zijn eerste woorden van de dag, op zijn beslissing over wat ik hem had gevraagd, maar hij zei niks over onze nacht.

‘We moeten aan het werk,’ zei hij in plaats daarvan.

‘De sneeuw weghalen bij de deur,’ veronderstelde ik.

‘Een pad vrijmaken zodat ik meer hout kan hakken. Het kan nog wel dagen duren voor we verder dan een kilometer of twee over de weg kunnen komen. De sneeuw bedekt alles en is soms metersdiep.’

De moed zonk me in de schoenen. *Nog dagen vast in dit huisje? Alleen met Kit?*

In mijn maag vormde zich een knoop.

Er kon veel gebeuren in een paar dagen. Mijn relatie met Kit was al radicaal veranderd, en ik wist niet zo goed wat ik ervan vond om die nog meer te veranderen, en wat voor veranderingen dat dan zouden zijn.

Ik haalde diep adem. ‘Hoe lang denk je dat het zal duren voor ze de markt weer kunnen openstellen?’

Kit was in een kast aan één kant van de keuken aan het rommelen en haalde er twee grote scheppen uit. ‘Een paar dagen misschien.’ Hij wierp mij er een toe en ik ving hem. ‘Niet zo lang.’

Ik knikte. Een paar dagen was beter dan niets.

We liepen naar de deur en voor het eerst sinds mijn nachtelijke tochtje deden we hem open. Ik dacht dat we een enorme muur van sneeuw aan zouden treffen, maar gelukkig hielden de sneeuwbanken van de muren van het huis af en was de grond voor het huis niet zo dik bedekt.

De wereld buiten was stil en zacht, in slaap onder een dikke,

witte deken. We konden helemaal tot aan de oceaan kijken, die lag te glinsteren in de zon, met slechts een paar kleine golfjes die over het water rimpelden. Ik kneep mijn ogen samen in het felle licht, maar kon mezelf er niet toe zetten me om te draaien. ‘De Echte Wereld is prachtig,’ fluisterde ik.

‘Soms wel ja,’ stemde Kit stilletjes in. ‘Hij kan ook heel anders zijn, veel minder prettig, maar het is denk ik goed om erbij stil te staan wanneer hij mooi is. Dat is wat me helpt herinneren waarom ik hier ben.’

Misschien was ik betoverd door de ongelooflijke magie van dit door sneeuw bedekte wonderland, of misschien pulseerde onze nacht vol bekentenissen nog door mijn aderen, toen ik beweerde wat er vervolgens kwam. ‘Ik ga je vertrouwen, Kit,’ zei ik. Kit had me ontvoerd, maar hij had me nog geen enkele keer verraden. Hij had zich nooit voorgedaan als iets wat hij niet was, hoe onprettig dat ook was geweest in het begin.

In tegenstelling tot Rain. Rain had gelogen.

Kit draaide zich naar me toe. ‘Ik ga jou ook vertrouwen, Skye,’ zei hij.

Zo. Ik had mijn antwoord.

Ik zou mijn gunst krijgen. Ik wist dat zijn antwoord ja was zonder dat hij het me hoefde te vertellen.

Zonder verder nog iets te zeggen pakte we onze schep stevig vast en gingen aan het werk.

Het duurde twee dagen voordat we klaar waren.

Twee dagen van sneeuw schuiven, paden vrijmaken, hout hakken en opwarmen bij de kachel, van ’s avonds de vreselijk

smakende whisky drinken die met elk glas makkelijker naar binnen gleed, van het keer op keer verbinden van de wond op Kits schouder, die nu brandde, niet omdat hij geïnfecteerd was, maar door de irritatie van gescheurde huid en spieren. Er ontstond een ontspannen wapenstilstand tussen ons, vol geduld en iets anders, maar ik kon er mijn vinger niet precies op leggen wat dat was, of misschien wilde ik dat niet. In die periode dook er een nieuwe Kit op, iemand die snel lachte, die mij een keer, toen ik midden in een zin was, bekogelde met een sneeuwbal, en die met verwondering keek naar onze voetstappen die nieuwe afdrucken maakten in het landschap, alsof er vóór ons nooit iemand over onze weg op deze aarde had gelopen. Ik vroeg me af of dit de Kit was van toen zijn zus er nog was, of dat hij zich ook opgelucht voelde dat de last van de ruil van het ene lichaam voor het andere niet meer op zijn schouders drukte, ook al was dat maar tijdelijk.

De tijd die het de wereld kostte om zich te openen zodat we konden vertrekken, was korter dan Kit had voorspeld. De zon brandde helder en heet vanaf het moment dat het was gestopt met sneeuwen, waardoor er rivieren door de hopen sneeuw heen smolten, helemaal tot aan de aarde eronder. Er hingen ijspegels aan de bomen, het water drup, drup, druppelde op de grond en creëerde ronde poelen waar kleine mussen in badderden. De lucht scheen schitterend koud en oneindig blauw, en de oceaan voor het huisje bruiste en ruiste, terwijl de golven de hopen sneeuw wegspoelden die ze konden bereiken. Af en toe leunde ik even op het handvat van de schep om het landschap dat de storm had gecreëerd bewonderend in me op te nemen. Terwijl Kit en ik tijdens de uren daglicht bezig waren de sneeuw op te ruimen die de zon zelf niet

wegkreeg, maakte mijn lichaam tevreden gebruik van mijn spieren. Met mijn gezicht glimlachend opgeheven naar het licht in de hemel genoot ik van de beweging die mijn nog zwakke vingertoppen en tenen verwarmde. Toen aan het eind van de tweede dag duidelijk werd dat we de volgende dag op weg konden gaan naar New Port City, en vanaf daar naar Briarwood, realiseerde ik me iets.

Ik wilde niet weg.

Ik was er nog niet klaar voor een einde te maken aan deze... vakantie.

‘Wat is er, Skye?’ vroeg Kit me diezelfde avond.

Het was laat, het was al donker, en de ijzeren kachel brandde warm in het huisje. Kit en ik zaten tegenover elkaar aan de keukentafel, de fles zelfgestookte whisky tussen ons in, onze glazen halfvol. Ik was degene die op zoek was gegaan in Kits voorraad onder zijn bed. Toen ik terugkwam in de keuken en onze drank voor de avond voor hem neerzette, zag ik zijn wenkbrauwen in verbazing omhooggaan bij dat gebaar.

‘Het was vreemd zo afgesneden te zijn van de rest van de wereld.’ Ik keek in de ruimte om me heen. De bank met de deken over de armleuning. De zwarte kachel die warmte verspreidde vanuit zijn romp. De tafel en stoelen, de keuken, de restjes van het avondeten, de houten vloer vol gleuven en de ramen, nu vrijgemaakt van sneeuw. Het kleine huis voelde na minder dan een week meer als een thuis dan welke plek ook in de Echte Wereld, zelfs meer dan de woning van de hoeder.

‘Deze storm was ongewoon,’ zei Kit. ‘De langste die ik ooit heb meegemaakt.’

‘Maar het was meer dan de storm,’ zei ik. ‘Hier zijn is zo afgezonderd en rustig. Het is... vredig. In de Appwereld ben je altijd verbonden met andere mensen. Je bent nooit alleen. Je hoeft zelfs niet alleen te zijn met je eigen gedachten. Nooit.’

‘En wat vertellen je gedachten je nu?’ vroeg Kit.

‘Ik denk niet dat ik die informatie moet delen,’ zei ik, maar toen had ik er spijt van dat ik niet langer had nagedacht over mijn antwoord.

‘Ik denk van wel.’

Mijn kin leunde op mijn handen, mijn ellebogen op tafel, al was het maar om mezelf ervan te weerhouden de honingkleurige vloeistof in mijn glas te snel door mijn keel te gieten. ‘Voor even ben ik vergeten wie ik ben,’ zei ik uiteindelijk. ‘En morgen wordt het tijd om me dat weer te herinneren.’

Kit keek me onderzoekend aan. Het uiteinde van zijn sjaal ontsnapte aan de stevige omwikkeling om zijn nek. Hij had hem bijna altijd om, soms zelfs in zijn slaap, ook als het bloedheet was in het huisje. Vanavond had hij een shirt aan met korte mouwen en ik kon de onderkant van de tattoos op zijn armen zien, de vogels die opstegen en de sterren die naar de maan reikten. ‘Voor even ben ik ook vergeten wie ik ben,’ zei hij duister.

Zijn toon stak me. Had ik er fout aan gedaan hem de afgelopen dagen te vertrouwen? Zou hij op zijn belofte terugkomen? Zou ik dat doen? We speelden allebei een gevaarlijk spel. Een deel van me verlangde ernaar terug te keren naar die eerste vluchtige dagen in de Echte Wereld waarin ik dacht dat mijn ontsnapping van het klif een droom was geweest, en waarin mijn enige doel was geweest om mijn benen, die zo onvast waren als van een veulen, sterker te

maken, zodat ik op zoek kon gaan naar mijn moeder en zus.

‘Ik ben niet vergeten wie je bent, Kit,’ reageerde ik, net zo duister.

‘Misschien moet je dat wel doen.’

Ik wierp hem een blik toe. ‘Hoe bedoel je?’

Hij haalde zijn schouders op, maar uit zijn ogen sprak verdriet. ‘Misschien moet je me helemaal vergeten. Vergeten dat dit ooit is gebeurd.’

Het was mijn beurt om hem onderzoekend aan te kijken. De jongen die ik nu voor me zag was zo anders dan de premiejager met zijn onbewogen gezicht die me van de straat had geplukt. Zijn hand lag op tafel naast zijn glas, en ik merkte dat ik wou dat ik hem kon pakken. ‘Hoe zou ik dit kunnen vergeten?’ antwoordde ik, en ik liet mijn woorden met opzet open voor verschillende interpretaties.

‘Ik ben altijd makkelijk te vergeten geweest,’ zei hij. ‘Mijn ouders, toen mijn zus.’

Kits opmerking maakte me verdrietig. ‘Ik ga je helpen haar terug te krijgen.’ Ik slikte. ‘Hoe dan ook,’ voegde ik er fluisterend aan toe.

Kit knikte. Toen zei hij: ‘Dat weet ik.’

Later, diep in de nacht, toen mijn ogen zwaar begonnen te worden, liep ik naar de deur van het huisje en stapte naar buiten. De winterlucht, nu helder en zonder wolken, twinkelde door de miljoenen sterren.

Ik dacht aan de tattoo op Kits schouder.

Zo mooi.

Net als Kit.

Snel draaide ik me om en ik ging weer naar binnen.

Die gedachte was slechts een minieme fluistering geweest.

Maar mijn hart kon hem om een of andere reden nog steeds horen.

De ochtend van mijn vertrek was zonnig, net als alle andere sinds de storm voorbij was. Een zonnige lucht in de winter was anders dan in de herfst of de zomer. Het blauw was helderder, de kleur leek kouder, aangepast aan de temperatuur. De Appwereld zat zo vol monotonie. De standaardinstellingen van het virtuele zelf, het weer, de dagelijkse routine. En zelfs de alomtegenwoordige downloads waren op een vreemde manier monotoon, of in elk geval voorspelbaar. Alles was daar zo gecontroleerd.

Hier had je niets onder controle.

Ik wierp een blik op Kit, die gisteravond op de bank in slaap was gevallen en nog steeds sliep.

Of misschien was het alleen maar dat ik het gevoel had nergens controle over te hebben.

En misschien vond ik het niet zo erg om me zo te voelen. Misschien vond ik het zelfs wel een lekker gevoel.

Ik haalde diep adem en blies het uit.

Tegen de tijd dat Kit opstond, was ik al een uur buiten. Ik keek naar de zee vanaf de rand van de weg, waar die naar beneden liep naar een laagte die net boven het zand en de rotsen lag. Het water was tam vandaag, alsof het een dutje deed. De kale boomtakken en dunne zijtakjes waren nog bedekt met een laag ijs, die glinsterde in het licht. Het landhuis waar Rain was, waar Adam was, waar

alle anderen waren, stond aan de rand van de oceaan, met aan de achterkant een dicht bos, maar ik vroeg me af of ik het daar net zo mooi zou vinden als hier wanneer ik eenmaal terug was.

Ik zag de zon hoog de lucht in klimmen.

Al snel was het tijd om te gaan.

Ik ging terug naar het huisje en liep rechtstreeks naar de slaapkamer zonder naar Kit te kijken, die toch met zijn rug naar me toe koffie aan het zetten was in de keuken. Zijn zwart-wit geblokte sjaal lag over een stoel gedrapeerd. Ik pakte hem op en liet hem door mijn handen glijden. Toen wikkelde ik hem om mijn nek en stopte het uiteinde weg, zoals ik Kit zo vaak had zien doen. Ik wilde een herinnering aan deze plek, aan deze periode. Als iemand me een week geleden had gevraagd of ik me nostalgisch zou voelen over wat was begonnen als een ontvoering, zou ik hem recht in zijn gezicht hebben uitgelachen. Maar er kan veel gebeuren in een week.

Toen ik de keuken in liep, gleden Kits ogen naar de sjaal, maar hij zei niks. Toen het tijd was om te vertrekken, deed ik hem niet af, maakte geen aanstalten hem terug te geven, en Kit vroeg er ook niet om.

Hij keek niet naar me toen hij sprak. 'Ben je klaar om terug te gaan naar je vrienden, Skye?'

Ik knikte. Kits motor stond buiten op ons te wachten. Ik volgde hem het huis uit, keek toe hoe hij het stuur vasthield terwijl ik opstapte. Voordat hij de motor startte, stak hij een hand uit en stopte het uiteinde van de sjaal terug waar die was losgeraakt terwijl hij zowel mij als de sjaal in zich opnam. Toen kwam de motor brullend tot leven en gingen we op weg, racend langs de kust net als de

vorige keer, behalve dat het nu helemaal anders was.

De kou prikte op mijn huid en in mijn ogen.

Ik keek niet om.

Niet naar het huisje en niet naar de oceaan.

Ik kon er niet tegen ze achter ons te zien verdwijnen.

13

Rain

Feest

HET WAS TWEE DAGEN GELEDEN GESTOPT MET SNEEUWEN, maar ik had het nauwelijks gemerkt.

Ik kon mezelf niet losrukken uit de wapenkamer. Het was Zeera gelukt nog een videofeed te hacken en nu hadden we zicht op de Mensenmarkt en op het meisje in de mooie kamer.

Desondanks waren we niet veel te weten gekomen.

Tot vanochtend was de markt gesloten geweest vanwege de storm. De glazen kisten waren weggehaald en de body-toeristen waren nergens te bekennen geweest; waarschijnlijk hadden ze de hele tijd, lekker warm, verschanst gezeten in hun hotel. Maar nu zoemde de markt van de activiteit, voornamelijk van Nieuwe Kapitalisten die probeerden sneeuw te ruimen, en die de lichamen een voor een terugbrachten naar hun uitstalplekken.

Maar geen teken van Skye.

Ik zuchtte. Ik leek haar maar niet uit mijn hoofd te krijgen, en als ik eerlijk was, kon ik niet ophouden naar de schermen te kijken

omdat een deel van me maar bleef wachten tot zij op een ervan zou verschijnen.

‘Vanwaar die diepe zucht?’ vroeg Zeera.

Ik was bijna vergeten dat Zeera er ook was. ‘Ik wou maar dat we dingen vanuit een andere hoek konden zien,’ loog ik. Nou ja, ik had het wel gewild, maar niet op het moment dat Zeera me de vraag stelde. ‘Met deze feed komen we niet veel verder.’

Nu zuchtte Zeera. ‘Dat weet ik. Ik ben ermee bezig.’

Ik legde een hand op haar schouder. ‘Je bent geweldig, Zeera. Ik bedoelde het niet als kritiek.’

‘Maar je hebt gelijk. We komen niet ver met dit beperkte zicht.’

Alle twee draaiden we ons weer om naar de monitoren. ‘Je hebt ons al veel meer gegeven dan vóór we deze twee feeds hadden, dus ik beschouw het hoe dan ook als winst. We worden gewoon hebberrig.’

‘We hebben niet veel tijd meer,’ zei Zeera. ‘Het zal niet lang meer duren voor de markt biedingen gaat accepteren.’ Ze rilde.

De deur ging open en Lacy verscheen. ‘Kun je hier ooit nog een paar minuten weg misschien, of is dit je nieuwe woonplek?’

‘Dit is belangrijk,’ zei ik.

Ze rolde met haar ogen. ‘En wat niet?’

‘Lacy,’ zei ik, en ik probeerde niet zo ongeduldig te klinken als ik me voelde.

Zeera wierp een blik op haar. ‘Hoi, Lace.’

Lacy dreutelde naar de monitoren en kwam tussen ons in staan. Ze wees naar het scherm met het meisje. ‘Zo, dat is een schatje.’

Uit de manier waarop ze het zei maakte ik op dat ze het tegenovergestelde dacht. ‘Wie ze ook is, ze is Judes gevangene.’

‘Zal wel.’ Lacy draaide zich om naar Zeera. ‘Al een teken van Sylvia, lieverd?’ vroeg ze op een veel vriendelijker toon.

‘Nog niet,’ zei Zeera.

Stilletjes legde Lacy een arm om Zeera heen en gaf haar een kneepje.

Ik schudde mijn hoofd. Lacy was en bleef een vat vol tegenstrijdigheden.

Ze keek naar Zeera, die nog steeds met haar aandacht bij de monitoren was, en haar ogen kregen een bepaalde glans. Maar geen wrede glans. ‘Het is opgehouden met sneeuwen en de mensen hier hebben echt een verzetje nodig. We zouden allemaal samen iets leuks moeten doen.’ Toen niemand iets zei, wierp Lacy een smekende blik op me. ‘Jij bent degene die altijd feestjes organiseert om mensen tevreden te houden, Rain. Ik denk dat het daar weer tijd voor is.’

Toen greep ze mijn hand.

Met z’n drieën stonden we daar, Lacy in het midden.

Er rolde een traan over Zeera’s wang. Ze had aan één stuk door gewerkt, in de hoop een teken van Sylvia te vinden, en nog steeds hadden we niets.

‘Je hebt helemaal gelijk,’ zei ik uiteindelijk. ‘We kunnen allemaal wel een verzetje gebruiken.’ Ik keek hoe laat het was. ‘Lacy, kun jij iedereen om twee uur aan de westkant van het huis naar buiten krijgen?’

Ze fronste haar voorhoofd. ‘Maar er is daar niks behalve...’ Haar stem stierf weg toen het kwartje viel. Er verscheen een glimlach op haar gezicht. Ze straalde. ‘Absoluut! Perfect. Helemaal perfect.’ Met haar andere hand greep ze Zeera en ze probeerde ons allebei mee te trekken naar de deur.

Maar Zeera bleef staan. En ik ook.

Verslagen liet Lacy los. 'Kom óp, joh.'

Ik wuifde haar weg. 'Ik ben er over een paar minuten.'

Lacy trok een pruilmondje. 'Er zal heus niets boeiends gebeuren in het komende uur als het niet al is gebeurd.'

'Je hebt vast gelijk.' Ik draaide me weer om naar de schermen.

Er klonk een luid gezucht en gepuf van Lacy.

Zeera liep naar haar toe. 'Ik ga wel met je mee,' zwichtte ze. Tegen mij zei ze: 'We zien je zo.' Nu was het Zeera die Lacy meetrok naar de deur.

Ik staarde naar de monitoren, wachtend, maar echt, ik had geen idee waarop ik aan het wachten was. Behalve die ene keer dat Jude bij het meisje in de kamer was verschenen, hadden we niets anders gezien dan het meisje dat liep te ijsberen, sliep en zat, en op de markt de lichamen die werden verzorgd door hoeders. Het was goed dat we inzicht hadden in de wereld van Jude, maar er was weinig te zien. En het afgelopen uur was het rustig geweest op de Mensenmarkt. Zelfs de Nieuwe Kapitalisten waren nu vertrokken.

Toen zag ik in de uiterste hoek van het scherm iets bewegen.

Eerst dacht ik dat het een van de Nieuwe Kapitalisten moest zijn. Ik verschoof het beeld, zodat het inzoomde op precies die plek, zoals Zeera me had geleerd.

'Hè?' zei ik vol ongeloof, tegen niemand. 'Dat kan niet... dat is onmogelijk...'

Ik bewoog me dichterbij de monitor toe, alsof dat zou veranderen wat ik zag.

Nou ja, wat ik dácht dat ik zag.

'Sode...'

Het scherm liet een jongen zien, van dichtbij. Hij was misschien twaalf. Net als iedereen om hem heen lag hij in zo'n kist van de ingeplugden, tentoongesteld op de markt.

Maar in tegenstelling tot alle anderen waren zijn ogen open.

Toen zag ik dat hij zijn hoofd naar me toe draaide en zijn handen plat tegen het glas legde.

14

*Skye**Echte, mooie dingen*

HET EERSTE WAT WE HOORDEN, was zingen.

De motor was nu stil, en vage stemmen dreven boven de golven en over de duinen heen. Ze kwamen door de bomen die aan de rand van de parkeerplaats stonden. Kit en ik werden stil en luisterden. De noten klonken vaster en luider. Het ene moment waren ze spookachtig, somber en laag, maar daarna klommen ze op tot iets gelukkigers, vrolijk zelfs. Eerst dacht ik dat het om tien of elf stemmen ging, die samenkwamen en weer uit elkaar gingen afhankelijk van waar het lied ze heen leidde, maar uiteindelijk realiseerde ik me dat het er maar drie waren.

Ze stopten een beetje abrupt.

Er werd geapplaudisseerd en gelachen, en er klonken wat blije kreten.

Ik blies mijn adem uit. 'Ik heb nooit eerder echt zingen gehoord.'

Kit en ik stapten van de motor af. 'Mijn zus zong altijd.' Hij keek me rustig aan.

'Wat is er?' vroeg ik, terwijl ik zijn blik probeerde te lezen.

Hij tilde zijn hand op en streek met een duim over mijn wang. 'Je huilt.'

Ik stapte bijna van hem weg, maar ik vermande me en schudde mijn hoofd, alsof ik wilde ontkennen wat Kit had gezegd. Maar ik zag dat zijn vingers nat waren. 'Misschien huil ik een beetje,' gaf ik toe. 'De rit,' zei ik schouderophalend. 'De wind,' voegde ik eraan toe, hoewel ik me afvroeg of hij net zo goed als ik wist dat het met geen van die dingen te maken had.

De blije stemmen zweefden over het strand als een waarschuwing.

Of een geheugensteuntje.

Ze klonken dan wel blij, maar dat ik ze hoorde betekende dat ik terug was – bij deze groep zeventieners, bij Rains plannen, bij de mensen die me wilden gebruiken, of die in het beste geval vonden dat ik me naadloos aan moest sluiten bij deze opstand tegen mijn zus.

Het probleem was dat ondanks alles wat Jude had gedaan, ik nog steeds van haar hield.

En ik had nu al maanden niks gehoord van mijn moeder. Ik kon me niet aan de vrees onttrekken dat zij bij een opstand, een echte, wellicht tussen twee vuren terecht zou kunnen komen. Ik deed mijn ogen dicht, duwde de gedachte weg dat ze de avond van de brand misschien niet had overleefd. Misschien hadden mijn tranen wel met al die dingen te maken. Misschien waren ze er de hele tijd al geweest en had de terugkeer naar deze plek ze doen overlopen.

Ik keek naar Kit. Zag dat zijn gezicht leek te vechten tegen elke

vorm van expressie. 'Jij bent goed in het verbergen van je gevoelens,' zei ik, en vervolgens dacht ik: of misschien gaan mijn tranen wel over het geen afscheid willen nemen.

Kit zette zijn motor op slot en pakte de kleine rugzak die hij eraan had vastgemaakt. Hij hing hem over zijn goede schouder. 'Niet altijd.'

'Laten we achterom gaan,' stelde ik voor. Ik wilde mijn terugkomst snel achter de rug hebben. We liepen de parkeerplaats over en stapten tussen twee hoge dennenbomen door. Een bed van naalden was net zichtbaar onder de sneeuw en het ijs. Iemand had hier onlangs sneeuw geruimd. De zon was achter de wolken verdwenen, dus het licht was grijs en werd gefilterd door de takken boven ons. Het geschreeuw en gelach werd luider, kwam dichterbij.

Wat er ook aan de hand was, waarschijnlijk had Rain het geregeld.

Of Adam misschien. Of allebei.

Twee kleine steken prikten in mijn hart bij de gedachte aan hen, hoewel die van Adam goedaardig was. Troostend. Die twee jongens waren de hele tijd plannetjes aan het bedenken om de zeventieners te laten vergeten dat ze afgesneden waren van hun virtuele thuis, achtergelaten als afval. Ze probeerden plezier te creëren te midden van de heel reële en heel onheilspellende politieke situatie die ons had vastgezet tussen twee werelden.

'Help me omhoog, help me omhoog!' klonk een kreet.

De stem van Parvda.

Ik glimlachte een beetje. Parvda was mijn beste vriendin in de Echte Wereld geworden. Waarschijnlijk riep ze naar Adam, want

ze klonk half verwijtend, half grappend, en haar toon was bij hem altijd liefdevol.

Door een dichte rij bomen konden we nog steeds niet zien wat er gebeurde.

'Zo te horen zijn ze niet de hele tijd bezig met zich zorgen te maken over jouw afwezigheid,' zei Kit achter me.

Even was ik helemaal vergeten dat hij er was, zijn voetstappen waren geluidloos, misschien iets wat hij als premiejager had geleerd. Ik draaide me om om te reageren. 'Lol maken en ronddollen is hier deel van het dagelijks leven, wat de omstandigheden ook zijn,' zei ik, misschien een beetje defensief, en toen drong ik langs de laatste bomen heen de open plek op, die gewoonlijk vol zand en modder lag.

Aan de rand bleef ik staan.

Kit stopte achter me.

Voor ons stond een gigantische bak, een vijver eigenlijk, zo groot of zelfs groter dan de speelplaats midden in het Stadspark in de Appwereld. Deze was dichtgevroren, het ijs was op sommige plekken glad en glanzend, maar er waren ook plekken met een wirwar van scherpe krassen.

Alle zeventieners leken erop te staan.

'Ze zijn aan het schaatsen,' zei Kit.

'Ik zie het.' Ik herinnerde me schaatsen nog van thuis, toen Inara en ik klein waren en we soms een uitnodiging kregen die ons downloadde naar een schaatsfeestje met iedereen van school. Ik had schaatsen nooit onder de knie gekregen, maar Inara was er van het begin af aan goed in geweest. Ze zwierde en tolde de lucht in alsof het niets was en lachte en gierde van plezier. Als ze hier

was geweest, zou ze er misschien achter zijn gekomen dat haar talent makkelijk werd doorgegeven van onze oude wereld naar deze, net als met zo veel talenten het geval leek. ‘Nou ja, de meesten zijn aan het schaatsen,’ merkte ik op.

Sommige mensen renden gewoon een stuk op hun laarzen en gleden dan zo ver door als ze konden, voor ze omkukelden. Maar bijna iedereen had schaatsen aan, zwarte hockeyschaatsen of witte kunstschaatsen. Zoals ik al had gedacht was Parvda er ook, aan de andere kant van de baan, met Adams hand in de hare en zijn arm om haar rug. Daar was Surry, die de verste bocht om vloog, alsof ze haar hele leven al schaatste, en Jason, die wankelend een paar stappen deed, alsof hij dacht dat de ijzers bedoeld waren om op te lopen in plaats van te glijden, en ontelbaar meer zeventieners die ik had leren kennen sinds ik hier was komen wonen na de avond van de brand.

Kit stond rechts van me. ‘Je huilt weer,’ zei hij.

Ik veegde met de achterkant van mijn hand over mijn gezicht. ‘Ik wou,’ begon ik aarzelend. ‘Ik wou dat ik af en toe met ze mee kon doen.’

‘Dat kon je. Dat kun je,’ zei Kit rustig. ‘Is dat niet waarom we hier zijn?’

‘Nee,’ corrigeerde ik hem. ‘Ik heb het eerder geprobeerd en ik kan het gewoon niet. Niet echt. Tenminste niet op de manier zoals de anderen het doen.’

Kit en ik vervielen weer in stilzwijgen, nog zó verborgen door de bomen dat niemand ons had opgemerkt. Aan de oceaankant, waar de duinen tot heuvels oprezen, deden een paar dikke, omgevallen boomstammen dienst als tribune, waar de zeventieners omheen

dromden, met de sneeuw nog steeds tot aan hun knieën.

En Lacy. Daar was Lacy.

Haar bleke wangen vol sproeten waren rozig van de kou, haar haar stak fel af tegen het wit van het landschap achter haar. Ze glimlachte, zat dicht naast iemand, een ander meisje, van wie ik het gezicht niet kon zien omdat ze met hun hoofden vlak bij elkaar in gesprek waren. Het andere meisje draaide zich een beetje om.

Zeera?

Eén tel wilde ik haar roepen, naar haar toe rennen en schreeuwen dat ik Sylvia had gezien, dat we haar nog konden redden, dat ik dat proces al in gang had proberen te zetten. Maar dat Zeera naast Lacy zat, verbaasde me en hield me tegen.

Sinds wanneer hadden die twee iets om over te praten?

Ik zuchtte diep.

Dat Zeera Lacy aardig vond, met haar kletste alsof ze misschien een vriendin was, betekende iets. Dat Lacy misschien méér was dan wat ik van haar had gezien. Ik vond het geen prettig idee dat te moeten toegeven. De waarheid was dat ik liever het tegenovergestelde zou ontdekken, dat Lacy mínder was – minder aardig, minder slim, minder interessant. Gewoon... minder.

‘Jullie zijn met veel,’ zei Kit over mijn schouder.

‘Zij zijn met veel,’ corrigeerde ik hem.

We stonden daar, te kijken, en ik vroeg me af of iemand ons ooit zou opmerken. Misschien konden we ons gewoon omdraaien en teruglopen zoals we waren gekomen, en hier voor altijd vertrekken.

Toen: ‘Skye?’ Ik hoorde ergens rechts van me mijn naam roepen.

Ik keek in de richting van de bekende stem.

Adam kwam onze kant op schaatsen. ‘Skye, je bent oké,’ riep hij vrolijk.

Toen bleef iedereen staan, waar ze ook waren – midden op de tijdelijke ijsbaan, net op het ijs gevallen, op het punt te gaan glijden. Gesprekken bij de boomstammen vielen stil. Ze draaiden zich naar de plaats waar Kit en ik aan de rand van de open plek stonden. Het moment kwam me bekend voor, te bekend, net als de eerste dag dat Rain me hierheen had meegenomen en we de gymzaal binnen waren gegaan, waar ze allemaal stopten met waar ze mee bezig waren om mij op te nemen, het meisje dat ze tentoongesteld hadden gezien op het klif.

Maar toen zag ik dat Adams ogen helder stonden en glimlachten, en die van Parvda glansden van opluchting, terwijl ze langzaam onze kant op kwam en hard haar best deed niet te vallen. Ik dwong mezelf niet naar Lacy te kijken. Ik wilde niet weten wat haar ogen zeiden, nu ze wist dat ik terug was.

Adam kwam bedreven slippend voor ons tot stilstand.

Toen tilde hij me van de grond en hield me zo stevig vast dat ik bijna geen adem kon halen. ‘We dachten dat je misschien voor altijd weg was,’ zei Adam. ‘Ik was zo ongerust. Doe dat nooit meer.’

Ik probeerde iets te zeggen, maar mijn stem werd gesmoord.

‘Sorry,’ zei hij, en hij zette me weer neer, terwijl hij naar Kit staarde op een niet zo vriendelijke manier. ‘Je hebt een vriend meegenomen,’ zei hij.

Ik wist niet zo goed wat Kit en ik op dit moment waren, maar het had nooit echt als vriendschap gevoeld. ‘Adam, dit is Kit,’ zei ik. ‘Hij is in deze wereld geboren. Hij is... een soort solo hier, eigenlijk.’

Hierna veranderde Adams gezicht, werd meteen minder wantrouwig. ‘Hallo,’ zei hij, en hij stak zijn hand uit.

Kit nam hem aan. ‘Aangenaam.’

‘Skye,’ zei Parvda, die eindelijk bij ons was aangekomen.

Voorzichtig stapte ik het ijs op en we omhelsden elkaar. ‘Ik heb je gemist.’

‘Ik heb jou ook gemist,’ fluisterde ze in mijn oor. Toen: ‘Wie is die jongen?’

Ze klonk nieuwsgierig, en misschien een tikje hoopvol. Parvda was de enige met wie ik openlijk over mijn gevoelens voor Rain had gesproken, en over hoeveel verdriet zijn verraad me had bezorgd.

‘Dat vertel ik je later,’ fluisterde ik terug. ‘Ik beloof het.’

‘Daar hou ik je aan,’ zei ze en toen liet ze me los.

Over Parvda’s schouder zag ik Rain. Hij kwam over het ijs naar ons toe lopen. Ik hoorde dat Parvda zichzelf voorstelde aan Kit achter me, en een uitwisseling van hallo’s, maar dat leek zich ver weg af te spelen. Ik wachtte op de gebruikelijke gevoelens die Rain bij me opriep, het gefladder in mijn buik, de elektriciteit die over mijn huid leek te stromen, maar in plaats daarvan voelde ik... niets. Ik wilde mezelf bijna bekloppen om me ervan te verzekeren dat ik nog steeds in mijn echte lichaam zat, zo gewend was ik eraan geraakt dat het leek of mijn hart zich van een klif af stortte, elke keer dat ik Rain zag.

Op een paar meter afstand bleef Rain staan.

‘Skye is terug,’ zei Adam vol enthousiasme tegen hem.

‘Hoi,’ zei Rain zachtjes tegen me.

Ik reikte naar mijn nek om het uiteinde van Kits sjaal weer in te

stoppen. Hij was losgeraakt, en opeens wilde ik hem dicht tegen mijn huid aan voelen. ‘Hallo, Rain.’

Geen van beiden bewogen we om elkaar te omhelzen. We starden elkaar over het ijs ongemakkelijk aan. Niet ver achter Rain verzamelde zich een menigte, Lacy voorop in het midden, haar haar een zachte, rode vlam tussen de andere zeventieners. We waren dan wel niet in de Appwereld, maar het talent dat Lacy daarvandaan had meegenomen leek erin te bestaan het centrum van de aandacht te vormen, zonder daar ook maar de geringste moeite voor te hoeven doen.

Kit deed een stap naar voren. ‘Ik ken jou,’ zei hij tegen Rain.

Rain keek hem aan. ‘En ik ken jou,’ reageerde hij. Toen draaide hij zich om naar mij. ‘Skye, hij is een premiejager. Je hebt een premiejager meegenomen naar het landhuis.’

Dit veroorzaakte een uitbraak van rumoer onder de andere zeventieners, en Lacy gniffelde.

Ik had niet verwacht dat Rain en Kit elkaar kenden, had er niet zo over nagedacht of Kit meenemen een probleem zou zijn, of zelfs een schandaal zou veroorzaken. ‘Hij heet Kit.’ Ik wierp een blik op Kit, maar zijn blik was vastgepind op Rain. ‘Hij is mijn... hij is een vriend. We werden samen overvallen door de storm en... we hebben elkaar geholpen daar levend uit te komen.’ Niets hiervan was een leugen, maar er ontbrak zo veel van de waarheid dat het wel in de buurt kwam.

Rain schudde zijn hoofd. ‘Heeft Kit’ – hij zei zijn naam vol afschuw – ‘je verteld dat hij voor je zus werkt?’

‘Ik werk voor niemand anders dan voor mezelf,’ snauwde Kit.

Ik slikte en herinnerde mezelf eraan adem te blijven halen. ‘Ik

weet wat hij doet, Rain, en ja, ik weet dat hij met mijn zus heeft gewerkt. Hij heeft me alles verteld,’ voegde ik eraan toe, en ik legde het deel van mezelf het zwijgen op dat dingen wilde zeggen als ‘in tegenstelling tot jou, die de belangrijkste dingen achterhield tot het te laat was’.

Rain kromp ineen, alsof hij mijn gedachten kon horen. ‘Hij kan hier niet blijven.’

Kits handen waren tot vuisten gebald. ‘Je kunt rechtstreeks met mij praten. Ik sta hier recht voor je. En maak je geen zorgen, ik was niet van plan om te blijven. Ik kwam alleen Skye maar afleveren.’

‘Kit...’ begon ik, maar hij draaide zich al om, klaar voor vertrek.

Toen bleef hij vlak voor me staan, zijn gezicht op een paar centimeter van het mijne. ‘Ik zie je wel weer,’ zei hij op zachte toon. ‘Op een gegeven moment.’ Zijn woorden verdampten in de kou, witte wolkjes die tot niets vervaagden.

Mijn longen leken niet in staat lucht te vinden. ‘Onze afspraak,’ fluisterde ik. ‘Ik ben hem niet vergeten. Ik zou er nooit van afzien. Ik heb je een belofte gedaan.’

Zijn gezicht veranderde, zijn ogen werden triest. ‘Ja. Onze afspraak.’

Ik knipperde met mijn ogen. Hij was zo dichtbij. ‘Je hoeft niet weg te gaan,’ zei ik. ‘Ik praat wel met hem.’

‘Nee. Ik moet wél gaan. Ik zie je nog,’ zei hij, en hij liep weg, langs me heen naar de dicht bij elkaar staande kale bomen en het pad dat naar de parkeerplaats en zijn motor leidde.

Ik dacht dat dit het was, dat ik Kits gezicht voor het laatst had gezien na zo veel dagen alléén maar zijn gezicht te hebben gezien. Mijn hart kneep samen toen ik hem zag gaan, maar ineens bleef

hij staan en hij draaide zich om.

‘Skye, dat vergat ik bijna,’ zei hij.

Ik ging naar hem toe, in de veronderstelling dat hij zijn sjaal terug zou vragen. Er stond een menigte achter me toe te kijken en ik wist dat Rain getuige was van elke beweging die ik maakte. Mijn hand ging naar de stof om mijn nek, klaar om hem los te halen.

Maar Kit ritste zijn tas open en groef erin rond.

Hij haalde er een klein potje uit. Tinten blauw en groen glas blonken, gevangen in de straling van de zon.

Hij hield het op. ‘Ik dacht dat jij dit misschien wilde hebben. Als herinnering...’

Ik pakte het van hem aan. Het glas voelde koud aan mijn blote handen. Tegen de tijd dat ik mijn stem had teruggevonden, was Kit al tussen de bomen verdwenen.

DEEL TWEE

15

*Skye**Spijt*

DE GYMZAAL WAS LEEG, DUS DAAR GING IK HEEN.

Ik koos een van de messen op de tafel bij de schietschijf. Ik staarde ernaar in mijn hand. Het lemmet was kort, glanzend en glinsterde in het licht. Het was zo anders dan het keukenmes waarmee ik Kit had gestoken tijdens mijn droom, dat door de sterren van inkt op zijn schouder had gesneden. Een wond die vreemd genoeg een keerpunt was geworden in hoe we naar elkaar keken.

Kit.

In mijn andere hand hield ik het glazen potje dat hij me had gegeven.

Ik zette het op de tafel. Ik raakte de sjaal aan die ik nog steeds om mijn nek had.

Toen wierp ik het mes naar de schietschijf.

Vlak voor het doel trof, flitste Emory Specters gezicht in beeld en het mes belandde precies op de plek tussen zijn ogen. Het beeld vervaagde. Hij was de reden dat we allemaal in deze ellende zaten.

Hij zat achter het sluiten van de grens tussen de twee werelden en het losmaken van de lichamen uit de plugs. Nou ja, Emory Specter en mijn zus.

Was het mogelijk dat ik familie van hem was?

Was hij echt mijn vader?

Ik ging het mes terughalen.

‘Je bent je vaardigheid niet kwijtgeraakt.’

Ik bleef halverwege staan.

Rain stond in de deuropening naar me te kijken. ‘Het is maanden geleden dat ik je een mes heb zien oppakken. Dat ik je een voet in deze ruimte heb zien zetten.’ Hij klonk aarzelend, maar hoopvol.

Ik bewoog niet. Ik stond halverwege de tafel vol messen en het mes dat uit de schietschijf stak. In de roos. Heel even vroeg ik me af waarom ik was teruggegaan naar Briarwood. Ik had me zo anders gevoeld in Kits huisje, meer als de oude Skye, die vol idealen en hoop en energie zat, die weer openstond voor mogelijkheden, voor een toekomst die het waard was om voor te leven.

Nu ik hier was, was ik weer doodmoe.

Opeens ging ik zitten, gewoon daar waar ik had gestaan, tussen de pot met zeeglas en het mes dat ik had gegooid, en ik legde mijn hoofd in mijn handen.

Er kwamen voetstappen mijn kant op.

Rain ging tegenover me zitten. Ik kon zijn voeten en zijn knieën zien. En de dikke laag sneeuw die onder de zolen van zijn laarzen zat.

Zijn hoofd dook naar beneden, in een poging mijn blik te vangen. ‘Skye, zeg iets.’

‘Ik had niet terug moeten komen,’ fluisterde ik. ‘Dit was een vergissing.’

‘Skye,’ zei Rain weer. ‘We moeten het hebben over... wat er is gebeurd toen je weg was.’ Hij pauzeerde even. ‘En over je nieuwe vriend.’

Ik keek op. Staarde langs Rain naar de blauwe muur achter hem. ‘Ik weet niet meer wie ik ben. Of wat ik wil.’ Ik liet mijn blik naar hem glijden. ‘Maar ik weet wel dat ik er niet klaar voor ben om te praten over afgelopen week. Nog niet. Ik heb tijd nodig om er zelf over na te denken.’

Hij fronste zijn voorhoofd. ‘De storm heeft ons denk ik allemaal aan het denken gezet.’

Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. Ik vroeg me af wat Rain hiermee bedoelde, maar was te moe om ernaar te vragen. Ik stond op en liet Rain daar in zijn eentje op de grond zitten. Ik ging het mes terughalen uit de schietschijf en voelde dat hij me volgde met zijn ogen en naar me keek terwijl ik het er voorzichtig uit trok. Toen hield ik het lemmet in mijn hand en bestudeerde het. ‘Ik wil dit niet meer.’ Pas toen ik die woorden zei, realiseerde ik me dat ik het meende.

Rain stond op. ‘Wat? Wapentrainingen?’

‘Nee,’ zei ik langzaam, terwijl ik nadacht over wat ik wilde formuleren, niet helemaal zeker wat het precies was. Alleen dat er iets in mijn binnenste kolkte wat eruit moest. ‘Het geweld. De opstand. Ik wil er niets mee te maken hebben. Ik wil een andere manier vinden om dit op te lossen. Om met mijn zus om te gaan. Mijn familie.’ Die laatste woorden waren een fluistering.

Rains mond zakte open, maar hij zei niks.

Ik liep naar de tafel en legde het mes neer, ruilde het in voor het potje. Zodra mijn hand om het glas zat, voelde ik opluchting. Alsof ik iets echt vasthad, iets wat meer van mij was dan wat ook in Briarwood. Of wat van mij kón zijn, als ik het toeliet.

Toen ik me omdraaide om te gaan, stond Rain daar, dichtbij genoeg om hem aan te raken, en ik schrok.

‘Skye,’ zei hij, en deze keer zat er een scherp randje aan mijn naam. Zijn ogen gleden naar het glazen potje, en flitsten toen weer terug naar mijn gezicht. ‘Voor je een overhaaste beslissing neemt, moet je iets zien.’

De zware kluisdeur ging met een zucht open.

Ik aarzelde om naar binnen te gaan. De eerste keer dat Rain me had meegenomen naar de wapenkamer, had ik gedacht in een ruimte vol geweren en bommen en andersoortige munitie terecht te komen, en ik was verrast geweest om in plaats daarvan een verzameling aan te treffen van de apparaten die mensen voor de oude soort technologie gebruikten, sommige zo klein dat je ze in je hand kon houden.

Rain gebaarde. ‘Kom.’

Mijn voeten leken wel zandzakken, zwaar en onwillig, maar ik deed een stap naar binnen. Ik zag de inmiddels bekende schermen aan de muren en opgestapeld op tafels en stoelen. Ze waren groot en klein en medium en elke maat daartussenin. Mijn hand klemde zich om het koele, glazen potje. Helemaal achter in de ruimte zag ik Zeera.

Ze draaide zich om en glimlachte. ‘Hoi, Skye. Fijn om je weer te zien.’

Ik dacht aan alles wat ik haar wilde vertellen. En vragen. Ik liep naar haar toe. ‘Jij en ik moeten praten.’ Ik wierp een blik op Rain. ‘Kunnen we misschien straks ergens heen gaan?’

Zeera keek nieuwsgierig. ‘Tuurlijk. Wanneer je maar wilt.’

Ik greep haar hand en kneep. ‘Het is belangrijk.’

Ze slikte. Toen knikte ze en keek de andere kant op. Liet mijn hand los. Ik vroeg me af of ze instinctief wist dat het om Sylvia ging.

Rain wees naar twee grote schermen aan de muur. ‘Dit is wat ik je wilde laten zien.’

Twee van de monitoren waren aan. Een ervan liet een lege kamer zien. Je zag een bank en een vloerkleed en een koffietafel. De hoek van een stoel. Het scherm flikkerde de hele tijd. De tweede monitor keek uit op een muur. Een rimpelige muur, maar nog steeds een muur.

Ik keek naar Rain. ‘Ik snap het niet. Wat is er zo belangrijk?’

‘Wacht maar,’ zei hij en hij knikte naar de schermen. ‘Blijf kijken.’

‘Ik heb eindelijk de wifi van de stad gehackt,’ legde Zeera uit. ‘De Nieuwe Kapitalisten hebben die net aangezet, maar tot nu toe ben ik alleen deze twee feeds binnengedrongen. Kon ik nou maar in de server komen, dan konden we overal verbinding maken.’ Ze wees op een tafel vol kleine, platte schermen. ‘Hiermee kunnen we allemaal met elkaar communiceren. Van bijvoorbeeld de ene kant van de stad naar de andere. Vanaf overal eigenlijk.’

Lacy verscheen in de deuropening, met een blozend gezicht van de kou buiten. Ze had een paar schaatsen aan elkaar geknoopt over haar schouder hangen: één wit laarsje met een ijzer aan de

voorkant en het andere op haar rug. Haar ogen waren helder en levendig, en ze waren gevestigd op Rain. 'Ik wist wel dat ik je hier zou vinden.' Stralend keek ze hem aan.

Hij draaide zich naar haar om. 'Hoi, Lace,' zei hij schaa-pachtig.

Ze zwierde de kamer in en parkeerde zichzelf naast Rain, alsof ik er niet was. Alsof een Onzichtbaarheidsapp me uit het zicht had gewist. 'Kom weer naar buiten met ons meespelen,' zei ze.

Toen greep ze zijn hand, ging op haar tenen staan en gaf hem een kus.

Op zijn mond.

Rain wierp meteen daarna een blik op mij.

En Zeera keek zijdelings naar me.

Ik probeerde te doen alsof ik niet had gezien wat ik net had gezien.

Er kan veel gebeuren in een week, had ik eerder al gedacht. Er kon veel veranderen.

Blijkbaar niet alleen bij mij. Hier was ook heel wat gebeurd.

Lacy draaide zich om naar mij. 'Hoi, Skye.' Ze wiebelde met haar vingers naar me. Zoals altijd glinsterden haar nagels. 'Welkom terug.'

Knipperend keek ik haar aan. 'Dank je.'

Iedereen zweeg.

Rain durfde me nu niet meer aan te kijken en Zeera ook niet.

'Oké!' zei Lacy met een luide lach die iedereen in elkaar deed krimpen. 'Beetje ongemakkelijk?' Toen niemand reageerde, ging ze verder. 'Nou, ik ga weer naar buiten naar de gezelligheid. Ik hoop jullie daar allemaal snel te zien.' Ze ging op haar tenen staan om Rain weer een kus te geven. 'Dag, schat,' zei ze, en ze verdween de gang in.

Ik probeerde erachter te komen hoe ik me voelde, maar dat lukte niet.

Lacy had gelijk. Dit was ongemakkelijk.

Ik wilde iets tegen Rain zeggen, hem vertellen dat het prima was dat hij met Lacy ging, dat het mij niet kon schelen, maar ik wist niet helemaal zeker of dat waar was. Wat zou ik er niet voor overhebben om in de Appwereld te zijn, waar ik iets kon downloaden dat me kon helpen de perfecte reactie te vinden, of me naar een andere plek kon verplaatsen, of het ongemak uit de ruimte kon opzuigen tot we allemaal als gekken aan het giechelen waren. Toen werd ik gelukkig gered door Echte Wereld-gebeurtenissen.

'Daar,' zei Zeera opgewonden, terwijl ze omhoogwees.

Rain wees nu ook. 'Skye. Kijk.'

Ik volgde de richting van hun vingers. Een van de schermen was tot leven gekomen. De gerimpelde muur was verdwenen. Er had iemand voor de camera gestaan en die was nu eindelijk opzijgegaan.

'Dat is de Mensenmarkt.' Ik deed een stap dichterbij. Ik herkende het dikke rode tapijt en de glazen kisten vol lichamen die leken te slapen. Hoeders zwermden rond en poetsten het glas.

'Sinds de storm is het er verlaten, afgezien van de hoeders,' zei Zeera.

'Dus hij wás gesloten,' zei ik.

Ze knikte.

Rain deed een stap naar het scherm toe. Hij wierp een blik op Zeera. 'Kun je dat deel groter maken – het deel van daarnet?'

Zeera keek naar hem. 'Hij is weg, hè?'

Niet-begrijpend keek ik van Zeera naar Rain. 'Wie is weg?'

Terwijl Zeera bezig was de hoek van de monitor te vergroten,

kwam opeens het andere scherm tot leven. Een meisje liep erdoorheen, en verdween toen weer.

Ik draaide me om naar Rain. ‘Zag je dat?’

‘Ja. We kijken al een tijdje naar haar. We denken dat ze een gevangene is.’

‘Een gevangene?’

Rain schoof heen en weer. Begroef zijn handen in zijn zakken. ‘Van de Nieuwe Kapitalisten.’

‘Van mijn zus, bedoel je.’

‘Ja,’ bevestigde Zeera.

Ik wierp Zeera een dankbare blik toe. Ik had liever dat mensen eerlijk waren dan dat ze alles probeerden te verbloemen. Ik zag niet genoeg van het meisje om haar goed te kunnen bekijken, maar ik zag wel genoeg om er zeker van te zijn dat het Inara niet was. ‘Enig idee waarom ze een gevangene is en geen deel van de Mensenmarkt?’ vroeg ik op mijn hoede.

Enig idee waarom ze speciaal is? klonk het in mijn hoofd. Was ik vervangen? Had Jude een ander meisje gevonden als symbool? In plaats van Inara? Mijn hart zonk in mijn schoenen toen me een nieuwe gedachte te binnen schoot. Kon dit betekenen dat Inara op een of andere manier... al was verkocht? Ik haalde diep adem en blies langzaam uit. Nee. Dat mocht ik niet denken.

Zeera was klaar met het uitvergroten van de hoek op het andere scherm. Het was gericht op het gezicht van een enkel lichaam. Een jongen – jong. Twaalf misschien. Zowel Rain als Zeera bestudeerde het beeld.

‘Hij is het in elk geval niet,’ zei Zeera. Ze klonk verbaasd.

Rain knikte. ‘Je hebt gelijk. Hij is anders.’

Zeera zoomde weer uit. ‘Wat denk je dat dit betekent?’

‘Ik heb echt geen idee,’ zei Rain.

‘Waar hebben jullie het over?’ vroeg ik.

‘Er lag eerst iemand anders in die kist,’ legde Rain uit. ‘Van dezelfde leeftijd. De jongens lijken zelfs een beetje op elkaar. Maar die jongen is zeker niet degene die we nu zien.’

‘Misschien is hij verkocht,’ zei ik, want dat leek de meest logische verklaring.

‘Ik denk het niet,’ zei Rain. ‘Bij die andere jongen, eerder, toen we keken... hij... hij leek gewoon...’ Rains stem stierf weg, alsof hij de volgende woorden niet kon uitspreken.

‘Hij werd gewoon wakker,’ maakte Zeera voor hem af. Ze knipte met haar vingers. ‘Het leek wel alsof hij... opeens uitplugde!’

Ik kreeg overal kippenvel. ‘Misschien hielp iemand in de Appwereld hem.’ Ik dacht aan Trader, aan hoe hij Adam, Lacy en mij had geholpen, en aan hoe hij naar believen tussen de werelden heen en weer kon reizen. Er knaagde ook nog iets anders aan me, een idee, iets wat ik echter nog niet onder woorden kon brengen. Het was nog te vaag.

‘Skye, waar denk je aan?’ vroeg Rain.

Er was honger te zien in zijn ogen. Ik zweeg een tel en staaarde naar Rain met dezelfde intensiteit als hij naar mij keek. Toen verbrak ik het oogcontact en haalde mijn schouders op. ‘Ik weet ’t niet,’ was alles wat ik zei, en dat was waar. Toen draaide ik me op mijn hielen om. ‘Ik ga naar mijn kamer. Even bijkomen,’ riep ik over mijn schouder en ik liep weg.

16

*Kit**Een klein detail*

DE WIND LEEK IJZIGER OP MIJN TERUGWEG NAAR HET HUISJE, mijn tas zo veel lichter zonder het potje gekleurd glas. Of misschien had ik de kou gewoon niet zo opgemerkt met Skye tegen mijn rug en haar armen om mijn middel, toen ik haar terugbracht naar haar vrienden.

En haar vervolgens daar achterliet.

Even had ik echt overwogen bij haar te blijven en te kijken of ik wat te bieden had aan deze mensen die zich hadden verenigd tegen de Nieuwe Kapitalisten, en wat zij mij konden bieden.

Te kijken waartoe het zou leiden om meer tijd met Skye door te brengen.

Ik draaide aan het handvat en de motor ging harder.

Woede kneep mijn keel dicht, en zelfs de snelheid kon die niet dempen. Wat was er mis met me? Ik liet een of ander... méisje mijn leven overhoopgooien. Tussen mij en mijn verantwoordelijkheden komen. Wat over het algemeen neerkwam op volkomen

onverantwoordelijk zijn ten opzichte van alles en iedereen, behalve als het om mijn zus en mezelf ging. De zon brandde in de hemel en de glinstering van de sneeuw was bijna verblindend, terwijl ik een scherpe bocht nam en optrok langs het water. Ik was niet ver van huis en ik rilde, maar toch wilde ik om een of andere reden niet daar aankomen.

Skye is weg.

Die wetenschap vibreerde in mijn borst. Gevolgd door een naam.

Rain Holt.

Waarom wilde Skye van alle mensen nu juist Rain Holt jaloers maken? Daardoor was de optie bij haar te blijven in rook opgegaan. Hij was berucht vanaf het moment dat hij de Echte Wereld binnenstapte, als een jonge versie van zijn vader. 'Heldhaftig' noemden mensen hem, alleen maar vanwege zijn naam en zijn beslissing uit te pluggen. Hij kreeg wat hij maar wilde wanneer hij het maar wilde, en de helft van de hoeders boog voor hem alleen maar omdat hij bestond.

Blijkbaar hoorde Skye bij wat hij wilde.

De blik in zijn ogen toen hij haar vandaag zag... en de blik die hij mij daarna toewierp. Daar had jaloezie in gelegen. Hij was jaloers dat we samen waren komen opdagen.

Bij die herinnering gleed er een glimlach over mijn gezicht.

Toen verscheen het huisje op de heuvel en ik racete ernaartoe.

Terwijl ik de oprit op reed, die nog poederig was van de sneeuw van de hoge banken aan elke kant, flitste er een beweging in mijn ooghoeken. Ik kwam tot stilstand en het geluid van de motor stierf weg.

Op dat moment zag ik hem.

De man had zijn armen voor zijn borst gekruist en hield met zijn stevige lichaam de wacht voor mijn voordeur. Hij was zo groot dat bijna de hele deurpost achter hem verdween.

‘Waar is ze?’ blafte hij. ‘Je hebt beloftes gedaan.’

Ik liep het pad op en ging voor hem staan, net als hij met mijn armen over elkaar. Hij was misschien groter dan ik, maar ik was niet bang. Angst was een krachtige motivator, had ik altijd gevonden, maar daar moest je jezelf uiteindelijk overheen zetten, anders kon je niet overleven. ‘Hallo, Jag.’

De kou stooft om ons heen en blies sneeuw de lucht in. Toen de kristallen werden gevangen in de zonnestralen, glinsterden ze als diamanten. Als Skye hier was geweest, zou ze de schoonheid ervan hebben bewonderd. Mijn hart trok samen in mijn borstkas.

Ik had het mis.

Ik kón angst voelen. Ik vóélde het.

Voor Skye.

Jags ogen werden spleetjes. ‘Waar. Is. Ze?’

Ik hield mijn hoofd schuin en staarde hem doordringend aan.

‘Waar is wie?’

‘Hou op met de boel in de zeik nemen. Je weet heel goed wat er gebeurt als je tegen ons liegt.’

Alles in mijn lichaam wilde achteruitdeinzen, maar ik bleef onverstoorbaar staan. ‘Ik heb haar niet,’ gaf ik toe. Jags lippen krulden tot een sneer, maar voor hij kon reageren, sprak ik weer. ‘Maar dat komt wel. Binnenkort.’

‘Dat kan maar beter waar zijn. Anders zie je je zus nooit meer.’

Jag stapte opzij, recht de sneeuw in, erdoorheen lopend alsof het

niets was. Hij verdween om de hoek van het huis.

‘Dag, Jag,’ riep ik hem achterna. Ik dwong mezelf een lach door te laten klinken in mijn stem en me te gedragen als de respectloze eikel die hij verwachtte dat ik was, alsof ik niet in het minst bezorgd was over de situatie waarin ik mezelf had gemanoeuvreerd.

Vanwege een meisje.

Niet zomaar een meisje, ging het in een reflex door mijn hoofd.

Er klonk het geluid van een auto die brullend tot leven kwam en al snel reed Jag hard weg. Pas nadat hij uit het zicht was verdwenen, kon ik weer ademhalen. Mijn hele lichaam zakte in elkaar doordat alle spanning vrijkwam. Toen ik Skye had verteld over mijn zus, over mijn plan haar vrij te krijgen, had ik iets weggelaten.

Iets belangrijks.

Mijn zus was niet gewoon een deel van de Mensenmarkt. Om haar terug te krijgen, was er meer nodig dan genoeg kapitaal om haar te kopen of een overval om haar terug te stelen.

De baas van de Nieuwe Kapitalisten hield mijn zus vast.

Jude, met andere woorden.

En de enige manier waarop ze Maggie zou laten gaan, was als ik haar Skye leverde.

Een zus voor een zus, zo had Jag, Judes hulpje, het genoemd.

Dat was de afspraak.

Dat was de ruil.

Ik deed de deur open en liep het verlaten huis in.

17

*Skye**Mooie kleine wapens*

DE KAMER WAS NOG NET ZOALS IK HEM HAD ACHTERGELATEN.

Een groot, rommelig bed. Te groot voor één persoon. De lades vol kleren van de vorige eigenaar, kleren die ik had ingepikt net als de anderen in hun eigen kamers hadden gedaan. Ramen die uitkeken op het strand en een grote glazen deur met een houten trapje ervoor dat naar een pad door de duinen leidde. Vandaag lag het zand vol met bergen sneeuw die oprezen boven het hoge helmgras en de rietsigaren, waardoor de hele kamer een griezelige, vaalblauwe gloed kreeg. Deze plek was prachtig, en hij was van mij geweest vanaf mijn eerste bezoek, maar ik miste het huisje bij de zee nog steeds. Ik pakte het potje zeeglas dat Kit me had gegeven, en zette het naast mijn bed.

Geschreeuw en gelach klonken nog steeds vaag door van de ijsbaan. De zon zou al snel ondergaan, en met het donker zou een ijzige kou meegebracht worden. Ik vroeg me af hoe lang ze het allemaal zouden uithouden voor ze naar binnen kwamen. Ik ging

op het bed zitten, en gedachten tolden door mijn hoofd: hier terugkomen en afscheid nemen van Kit; de jongen op de Mensenmarkt, die uit zichzelf wakker was geworden; het meisje in die kamer en wie ze zou kunnen zijn; het mes dat ik had teruggelegd op de tafel, waarna ik had besloten dat ik er nooit meer een wilde gooien, zelfs niet om mijn eigen leven te beschermen. Tenzij... tenzij het leven van iemand anders ervan afhing.

Leven in een virtuele wereld had onze lichamen tot een soort machines gemaakt, onze hersenen zo drastisch veranderd dat we konden reageren als strijders in een videogame, ingesteld om dingen instinctief te doen, dingen zoals doden.

Ik wilde geen moordenaar meer zijn.

Ik wilde ook geen videogamestrijder meer zijn.

Ik wilde gewoon menselijk zijn. Menselijk en echt.

Gewoon een meisje. Een normaal meisje met een normaal leven.

Ja hoor.

Er klonk een zacht klopje op mijn deur.

Ik zuchtte. Ik had geen zin in nog meer vragen over wat er was gebeurd terwijl ik weg was. Het kloppen ging door, dringender nu. Ik stond op en deed de deur open.

Mijn hart verzachtte toen ik zag wie daar stond. 'Hoi, Zeera.'

Ze wrong haar handen. 'Je zei...'

'Ik weet 't, kom binnen.' Ik deed de deur achter haar dicht. 'Goed dat je er bent.'

We gingen bij de hoge ramen staan en keken uit over de met sneeuw bedekte duinen. Zeera leunde tegen het glas. Haar lange omtrek werd erin gereflecteerd als een spookachtige tweelingzus die elke beweging nadeed. Haar mond vertrok tot een dunne

streep. 'Weet je iets over Sylvia?'

Ik strekte mijn hand uit en legde hem op haar arm, zag in het glas hoe we werden verbonden. 'Ja,' begon ik.

Haar ogen flitsten naar die van mij. 'Vertel het gewoon. Ik kan het aan.'

Ik knikte. 'Nou, het goede nieuws is dat ik haar heb gevonden.'

Zeera leefde op, maar werd meteen weer lusteloos. 'Maar het slechte nieuws is dat je haar op de Mensenmarkt hebt gevonden,' raadde ze. 'Heb ik gelijk?'

'Het spijt me,' fluisterde ik. 'Ik had haar daar meteen weg willen halen. Maar ik heb een aanbetaling gedaan, om ervoor te zorgen dat niemand anders haar zou meenemen.'

Zeera slikte. Alle kleur verdween uit haar gezicht. 'Een aanbetaling?'

Ik bewoog mijn hoofd een keer op en neer. 'Ik heb de man die haar verkocht al het geld gegeven dat ik had. En ik beloofde hem veel meer dan hij voor haar vroeg als ik haar op kom halen.'

Ze viel slap tegen het glas van de ramen. 'Hoe... hoe... zag ze eruit?'

'Perfect, Zeera,' stelde ik haar snel gerust. 'Ze leek volkomen gezond en perfect. Vredig. Alsof ze een mooie droom had,' voegde ik eraan toe, terwijl ik besloot achterwege te laten op welk deel van de Mensenmarkt Sylvia had gelegen. En hoe smakeloos de man was. Ik hoopte dat hij zich aan zijn woord zou houden en dat ze er nog steeds zou zijn wanneer ik haar kwam halen.

Een enkele traan liep over Zeera's wang. 'En als hij haar nou toch aan iemand anders verkoopt? En ze dan voor altijd weg is?'

Ik opende mijn mond, maar er kwam niks uit. In eerste

instantie. 'Zo moet je niet denken. We krijgen haar wel terug. Echt.'

Er rolde nog een traan over Zeera's wang, gevolgd door een hele stroom. 'Dat weet je niet. Dat kunnen we niet weten. Misschien zijn we haar voor altijd kwijt.'

Ik legde allebei mijn handen op Zeera's schouders. 'Ik ga alles doen wat in mijn macht ligt om haar terug te krijgen. Net zoals ik met Inara doe. En alle anderen op de Mensenmarkt eigenlijk. Dat kan ik je wél beloven.'

Zeera knikte, maar haar ogen liepen over. 'Ik zal ook alles doen wat ik kan om te helpen.'

'Dus... Lacy en Rain, hè,' zei ik na een tijdje.

Zeera haalde met één grote beweging haar schouders op. 'Hij heeft denk ik eindelijk toegegeven.' Ze bestudeerde me een moment lang. 'Vind je het erg?'

'Ik weet het eerlijk gezegd niet,' zei ik. 'Niet zo erg als ik het eerder misschien had gevonden.'

Ze knikte.

'Meer verbaasd misschien dan iets anders.' Door het raam keek ik naar de toppen van het hoge gras die uit de sneeuw staken en heen en weer zwaaiden in de wind. 'Ik weet dat ze elkaar al lang kennen, en dat Lacy al jaren achter Rain aan zit. Maar hij heeft altijd weerstand geboden – dat is tenminste wat hij mij heeft verteld. En Lacy... Lacy is gewoon...'

'... niet zo slecht als je denkt,' viel Zeera me in de rede.

Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Niet?'

Zeera schudde haar hoofd. 'Dat is ze echt niet.'

'Jullie zijn vriendinnen geworden.'

‘Ja. Maar dat is niet nieuw.’ Nu gingen Zeera’s wenkbrauwen omhoog. ‘Merk je dat nu pas?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik was denk ik wat afwezig.’

‘En... ben je nu terug?’

Ik moest nadenken wat ik daarop zou antwoorden. Voordat ik kon toegeven dat ik niet wist hoe lang ik zou blijven, zei Zeera weer wat.

‘We hebben je nodig hier,’ zei ze.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik weet het niet, Zeera.’

‘Oké,’ zei ze langzaam. ‘Dus. Vertel me dan wat je wel weet.’

‘Nou, ik kom net uit een soort mist,’ begon ik, terwijl ik zorgvuldig nadacht over mijn volgende woorden. ‘Er was iets aan de storm, aan alles wat eromheen gebeurde, dat me weer deed denken aan de oude Skye. Ik voel me weer als mezelf. Dus op dat gebied ben ik terug. En ik wil helpen. Ik gá helpen.’

‘Maar...’ vulde Zeera aan.

‘Ik weet nog niet zo goed wat dat betekent. Ik weet niet meer wie ik kan vertrouwen.’ Ik zuchtte. ‘Ik denk niet dat ik hier thuishoor. Misschien moet ik... mijn eigen weg gaan. En snel.’

‘Hoe snel bedoel je?’

Ik keek de andere kant op. Dacht aan Kit. ‘Misschien wel met een?’

Nu stak Zeera haar handen naar me uit. ‘Je kunt mij vertrouwen, hoor.’

Het licht verdween langzaam uit de kamer terwijl de zon onderging. ‘Is dat zo?’

‘Ook al ben ik bevriend met Lacy, je kunt op me rekenen.’

Ik deed het nachtlampje aan. ‘Oké, nou, in het kader van op je

rekenen, moet ik je om een gunst vragen.’

‘Nu al?’ zei ze met een lachje. Toen werden haar ogen serieus. ‘Vraag maar. Ik zal alles doen wat ik kan, zeker als dat helpt bij het redden van Sylvia. Wat heb je nodig?’

‘Kunnen we het hebben over die kleine apparaatjes? Die kleine wapens die je in de kluis bewaart,’ corrigeerde ik.

Ze keek me onderzoekend aan. ‘Ja,’ zei ze aarzelend. ‘Wat is daarmee?’

‘Hoe lang duurt het voor ze werken?’

‘Niet zo lang,’ zei Zeera in eerste instantie. Haar ogen schoten door de kamer. Toen flitste er schuld over haar gezicht en leek ze niet meer zo zeker van haar zaak. ‘Ik bedoel, eigenlijk mag ik dit aan niemand vertellen.’ Haar blik gleed naar de deur, alsof er iemand aan de andere kant zou staan die ons afluisterde. ‘Maar ze doen het eigenlijk al.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘En Rain heeft er zeker een, hè?’

‘Ja.’ Ze begon in haar zak te graven. Ze haalde er een plat, rechthoekig schermpje uit en hield het tussen ons in. ‘En ik ook.’

Ik boog me meer naar haar toe om het beter te kunnen zien. Het scherm lichtte op. Het glansde blauw en rimpelde waar Zeera het aanraakte. Het oppervlak deed me denken aan de Water Tower in New Port City. ‘Wauw,’ zei ik, niet in staat mijn ogen ervan los te rukken. ‘Het is bijna... móói.’

Zeera keek er trots naar. ‘Ja hè?’

Ze verplaatste het naar mijn hand en het licht werd opeens gedimd. ‘O nee! Wat heb ik gedaan?’

Zeera lachte. ‘Niks, maak je geen zorgen.’ Ze drukte op een knop aan de onderkant en het scherm ging weer aan.

‘Ik weet nog dat ik hier les over kreeg bij Echte Wereldgeschiedenis. Over de scheiding die ze veroorzaakten tussen families en geliefden, al de woede en gekrenkte gevoelens, alle obsessie,’ zei ik. ‘Maar ik had nooit gedacht dat ik er zelf een zou zien, of in mijn handen zou houden.’

‘Ik weet ‘t,’ zei Zeera. ‘Het is best raar.’

‘Moeilijk om je voor te stellen dat iets wat zo klein is en zo mooi, uiteindelijk zo... destructief kan zijn. Dat het ervoor kon zorgen dat mensen moesten kiezen tussen hun lichaam en een virtueel leven, het een of het ander.’ Ik ging met een vinger over het gladde oppervlak, terwijl ik me afvroeg of het scherm ook zou voelen zoals de oceaan, of mijn huid erin zou zinken als in water. Maar in plaats daarvan gleden er allemaal kleine plaatjes over het scherm. ‘Wat heb ik nú weer gedaan?’

Zeera gluurde over mijn schouder. Ze glimlachte, alsof ze een geheimpje had. ‘Skye, je gaat nooit raden wat dat zijn.’ Ik bestudeerde de beelden. ‘Kom op,’ drong Zeera aan. ‘Denk na. Ik wil wedden dat je het kunt bedenken.’ Zeera werd altijd opgewonden van technologie.

‘Oké.’ Ik verplaatste mijn aandacht naar wat ik op het beeldscherm zag. Een donderwolk met een bliksemschicht erdoorheen. Een dik rood hart. Een tekenfilmachtige kat als mens aangekleed. Een vierkantje met een prachtige slaapkamer erin. De lijst ging door. Ik staaarde en staaarde en vroeg me af waar ze voor konden staan, waarom iemand minifootjes van dit soort willekeurige dingen zou willen hebben. Er was zelfs een plaatje van iets wat leek op een engelvleugel, lange veren die uitwaaierden vanaf een blauwe rand. Dat deed me glimlachen, omdat ik aan Inara moest denken.

Toen viel het kwartje.

‘Nee,’ zei ik verbaasd.

‘Zeg het maar.’

‘Maar het is... absurd wat ik denk.’

Zeera schudde haar hoofd. ‘Ik wil wedden van niet.’

‘Oké, goed dan.’ Ik maakte me op om het eruit te gooien. Als Zeera ging lachen, dan moest dat maar. ‘Zijn deze kleine dingen... zijn het... een soort van... apps?’ Dat laatste woord kreeg ik er bijna niet uit.

Zeera gilte. ‘Gefeliciteerd! Goed geraden!’

Mijn mond viel open. Ze meende het.

‘Wat je ziet is de oorspronkelijke app,’ zei ze. ‘Een soort apps 1.0 of apps 0.5 of zo. Het prototype van de app die we uiteindelijk hebben ervaren in ons virtuele leven en in ons hoofd.’

Ik verschoof mijn aandacht naar de kleine icoontjes. Ze waren zo statisch. Absoluut niet zoals de icoontjes thuis die draaiden en dansten, op je afstormden om je aandacht van de andere af te leiden, en die in je lichaam downloadden, je uiterlijk veranderden, je vaardigheden en wat er in je hoofd gebeurde. Ik duwde mijn vinger op het hart, benieuwd wat er zou gebeuren. Ik duwde en duwde. Maar... níks. ‘Ik denk dat ze stuk zijn.’

‘Zoiets, ja,’ zei Zeera. ‘Toen ik het apparaat aan de praat kreeg, stonden de icoontjes er al op. Ze verschenen gewoon opeens, toen ik het een en ander ging proberen. Geloof me, het heeft mij ook even gekost voor ik begreep waar ik naar keek. Het zijn gewoon... overblijfselen, denk ik, opgeslagen door de vorige eigenaar van het apparaat. De beelden zijn een soort van spook-apps of zo. Ze hebben geen inhoud meer. Of misschien kunnen ze geen verbinding

maken met waar dat de bedoeling was, omdat die connectie niet meer bestaat.'

Met z'n tweeën staarden we naar het kleine schermje, verwonderd over dit stukje oude technologiegeschiedenis dat we in handen hadden. Ik veegde er weer met mijn vinger overheen en de icoontjes verdwenen. Ik draaide me om naar Zeera, terwijl zich een idee begon te vormen. De tablet in mijn handen was misschien oude geschiedenis, maar in de Echte Wereld was iedere technologie die verder ging dan gewone elektriciteit een enorme vooruitgang. 'Als we nou eens...' begon ik, maar ik maakte de zin niet af, omdat ik nog bezig was te begrijpen wat zich in mijn hoofd aan het vormen was. Dat halve idee van net... dat knaagde weer aan me, dringender nu.

Vanaf het moment dat Rain, Zeera en ik het hadden gehad over de jongen die wakker was geworden op de markt, moest ik de hele tijd denken aan Trader en zijn talent zichzelf en anderen uit te pluggen, aan de app die hij had ontworpen waarmee we tussen de werelden konden reizen. Maar wat ook bleef opspelen, was iets wat juist Jude tegen me had gezegd, toen ik in haar huis wakker was geworden en haar voor het eerst had gezien. Ik vond het zo vreemd toen, dat ik het me nog woord voor woord herinnerde:

Maar je lichaam wil gewoon niet verdoofd blijven. Het lijkt wel... alsof het de hele tijd tussen twee stadia schakelt. Tussen werelden.

Zou het kunnen dat dit jongetje ook niet 'verdoofd' wilde blijven? Dat zijn lichaam, of waarschijnlijk eerder zijn brein, vanzelf tussen de werelden wilde 'schakelen'? Was dat wat er met me was gebeurd gedurende die weken dat Jude me gevangen had gehouden, weken die nu één lange droom vol nachtmerries leken?

Ik had aangenomen dat ze me gewoon vol drugs hadden gespoten om me verdoofd te houden, maar misschien hadden ze geprobeerd me weer in te pluggen en had mijn brein op een of andere manier weerstand geboden tegen de plugs? Ik had niet naar de Appwereld gewild. Ik had er de hele tijd tegen gevochten – dat wist ik zeker. Maar zou het kunnen dat mijn lichaam en geest gewoon hadden gewéigerd te gaan? Dat ik de plugs had uitgeschakeld? En als dat waar was, konden we dat verzet dan op een of andere manier gebruiken?

Konden we dat... coderen? Tot iets downloadbaars?

'Wat is er, Skye?' drong Zeera aan.

'Goed,' begon ik, en ik probeerde mijn gedachten onder woorden te brengen. 'Als we nou eens een nieuwe app konden uitvinden? Een die ons, bijvoorbeeld, kan helpen een einde te maken aan de Mensenmarkt?'

Zeera's ogen gingen wijd open. 'Ga door.'

'Nou, de Nieuwe Kapitalisten hebben de... wi-dinges weer aangezet. Hoe noemde je het ook weer?'

'Wifi,' vulde Zeera aan.

Ik knikte. 'Ja! De wifi. En wifi is de oude Echte Wereld-manier waarop mensen verbinding maakten met het virtuele, toch?'

'Klopt,' zei ze.

'Dus... als we nou eens een manier kunnen vinden om die technologie tegen de Nieuwe Kapitalisten te gebruiken? Dat we bijvoorbeeld een app ontwerpen die alle lichamen wakker kan maken? Een app die de plugs kan uitschakelen?'

Zeera tikte tegen haar kin. 'Dat zou me een app zijn.'

'Het is waarschijnlijk onmogelijk,' zei ik, me ervan bewust hoe

belachelijk het idee klonk, nu ik het hardop zei.

Maar Zeera's ogen sprankelden levendig. 'Nou... misschien niet. Eigenlijk is het heel interessant. Misschien kunnen we iets ontwerpen dat automatisch wordt gedownload in de lichamen op de markt, als een soort virus zeg maar, dat zich kan verspreiden via het plugnetwerk van de Nieuwe Kapitalisten.'

'Maar dan een *góéd* virus,' zei ik, en ik begon ook weer enthousiast te worden.

'Precies.' Zeera tikte nog steeds tegen haar kin. 'Maar we moeten wel voorzichtig zijn – echte breinen zijn kwetsbaar. Ze raken makkelijk beschadigd. Om zo'n app te ontwerpen zouden we eigenlijk tests moeten doen met iemands hoofd en dingen proberen – het liefst met het hoofd van de jongen die we wakker zagen worden. We zouden rond moeten spitten om uit te vinden of er iets in zijn code zit dat we kunnen gebruiken en kopiëren.' Zeera zuchtte diep en zwaar. 'Maar tenzij jij weet waar hij heen is, hebben we pech. Zelfs al zouden we een zoektocht op touw zetten, dan denk ik niet dat we hem op tijd vinden. Die jongen kan overal zijn.'

'De Echte Wereld is groot,' was ik het met haar eens.

Maar als er nou eens iemand anders was? dacht ik. Iemand hier, in wiens brein het antwoord misschien lag?

'En,' vervolgde Zeera, 'ik weet niet of ik dit in mijn eentje kan uitvogelen. Dit is ingewikkelde materie. Ik wou dat ik niet de enige hier was die kon coderen.'

Ik knikte. Ik moest Trader echt vinden. Hij had steeds geprobeerd me te vertellen dat dingen niet waren zoals ze eruitzagen, dat hij me niet had verraden. Als dat nou eens waar was?

Misschien kon hij helpen. Bovendien had ik zo veel vragen voor hem. 'Ik ken misschien iemand. Als ik maar kon bedenken waar hij is...' zei ik, terwijl mijn hoofd overuren maakte.

'Meen je dat echt?' Zeera's stem klonk opeens vol hoop.

'Ja,' zei ik.

Zeera staaarde me doordringend aan. 'Ik wil mijn Sylvia terug, Skye,' zei ze. 'Dus als je denkt dat die persoon zou kunnen helpen, dan is hij de moeite van het vinden waard.'

'Oké,' zei ik langzaam, en ik probeerde te bedenken waar Trader zou kunnen zijn in de Echte Wereld – als hij tenminste nog in de Echte Wereld was. 'Dat kost misschien wel een paar dagen.' *Of weken of jaren*, voegde ik er in gedachten aan toe. Voor hetzelfde geld zou ik Trader nooit meer zien. Maar ik wilde hoopvol blijven en ik wilde dat Zeera dat ook bleef.

Zeera's blik gleed naar de tablet in mijn handen. Ze pakte hem van me af, in gedachten verzonken, en begon op het beeldscherm te tikken. Er verscheen een toetsenbord. Terwijl Zeera aan het typen was, werden er woorden gevormd in een ballonnetje. Toen drukte ze op een knop waar 'verzenden' op stond.

'Wat doe je?' vroeg ik.

Zeera veegde met haar vinger over het scherm en het ballonnetje verdween voor ik kon lezen wat erin stond. 'Een bericht sturen naar Rain,' zei ze, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Ik boog me meer naar haar toe en staaarde naar dat bijna magische ding. 'Dus de tablets doen het echt!'

Met weer een veeg van haar vinger liet Zeera een serie ballonnetjes verschijnen die een hele conversatie tussen haar en Rain bevatte. 'Goed genoeg om berichten te versturen via wifi,' legde ze

uit. Toen hield ze me de tablet voor, zodat ik er beter zicht op had.
‘Zie je wel?’

De berichten waren voornamelijk updates over de monitoren, met af en toe een opmerking tussendoor dat Lacy op zoek was naar Rain. Maar ik kon bijna niet geloven dat deze technologie beschikbaar was en dat we er geen gebruik van maakten. ‘Zeera, we moeten iedereen bij elkaar roepen,’ zei ik. ‘Zo snel mogelijk.’

Ze keek me onderzoekend aan. ‘Om over de app te praten? Denk je niet dat dat een beetje voorbarig is?’

‘Niet over de app.’ Ik rekte me uit en pakte de kleine tablet van Zeera. ‘We bewaren deze apparaten op een plek die de wapenkamer heet. Misschien wordt het tijd dat we gaan bedenken hoe ze die naam waar kunnen maken.’ De tablet scheen helder, alsof er vuurvliegjes in gevangenzaten. ‘We zijn hier met zo veel en er zijn genoeg tablets voor iedereen. Als ze het echt doen, moeten we mensen leren hoe ze ermee moeten omgaan. Hiermee kunnen we dingen hélemaal anders gaan doen. Zeker als we een manier vinden om die app te bouwen.’

‘Luister, je weet hoe ik ben,’ zei Zeera. ‘Ik ben helemaal voor het gebruik van technologie. Maar waarom heb je het er niet over met Rain? Ik weet zeker dat hij naar je zal luisteren.’

Het beeldscherm van de tablet vervaagde, alsof de vuurvliegjes doodgingen. Met een vinger veegde ik eroverheen zoals ik Zeera had zien doen, en het werd meteen weer helder. ‘Het is niet zo dat Rain me heeft verteld over het apparaat waarmee hij met jou communiceert.’

Zeera’s wenkbrauwen schoten de lucht in. ‘Skye, je bent nog maar net terug! En het eerste wat Rain deed, was je meenemen om

te laten zien wat we op de monitoren hebben.’

‘Dat is waar,’ gaf ik toe.

‘Misschien wilde hij je niet meteen alles vertellen. Misschien beschermt hij zichzelf.’

Ik moest lachen. ‘Waartegen?’

‘Tegen pijn,’ zei ze.

‘Pijn waarvan?’

Zeera wierp een blik op de blauwe en groene scherven die glinsterden in het potje op het tafeltje naast het bed. ‘Alsof jij dat niet weet. Jij kwam vandaag wel opdagen met die duistere en dreigende Meneer Mysterieus.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Rain heeft Lacy.’

‘We zullen zien hoe lang dat gaat duren,’ zei ze.

Ik gaapte, opeens doodmoe. ‘Tja.’

Zeera liep naar de deur van mijn kamer en deed hem open. ‘Dat is het teken dat ik je met rust moet laten.’

‘Niks tegen Rain zeggen over ons gesprek,’ zei ik, voordat ze weg kon gaan. ‘Of over de app. Of de vergadering. Laat het maar aan mij over.’

‘Oké,’ gaf ze toe. ‘Maar dit is spannend, Skye. Je hebt me vanavond een heleboel te denken gegeven. Slaap lekker,’ zei ze en toen verdween ze de gang in.

Nadat Zeera was vertrokken, deed ik mijn nachtkleding aan en ging in bed liggen. Ik vroeg me af of iets van wat we hadden besproken ook echt mogelijk was, en of mijn brein misschien de antwoorden bevatte.

Ik huiverde toen me te binnen schoot wat Zeera had gezegd over rondspitten in het hoofd van die jongen, om te zoeken naar de

juiste code om te gebruiken en te kopiëren. Het idee dat iemand letterlijk door mijn hoofd zou snuffelen, was angstaanjagend. Maar als het zou helpen een eind te maken aan de Mensenmarkt, was het het waard een proefkonijn te zijn.

Toch?

Terwijl ik dieper onder de dekens kroop, dacht ik aan mijn belofte aan Kit en ik voelde aan de sjaal om mijn nek. Ik had hem nog steeds niet afgedaan. Het was alsof hij me aanlijnde.

Ja, nu wist ik het. Het zou het zeker waard zijn. Ik zou iemand laten rondspitten in mijn hoofd, als ik daarmee kon helpen Inara en Sylvia en al die andere lichamen te redden. Ik zou mezelf aanbieden als proefkonijn als dat nodig was om mijn woord aan Kit te houden.

18

Kit

Gek van liefde

IK HEB SKYE EEN BELOFTE GEDAAN.

Die belofte was ik haar schuldig. Ik was haar een gunst schuldig. Die had ik haar vrijwillig aangeboden, net zoals zij had aangeboden mijn schouder te verzorgen, zonder daar iets voor terug te vragen.

Nou ja, in eerste instantie niet.

Het hout in de kachel knetterde en plopte vervolgens hard. Ik deed het ijzeren deurtje aan de zijkant open en porde erin tot het hout weer ontbrandde. Ik keek rond in het huisje, keek ernaar vanuit elke hoek, en wachtte alsof iemand uit een van de muren tevoorschijn zou komen om samen met me te ontbijten. Ik woonde al heel lang alleen en was eraan gewend, ik was er noodgedwongen aan gewend geraakt. Dat was prima – was prima geweest. Gewoonlijk miste ik het gezelschap van andere mensen niet. Toen nam ik een meisje mee hierheen en opeens voelde het huis leger dan ooit. Ik voelde me leger. Eenzaam.

Eenzaam zonder Skye.

Waarom was dit me niet eerder opgevallen? Hoe had ik geleefd zonder haar gezelschap? Dat moest ik me herinneren, zodat ik het opnieuw zou kunnen. Mijn overleven hing daarvan af. Mijn geestelijke gezondheid in elk geval. En misschien het overleven van mijn zus. Misschien dat ook.

Maggie.

Eerst, voordat ik Skye kende, was er alleen maar Maggie.

Mijn zus en ik, tegen de wereld.

En toen, uiteindelijk, was ik alleen. En dat was oké.

Tot nu blijktbaar, nu het dat niet meer was.

‘Je zult snel bij me zijn,’ zei mijn zus. Ze knipperde naar me met die grote blauwe, vertrouwde ogen. Ogen die het tegenovergestelde waren van die van mij. ‘Toch?’

‘Natuurlijk,’ zei ik tegen Maggie.

Zij en ik namen afscheid. Ze stond op het punt in te pluggen en ik stond op het punt haar voor altijd kwijt te raken. Ze wist dat ik loog over bij haar komen in de Appwereld, maar geen van beiden zeiden we er iets over. De tranen die over haar bleke wangen vol sproeten stroomden, onthulden meer dan haar woorden ooit hadden gekund. Maggie hilde nooit – nóóit. De laatste keer dat een van ons een traan had gelaten, was toen ik haar vertelde dat onze ouders waren vertrokken en ik had gelogen en had gezegd dat ze niet voor altijd weg zouden zijn.

En nu waren we weer tegen elkaar aan het liegen.

En in zo’n grootse omgeving.

We stonden midden in New Port Station. Het was een prachtige

plek. Hoog plafond vol bogen dat oprees naar de hemel. Glas-inloodramen die het gespikkelde licht op ons deden neerdalen. De vloeren waren van marmer, gemaakt in een welvarende periode lang geleden, waarin treinen mensen van stad naar stad vervoerden. Nu werd het station gebruikt als een soort podium, een set waarop dierbaren uit de Echte Wereld afscheid van elkaar konden nemen, een ritueel van naar het station gaan, zoals mensen vroeger deden, een zus of ouder kussen of een vriendje of vriendinnetje, en ze dan weg zien lopen als ze voor een paar dagen vertrokken of misschien wel voorgoed. Dat was de vertoning die we hier opvoerden, die we naspeelden als in een film of een opera.

Maggie en ik waren de enigen op die plek.

Er was een tijd dat het op New Port Station een drukte van jewelste was geweest met mensen zoals wij, die elkaar wegstuurden om in te pluggen, allemaal dronken van verwachting over een heel nieuw leven, een heel nieuwe toekomst. Een plek vol gelach en opwinding. Maar ook verdriet, verlies en wrok, en zelfs woede en wanhoop bij familie en geliefden die achterbleven. Maar na de eerste grote uittocht naar de Appwereld waren de aantallen van de mensen die inplugden geslonken en verminderd tot het nog maar een stroompje was, en uiteindelijk een langzaam gedruppel.

En nu bijna niets meer.

De wijzer op de grote ronde klok hoog boven de poort verschoof en de klok sloeg elf uur. We waren hier al sinds kwart over tien, stonden wat rond te kijken en te wachten op wat er zou gaan gebeuren, gewoon met z’n tweetjes. Mijn zus en ik luisterden naar de slagen van de klok, achter elkaar, tot de laatste had geklonken en wegstierf.

Maggie haalde diep adem. ‘Het is tijd, hè?’

Ik kreeg pijn in mijn buik bij de gedachte haar die deur door te moeten zien lopen en haar nooit meer terug te zien. ‘Waarschijnlijk wel,’ zei ik, terwijl ik probeerde een glimlach op te brengen.

Onze stemmen echoden. Ze werden weerkaatst door de hoge, kunstig uitgebeitelde muren. In mijn ooghoeken zag ik een beweging.

Maggie en ik draaiden ons er op hetzelfde moment naartoe.

Er kwam een hoeder op ons aflopen. Ze had bruin haar dat in een nogal streng knotje was vastgebonden. Haar ogen waren groot en helder, net als die van Maggie. Maar in tegenstelling tot die van Maggie waren ze koud. Alles aan haar houding was zo ijzig als de winter. Een stukje bij ons vandaan bleef ze staan. ‘Ben je zover?’ vroeg ze. Ze had het tegen Maggie, maar ze leek het ons allebei te vragen.

Ik wierp een blik op mijn zus. Er stroomde een rivier over haar wangen. ‘Geef ons nog een minuutje,’ riep ik terug.

‘Prima,’ zei de vrouw. Ze klonk verveeld. Geïrriteerd zelfs.

Ik sloeg mijn armen om Maggie heen. Ze was zo smalletjes, zo kwetsbaar. ‘Niet huilen,’ fluisterde ik in haar oor.

‘Ik hou van je, Kit,’ zei ze tussen de snikken door.

‘Ik hou ook van jou,’ zei ik tegen haar.

Het was lang geleden dat we deze uitingen van genegenheid voor het laatst hadden uitgewisseld. Onze liefde voor elkaar had geen woorden nodig. Maar vandaag was het anders. Vandaag was de laatste keer dat we die dingen tegen elkaar konden zeggen, dus dat deden we.

De hoeder zuchtte luid achter ons, vol ongeduld om haar werk te doen en Maggie mee te nemen. De voorbereidingen zouden al snel beginnen en Maggies leven in de Echte Wereld zou vervagen tot niets. Op het moment dat ze wakker werd, zou ze haar virtuele zelf voor het eerst zien.

Maggie zou dan misschien in haar eentje inpluggen, maar ze zou geen solo zijn in de Appwereld. Ik had geregeld dat er goed voor haar gezorgd zou worden bij haar aankomst. Met doen alsof je spaart voor de overgang van twee mensen naar de Appwereld en dan al het kapitaal besteden aan maar één, kun je heel wat virtueel geluk kopen. Voor een tijdje tenminste. Uiteindelijk zou het aan Maggie zelf zijn om haar leven te regelen, maar ik twijfelde er niet aan dat mijn zus dat zou kunnen.

Net zoals ze prima definitief afscheid kon nemen van mij.

De secondenwijzer op de klok bleef verder tikken.

Hij tikte nog een keer. En weer.

Ik raakte kwijt hoeveel keer ik dat geluid had gehoord nadat het elf uur had geslagen.

Er klonken voetstappen achter ons. Toen trokken twee handen ons uit elkaar.

De hoeder keek boos naar mijn zus. ‘Als je zo ontroostbaar bent omdat je bij hem weggaat, had je misschien iets beter moeten nadenken over inpluggen.’

Maggies mond ging open en dicht als een vis. Haar huid glansde nat en haar ogen waren opengesperd en vervuld van afschuw. Nee, ze stonden vol schuld. Ze wierp een blik op me.

Ik knikte naar haar.

‘Ik ben zover,’ zei Maggie.

De hoeder wees naar de deur waarachter Maggie naar de plugs gebracht zou worden. 'Oké. Ga maar.'

Maggie fronste haar voorhoofd diep. 'Maar ga jij dan niet met me mee?'

De hoeder rolde met haar ogen. 'Ik kom zo. Ik moet het met je broer hebben over de afspraken.'

Maggie stond daar nog even, met glazige ogen. Voor ze zich omdraaide, deed ze de tas open die ze over haar schouder had en haalde haar belangrijkste bezittingen eruit. 'Zodat je me niet vergeet,' zei ze, en ze reikte ze me aan.

'Hoe zou ik dat kunnen?' reageerde ik, maar ik pakte ze aan, terwijl mijn ogen prikten.

Dat waren de laatste woorden die we uitwisselden.

Toen draaide ze zich om en liep weg. Ik keek haar na tot ze verdween achter de deur.

Zo.

Het was gebeurd.

Zomaar. Ik ademde diep in.

Ik wachtte tot de hoeder haar achterna zou gaan.

Dat deed ze niet.

In plaats daarvan stond ze mij te bestuderen. 'Doet pijn, hè?' zei ze. 'Om toe te kijken hoe je zus je zomaar verlaat.'

'Ja,' was alles wat ik zei, alles wat ik op dat moment uit mijn droge keel kon krijgen.

'Je bent vast een beetje boos.' De hoeder trok een wenkbrauw op. 'Of misschien wel heel erg? Ze weet vast wat je voor haar hebt gedaan. En toch laat ze je achter, omdat de aantrekkingskracht van het virtuele o zo sterk is.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik ben niet boos.'

Haar wenkbrauw ging nog verder omhoog. 'Niet eens een beetje?'

'Nee,' zei ik, hoewel dat een leugen was. Maar het deed te veel pijn om het hardop toe te geven. 'De liefde tussen tweelingen zoals wij zit heel diep. Ik zou alles doen voor mijn zus.'

De hoeder bestudeerde me nog wat langer, wat grondiger, denk ik. 'Hm,' zei ze. Toen zei ze nog: 'Nou, tot ziens.' En voor ik kon reageren, was ze door de deur verdwenen waardoor ook Maggie was weggegaan.

Als ik terug kon gaan naar die dag, dat moment, zou ik de hoeder hebben verteld hoe boos ik was, hoe er die dag iets in me brak dat ik nooit meer kon herstellen.

Maar ik kon niet terug.

Gedane zaken nemen geen keer.

Toen ontmoette ik Skye.

En de gapende wond binnen in me begon te helen.

19

*Skye**Plannen*

HET EERSTE WAT IK DIE OCHTEND DEED was naar de hoeder gaan. Net op het moment dat ik mijn hand optilde om aan te kloppen, ging haar deur open.

‘Skye. Ik voelde op een of andere manier dat je er was.’ Er rimpelde een glimlach rond haar ogen, maar ze zag er uitgeput uit, vermoeide lijnen liepen over haar voorhoofd. Alsof ze in maar een week jaren ouder was geworden. Misschien had ze er al maanden zo uitgezien en was ik te verdwaasd geweest om het op te merken, net zoals ik zo veel andere dingen niet had opgemerkt. ‘Kom binnen. Ik ging net theezetten.’

Ik volgde haar naar binnen. ‘Jij bent altijd thee aan het zetten.’

Ze lachte, terwijl ze het water uit de ketel in een pot schonk, zodat de theeblaadjes konden trekken. Toen liep ze naar de bank en klopte op de plek naast zich. ‘Ik ben blij dat je veilig bent,’ zei ze. ‘Goed om je te zien en fijn dat je langskomt. Ik vertrek binnenkort naar New Port City. Door die storm ben ik al te lang van huis.’

‘Er is veel gebeurd sinds ik ben weggegaan,’ zei ik.

‘Dat heb ik gehoord.’ Haar wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Maar je bent naar ons teruggekomen.’

‘Ik weet nog niet voor hoe lang.’

De hoeder tuitte haar lippen. Ze stond op, haalde de theepot en twee kopjes en schonk beide vol. De stoom steeg met krulletjes de lucht in. Ze pakte haar kopje op en vouwde haar handen eromheen. ‘Ik luister.’

‘Door de storm heb ik tijd gekregen om na te denken over wat ik wil,’ begon ik. ‘En ik wil dat dingen anders gaan. Ze moeten anders gaan.’ Ik deed mijn ogen dicht en dacht weer aan die afschuwelijke momenten die ik maar niet uit mijn hoofd kreeg: de dood van een vriendin, Jude met een mes verwonden. Het beeld van het mes dat haar oog doorboorde, achtervolgde me. ‘Er is een andere manier om tegen de Nieuwe Kapitalisten te vechten. Ik heb een idee en ik wil weten wat jij ervan vindt.’

De hoeder keek me over de rand van haar kopje aan.

Mijn thee bleef onaangeroerd. ‘We zouden kunnen proberen het met geweld tegen de Mensenmarkt op te nemen, en daarbij mensen verliezen. Of’ – ik nam een teug zuurstof en blies toen uit – ‘we kunnen technologie gebruiken. De complete stad was ooit zo gemaakt dat alles, iedereen, virtueel met elkaar verbonden kon worden. De Nieuwe Kapitalisten gebruiken dat in hun voordeel en ik denk dat dat precies is waar en hoe we ze kunnen pakken. In de wapenkamer hebben we genoeg apparaten voor iedereen. Als we die gebruiken, kunnen we met elkaar in contact blijven waar we ook zijn. Als ik er een had gehad tijdens de sneeuwstorm, had ik iedereen hier kunnen laten weten dat het goed met me ging.’

De hoeder zette haar thee neer en het kopje rammelde op het schoteltje. Toen ze weer naar me opkeek was haar uitdrukking bedrukt. 'Je moet technologie niet onderschatten, Skye. Het kan net zo gevaarlijk zijn als een mes of een geweer. Gevaarlijker zelfs.'

Zonder met mijn ogen te knipperen staaarde ik haar aan. 'Ik heb genoeg van messen.'

De hoeder knikte. 'Ik vind het heel erg wat er met je zus is gebeurd.' Zij was de enige die er niet voor terugdeinsde over Jude te praten – en over het feit dat ik haar had verminkt. 'Maar denk wel lang en goed na over wat technologie kan veroorzaken, niet alleen bij Jude en haar plannen, maar bij iedereen. Er is een reden dat deze wereld in tweeën is gesplitst. Echte lichamen zijn niet gemaakt voor dat soort misbruik.'

'Ik ben niet hier gekomen om me door jou te laten ompraten,' zei ik. 'Ik ben hier gekomen zodat je me kon vertellen over de gevaren die we moeten omzeilen.'

De hoeder fronste haar voorhoofd. 'De technologie waar je het over hebt, apparaten die je verbinden met het virtuele terwijl je in het echte lichaam blijft – een deel van hun kracht komt van de manier waarop ze je verleiden,' zei ze. Ze zuchtte diep en deed haar ogen dicht. 'Ik ken ze nog van toen ik jong was. Ze konden zo leuk zijn.'

Ik dacht aan het apparaat dat Zeera me gisteravond had laten zien. De hoeder had gelijk dat de apparaten verleidelijk waren. 'Wat is dan het probleem?'

'Dat is waarom ze gevaarlijk zijn,' zei ze, en ze deed haar ogen weer open. 'Ze worden zo verslavend, en in het virtuele wegvluchten is zo aantrekkelijk, dat mensen bereid zijn de Echte Wereld te

verlaten, en zelfs hun eigen lichaam.' Ze schudde haar hoofd. 'Hoe denk je dat we in deze situatie zijn beland? Ook al waren mensen niet met hun brein ingeplugd in de tablets, hun hoofd en de technologie smolten toch samen. Sommige mensen werden een soort zombies. Ik herinner me mijn eigen moeder...' De blik van de hoeder verdween ergens anders heen, ver weg. Toen haalde ze zichzelf weer terug van die andere plek. 'Of je het leuk vindt of niet, de opsplitsing van de werelden heeft ons gered. Degenen die voor technologie waren, konden een permanent virtueel leven kiezen en degenen die de plaag van technologie wilden uitroeien, kregen hun zin. Als je dat weer terugdraait, en nu met mensen die weinig weten van onze geschiedenis...' Ze zuchtte. 'Geen van jullie begrijpt echt hoe het was, maar ik ben oud genoeg om het me te herinneren.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Je laat het zo fatalistisch klinken.'

Haar ogen waren donderwolken. 'Het waren een soort virussen die de geest infecteerden, Skye.'

Ik kreeg het overal ijskoud door de woorden van de hoeder. Hadden Zeera en ik het mis gehad dat we virussen als mogelijk iets goeds hadden beschouwd? 'Maar door technologie te gebruiken kunnen we misschien voorkomen dat mensen gewond raken. Het zou ons kunnen helpen een einde te maken aan de Mensenmarkt.'

'Skye, doe voorzichtig, ik smeed het je,' zei de hoeder. 'Technologie verandert ons. Niet alleen ons gedrag, maar de chemie in ons hoofd, zonder dat we het in de gaten hebben. Dus het is logisch dat ingeplugd zijn een nog dramatischer verandering te weeg kan brengen. Juist jij zou dat toch moeten weten. Maar geloof me, als je de oude soort technologie terughaalt, zal dat zijn

sporen achterlaten in onze geest. Het menselijk brein is heel plooi- baar en dat maakt het kwetsbaar. Ook al zien we het niet gebeu- ren, zoals bij een blauwe plek op onze huid of een bot dat je voelt breken in een van je ledematen, dat betekent nog niet dat het geen effect heeft op het brein. Of dat technologie ons geen kwaad doet.'

Ik pakte mijn thee op en nam een slokje, omdat ik de kou die bezit van me had genomen wilde verjagen. Had de hoeder gelijk? Konden die kleine plakjes mooi metaal en elektronica ons echt veranderen in iets wat leek op een zombie? En wat zou dan het ver- schil zijn tussen ingeplugd zijn en uitgeplugd leven? Het klonk als verschillende versies van hetzelfde: leven voor het virtuele en het lichaam daarvoor gebruiken, of helemaal buiten het lichaam tre- den met hetzelfde doel.

Maar er was een andere manier om ernaar te kijken.

'Je zei dat dit soort technologie zich gedraagt als een soort virus van de geest,' begon ik. 'Maar als dat nou is zoals we willen dat het zich gedraagt: als een virus, maar dan een goedaardig virus. Zeera en ik hadden het precies dáárover. Ik denk dat dat is hoe we de li- chamen kunnen bevrijden van de markt.' Ik slikte. 'Van Jude.'

'Skye, neem jezelf niet in de maling.' Het gezicht van de hoe- der werd nog somberder. 'Dat er technologie bestaat om zoiets te doen, wil nog niet zeggen dat je die moet gebruiken.' Ze trilde en morste thee op de tafel. Ze begon die op te vegen met een servetje.

Ik legde een hand op haar arm. 'Het was niet mijn bedoeling je overstuur te maken.'

De hoeder verfrommelde het servetje vol vlekken in haar vuist, waarbij de thee haar huid vochtig maakte. Haar ogen verzacht- ten toen ze naar me keek. 'Ik weet dat ik streng klink, maar als

je hiermee doorgaat, wil ik dat je weet wat de mogelijke gevolgen zijn.'

Ik aarzelde voordat ik weer iets zei. Een beeld van Kit flitste voor mijn ogen. 'Ik wil je om nóg iets vragen.' Ik haalde diep adem en ging door. 'Neem me met je mee naar New Port City.'

De vermoeide lijnen op het gezicht van de hoeder werden die- per. 'Wat zou jij moeten doen in New Port City? Het is gevaarlijk voor je.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Er is iets belangrijks wat ik moet doen. Iemand die ik moet vinden.'

'Skye...'

'Alsjeblieft. Neem me alsjeblieft mee. Vertrouw me gewoon. Ik ga echt niks stoms doen.'

De hoeder zuchtte. 'Oké. Maar ik was van plan vanavond laat te vertrekken en je bent nog maar net terug.'

'Hoe eerder, hoe beter,' zei ik, terwijl ik de lucht uit mijn longen liet ontsnappen, opgelucht dat ze had toegestemd. 'Dank je.'

De hoeder nam mijn handen in die van haar. Ze keek me enigszins smekend aan. 'Rain maakte zich zo veel zorgen over je tijdens de storm.'

'Rain heeft tegenwoordig andere dingen aan zijn hoofd,' zei ik snel.

'Laat je niet van de wijs brengen door uiterlijkheden,' zei de hoe- der. 'Jij bent nummer één.'

Ik ging die ochtend niet bij Rain langs. Niet in eerste instantie.

Ik treuzelde wat in mijn kamer, stond lang onder de douche, en zocht kleren bij elkaar die ik wilde meenemen als de hoeder en

ik weggingen. Ondertussen klonken haar waarschuwingen over technologie en de onverwachte gevolgen ervan nog steeds door mijn hoofd. Uiteindelijk sloot ik de deur van mijn kamer achter me en liep de serie hellingen af die leidde naar de grot onder het huis. Het vage ruisen van de golven over de rotsen werd luider naarmate ik dichterbij kwam. De vochtige lucht maakte dat ik huiverde toen ik de verandering in temperatuur voelde.

Ik ging naar de plek waar ik wist dat ik hem zou vinden.

Ik kon zijn aanwezigheid voelen zonder dat ik hem hoefde te zien. Rain en ik leken altijd op deze manier verbonden. Hij zat geknield op de grond, zijn hoofd over een enkele, lange glazen kist gebogen.

Over zijn vader gebogen.

Ik knielde naast hem neer. Hij keek niet naar me. 'Praat je wel eens tegen hem?' vroeg ik.

'Hij kan me niet horen.'

Ik staarde naar het gezicht van Jonathan Holt, zag de gelijkenis tussen hem en zijn zoon. 'Dat hij je niet kan horen, betekent niet dat je niet mag zeggen wat je wilt zeggen.' Ik draaide mijn hoofd en nam Rains profiel in me op. 'Bovendien kan hij je misschien wel horen. Toen ik in de Appwereld was, hoorde ik je soms,' hielp ik hem herinneren.

Rain liet zijn voorhoofd tegen het glas rusten. 'Dat weet ik. Maar jij bent anders.'

Ik duwde mijn lippen opeen tot een rechte streep. Ik was blij dat ik anders was dan Jonathan Holt. Hij was de man die mijn dood had beraamd. Ik wist dat Rain van zijn vader hield, maar het was een vreselijke en gecompliceerde liefde. Misschien leek het wel op

de liefde die ik nog steeds voor mijn zus voelde. 'Ga je elke dag hier bij hem op bezoek?'

'Ja.' Rain leunde naar achteren op zijn hielen, alsof de aanblik van zijn vaders lichaam opeens afkeer bij hem opwekte. Hij liep over het pad en ging met zijn rug tegen een van de lege glazen kisten zitten. Ik ging naast hem zitten; onze benen lagen gestrekt voor ons. 'Dus je praat weer tegen me?'

'Ik ben nooit gestopt met tegen je praten,' zei ik.

'Jawel.'

'Nee. Ik ben gestopt je alles te vertellen. Dat is wat anders.'

'Waarom ben je dan hier?' Rains stem klonk nu koud.

Ik sloeg mijn ogen neer. Ik wou bijna dat Lacy zou opduiken en het ongemakkelijke gevoel zou stoppen dat steeds tussen Rain en mij ontstond. 'Ik heb een idee over hoe we een eind kunnen maken aan de Mensenmarkt en dat wilde ik met je bespreken.'

'Ik dacht dat we het eens waren. We gaan de lichamen stelen.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik denk dat er een andere manier is.'

Rain staarde recht vooruit, de vorm van zijn vaders lichaam gloeide tegenover ons. 'Ik luister,' zei hij met onbewogen stem.

'Ik heb zitten denken over de jongen over wie je het had, die wakker werd.'

'En?' Met dat ene woord kwam er weer wat warmts terug in Rains toon. Iets van nieuwsgierigheid.

Ik kroop dichterbij tot mijn arm die van hem bijna raakte. 'Als we nou eens iedereen wakker konden maken?'

Rain draaide zich naar me toe. Nu nam de nieuwsgierigheid het over. 'Hoe zouden we dat doen?'

'Toen je me vertelde over die jongen, moest ik denken aan

Trader, en hoe hij tussen de werelden beweegt en hoe hij... ons misschien kan helpen.' Ik aarzelde over het 'ons', aarzelde erover mezelf weer aan Rain te verbinden.

'Trader?' zei Rain spottend, alsof de naam alleen al een vieze smaak in zijn mond veroorzaakte. 'Maar Trader heeft je verraden.'

Ik keek hem recht in de ogen. Herinnerde Rain er nog net niet aan dat hij me ook had verraden. 'Ik weet niet zo zeker of dat zo is. Ik denk dat het ingewikkelder ligt dan we eigenlijk dachten.' Ik zuchtte diep. 'En ik wil Trader ook vinden omdat ik denk dat hij en ik misschien broer en zus zijn,' liet ik me ontvallen. Eindelijk zei ik hardop wat ik al die maanden voor mezelf had gehouden.

Rain leek voorbereid op allerlei verklaringen, behalve deze. Hij probeerde zijn kaken in beweging te brengen, maar ze leken van rubber en niet in staat de juiste vorm aan te nemen. Uiteindelijk kreeg hij vijf woorden zijn mond uit. 'Maar dan ben jij dus...'

'Emory Specters dochter,' zei ik. Ik trok mijn knieën naar mijn borst om mijn maag te beschermen. Ik moest bijna overgeven.

'Skye,' zei Rain, mijn naam een verbaasd, trillend ding in de lucht tussen ons in. 'Hoe kom je op dat idee?'

Ik trok mijn knieën nog dicht tegen me aan, duwde ze tegen mijn borst en ribbenkast. Mijn botten voelden dun en broos, als van een vogel. 'Ik heb nooit iets geweten over mijn vader. Mijn moeder zei nooit iets over hem. Het was alsof ze me uit het niets had gemaakt. Maar op de avond van het feest bij Jude was Specter er en Jude en hij waren aan het praten. Ze zei "papa" tegen hem.' Ik duwde mijn kin tegen de bovenkant van mijn knieën. Beetje bij beetje maakte ik mezelf steeds kleiner.

'Maar als Emory Specter je vader is, dan betekent dat...' Rains

stem stierf weg. Hij leek zijn zin niet af te kunnen maken.

'Zo veel dingen,' deed ik dat voor hem. 'Onder andere dat niet alleen mijn zus bereid is mij op te offeren voor de zaak van de Nieuwe Kapitalisten, maar mijn vader ook.' Ik schudde mijn hoofd. 'Mijn halve familie. Meer dan de helft als je Trader niet meetelt.'

'En je hebt er al die tijd niks over gezegd.' Rains toon was zachter geworden.

Ik draaide mijn hoofd, zodat mijn wang op mijn knieën lag. 'Het is niet iets wat ik met trots verkondig. Als het al waar is.' Knipperend keek ik op naar Rain.

Zijn ogen schoten alle kanten op – langs het pad, naar de vloer, het plafond. Overal heen, behalve naar mij. Uiteindelijk kwamen ze tot rust. 'Skye, als het waar is wat je zegt, betekent het ook andere dingen. En niet alleen maar slechte dingen.'

'O nee?' Ik kon het sarcasme niet verhullen. 'Vertel me dan één goed ding.'

Rain strekte zijn hand uit. Hij hing in de lucht te wachten tot mijn hand hem zou ontmoeten. Ik strekte mijn hand niet uit en na een tijdje liet hij hem op de grond vallen. 'Het zou betekenen dat jij en ik iets heel bijzonders gemeen hebben, wat maar weinig anderen kunnen begrijpen.' Zijn stem had iets dringends. 'We zouden allebei kinderen zijn van heersers uit de Appwereld.'

Ik tilde mijn hoofd op en staarde over het pad naar Jonathan Holt. 'Ik denk niet dat het iets goeds is een kind van een heerser te zijn, Rain.'

'Het goede eraan,' verhelderde Rain, 'is dat we iets gemeen hebben.'

'Er is nog iets,' zei ik snel, omdat ik van onderwerp wilde

veranderen en het niet meer over Rain en mij wilde hebben, maar weer waar we het over móesten hebben. ‘Iets wat mijn zus zei dat ik maar niet uit mijn hoofd krijg, over mensen die uit zichzelf wakker worden. Over dat ik uit mezelf wakker werd.’

‘Ga door,’ zei Rain.

Ik haalde diep adem. ‘In de weken dat Jude me gevangen hield, beweerde ze dat ik niet “verdoofd” wilde blijven, dat het leek of mijn lichaam steeds maar wilde schakelen tussen de werelden – dat waren haar woorden. Ik ben er altijd van uitgegaan dat ze me toen heeft gedrogeerd in het landhuis, maar wat als ze me in probeerde te pluggen en mijn brein simpelweg weigerde? Wat als ik kán schakelen? Stel dat er iets in mijn geest zit waardoor ik heen en weer kan gaan? Stel dat het mogelijk is om een vaardigheid te ontwikkelen om je te verzetten tegen de plugs, een beetje zoals al die talenten die we hebben ontwikkeld door te gamen? Gisteravond hadden Zeera en ik het over het creëren van een app die alle lichamen kan wekken, maar ze zei dat ze die op een of andere manier moest coderen, en daardoor ging ik me afvragen...’ Ik raakte mijn slaap aan met een vinger. ‘Of de informatie die we nodig hebben misschien de hele tijd al hier zit.’ Ik ging staan en liep naar een van de lege kisten. Ik staaarde naar al dat glanzende steriele glas, naar de hoofdsteen aan het eind en de voorgevormde kuip voor het lichaam met plekken voor de benen, de armen, de handen en voeten. De ‘plugs’ waren kleine draadloze sensoren aan de zijkant van de kuip, die gebruikmaakten van het zenuwstelsel van het lichaam. Dat was het genie van Marcus Holt. Ik maakte de vergrendeling los en opende de deksel – hij ging zo makkelijk open, alsof hij niks woog. Ik zette een voet over de rand.

‘Skye, niet doen,’ zei Rain.

Snel, voor ik van gedachten kon veranderen, liet ik mezelf erin glijden en ging ik liggen. Ik legde mijn armen en benen en rug op de juiste plekken. Toen reikte ik naar boven en trok de deksel dicht. Eerst hield ik mijn ogen gesloten, maar toen ik klaar was, liet ik ze openknipperen. Toen ik als kind was ingeplugd, sliep ik. Buiten bewustzijn zijn zou de overgang tussen de werelden makkelijker maken.

Zou ik mezelf echt gewoon de Appwereld in kunnen schakelen?

Zou iemand dat kunnen?

Rains gezicht verscheen boven me. ‘Je zou daar niet in moeten liggen.’

Ik draaide mijn hoofd weg van zijn bezorgde ogen en zag Rains voeten door het glas heen. Zijn enkels, zijn kuit, zijn knieën, helemaal tot het midden van zijn dijen. De ruit was glashelder. Ik duwde de kussentjes van mijn vingers tegen het schijnsel. Toen ik ze wegtrok, zag ik de afdrukken die ze hadden achtergelaten. Ze hadden de steriele kwaliteit van de ruimte geschonden.

‘Skye,’ drong Rain aan.

Ik negeerde zijn smeekbedes. Ik was nog steeds bezig de koude hardheid in mijn rug in me op te nemen, de manier waarop die elk bot raakte, elke wervel. Rain deed de deksel van de kist open en er stroomde koele lucht naar binnen. Ik staaarde naar hem omhoog. ‘Ik wilde weten hoe het voelde.’

Rain ging op zijn knieën zitten en haakte zijn vingers om de rand van de kist. Zijn knokkels waren wit. ‘Je wilde weten hoe het voelt om ingeplugd te zijn?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik wilde weten hoe het voelt om wakker

te worden in een kist. Zoals die jongen.' Ik ging verzitten in klermakerszit, mijn lichaam nog wel in de kist maar mijn hoofd erbovenuit, zodat Rain en ik met onze gezichten naar elkaar toe zaten. Ik vouwde mijn handen in mijn schoot. 'Ik dacht aan alle lichamen op de markt en hoe ze zich zouden voelen als we een manier vonden om ze wakker te maken. Het eerste wat ze zouden zien. Het eerste wat ze bang zou maken. Ze zouden zich gedesoriënteerd voelen. We zouden daar moeten zijn om ze te helpen. Dat zou een overval zijn, maar een ander soort.' Ik zuchtte diep. 'Er zouden dan zo veel lichamen tegelijk wakker worden, dat wordt een chaos. Maar daar kunnen we ons voordeel mee doen.'

Rain zat me te bestuderen. Er verscheen langzaam begrip op zijn gezicht, gevolgd door iets van urgentie. 'De app die je net noemde... dat zou iets moeten zijn als een... Schakel-app, maar dan een Echte Wereld-versie.'

'Ja,' zei ik, terwijl ik opsprong en uit de kist stapte.

Rain begon te knikken. 'Het bevat me wel, Skye. En het bevat me nog beter dat we de technologie van de Nieuwe Kapitalisten tegen ze kunnen gebruiken.'

Ik glimlachte naar hem – ik kon niet anders. Het was fijn zo volkomen te worden begrepen. 'Precies!' Ik gebaarde naar de tablet waarvan een randje uit Rains broekzak stak. 'En nu we het daarover eens zijn, is het tijd dat we mensen gaan leren andere wapens te gebruiken dan messen.' Ik knipperde met mijn ogen, terwijl de hoop binnen in me groeide. 'Wat denk je daarvan?'

Rain knikte nog steeds en nu glimlachte hij terug. 'Oké, Skye. Ik ben voor. Laten we het proberen.'

20

Skye

Zombies

'HET KAN ZIJN DAT WE IEMANDS BREIN MOETEN TESTEN,' legde ik uit. 'We denken dat er in sommige geesten een codering zit – een soort talent, zoals bij gamen – waardoor iemand kan in- en uitpluggen wanneer hij maar wil. Het is maar een theorie, maar als die klopt, is hij van grote betekenis. Daardoor zouden we het plugnetwerk van de Nieuwe Kapitalisten op de Mensenmarkt kunnen overnemen.'

Zeera, Rain, Adam, Parvda en ik stonden in een kringetje bij de eindeloze rijen lege glazen kisten. De oceaan suisde en zuchtte in de verte. We bespraken de bevrijding van de lichamen op de markt, teruggaan om Sylvia en ook Inara te redden.

Adam leek geschokt. 'Ik dacht dat we een plan hadden. Ik dacht dat het plan was daarheen te gaan, de lichamen te stelen en ze hier weer in te pluggen.'

Ik wilde dat Adam achter ons zou staan. 'Dat is een mogelijkheid, maar dit is een alternatief.'

Adam schudde zijn hoofd. ‘Je wilt de mensen wakker maken? Ze gewoon... uitpluggen?’

‘Ja. En nee,’ zei ik, terwijl ik probeerde te bedenken hoe ik het beter kon uitleggen. ‘Ik wil niets doen tegen iemands wil. Wat ik wil, is mensen de keuze geven om uit te pluggen en hun lichaam weer in bezit te nemen.’ Ik wierp een blik op Rain. Er begonnen dingen te ontdooien tussen ons. ‘Het schoot me te binnen dat we het systeem van de nooduitzendingen kunnen gebruiken om aan te kondigen dat we een app gaan uploaden op de Mensenmarkt. Dan krijgen mensen de kans om zelf over hun toekomst te beslissen. Ze kunnen toestemming geven voor de app om de plugs uit te schakelen of de download weigeren.’

Rain knikte. ‘Ik denk dat ik kan helpen met de nooduitzending.’

‘Leg nog eens uit waar deze app vandaan komt?’ Adam klonk nog steeds niet overtuigd.

Ik keek weer onderzoekend naar Rain. Het was waar, hij was opgewonden over dit plan, maar hij was nog steeds niet blij met het deel dat nu kwam. ‘Zoals ik al zei, zou iemand aan deze kant moeten coderen wat er met het brein gebeurt als iemand uit zichzelf tussen de werelden kan bewegen, zodat we de app kunnen ontwerpen. Met mijn brein, bedoel ik,’ zei ik nog snel. ‘Ik bied me aan. Mijn brein heeft dat talent waarschijnlijk. Daarom moet ik Trader vinden. Hij heeft de apps gebouwd die ons hierheen brachten toen de grens eenmaal was gesloten. En als hij bereid is ons te helpen, kunnen Zeera en hij samenwerken.’

Adam staaarde Rain met open mond aan. ‘En jij bent hiermee akkoord gegaan?’

Rain keek nog steeds naar mij. ‘Het is een goed idee, Adam.’

‘Een gevaarlijk idee,’ corrigeerde Adam. ‘We hebben het over rotzooien met Skye’s brein.’

Links van me kroop Parvda’s hand naar die van mij.

Ik vlocht mijn vingers door de hare. ‘Er gaat niks naars met me gebeuren. Het komt wel goed,’ zei ik, hoewel mijn hart in mijn keel klopte. Ik moest denken aan de dag dat ik wakker was geworden op het klif, en aan de weken dat mijn zus me gevangen en buiten bewustzijn had gehouden, terwijl haar wetenschappers tijdens mijn dromen in me zaten te prikken en te porren. ‘Ik ben eraan gewend door mensen bestudeerd te worden. Of dat zou ik inmiddels wel moeten zijn in elk geval.’

Adam schudde zijn hoofd. ‘Ja, maar het klinkt gewoon alsof je een of andere zombie-apocalyps aan het plannen bent. Die mensen worden wakker en zijn dan helemaal in de war. Ze zullen geen idee hebben wat er is gebeurd. De meesten zullen waarschijnlijk niet eens kunnen lopen!’

Zeera stapte de kring in. ‘We gaan de app zo coderen dat hij ervoor zorgt dat dat geen probleem is.’

Parvda’s wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Maar als dat nou niet werkt? We moeten daar zijn om ze te helpen, helemaal als er iets fout gaat.’

‘Natuurlijk.’ Ik pakte de kleine rechthoekige tablet die Zeera me vanmiddag voor de vergadering had gegeven uit mijn zak. ‘En met behulp van wat ouderwetse technologie zijn we dat ook.’

Diezelfde middag deelden we de tablets uit aan de zeventieners in Briarwood.

Aan de hoeders die bij ons waren.

Aan iedereen.

Mensen riepen ‘oh’ en ‘ah’ toen ze het metaal zagen glanzen in het licht van de plafondlampen. Toen ze hun gezicht in het oppervlak weerspiegeld zagen, als een zilveren schaduw.

Ter voorbereiding op de vergadering hadden Zeera, Rain, Adam, Parvda en ik de schietschijven en de messen in de gymzaal opzijgeschoven, net als de hindernisbanen en de oefenmatten, en alles vervangen door rijen met stoelen zodat iedereen kon zitten. We schoven en verhuisden en verbouwden, totdat de plek er bijna uitzag als een school in de Appwereld, maar dan zonder hologrammen en download-pods, kortom: zonder alle virtual reality.

Vooraan in de ruimte hield Zeera haar tablet omhoog. Hij glansde naast haar oor, terwijl ze uitlegde hoe hij werkte. ‘De meeste apparaten zijn ongeveer gelijk, hoewel je kleine verschillen zult opmerken. Als je op dit knopje drukt,’ zei ze, en ze wees naar de plek aan de onderkant van het scherm in het midden, ‘gaat de tablet aan. Het kan ook aan de zijkant zitten. Als iedereen er nu even naar zoekt en het probeert. Dan zien we wat er gebeurt!’

Er klonk geroezemoes op van de rijen, terwijl mensen met hun vingers langs de randen gleden op zoek naar de magische knop die hun tablets tot leven zou brengen. Sommigen van de zeventieners werkten in groepjes of paren en hielpen degenen die de aan-knop niet konden vinden.

Maar al snel klonken er zuchten van verrukking.

‘Wat mooi!’

‘Kijk die kleuren. Zo scherp!’

‘Als ik mijn vinger erop duw, rimpelt het als water!’

Alleen Lacy zag er verveeld uit, terwijl ze daar zat met haar ogen

gericht op Rain, die aan de rand van de ruimte rondhing.

De uitroepen en gillets gingen door, totdat Zeera iedereen tot de orde riep. Ze ging verder met haar les over berichten sturen, en ook over de vroegste versie van de apps die iedereen op zijn scherm zag, en ze legde uit dat die apps, wat je ook deed of hoe hard je het ook probeerde, nooit in je brein of je lichaam zouden downloaden.

Dat veroorzaakte wat teleurgesteld gemompel.

Er verscheen een bericht op mijn tablet.

Rain.

Hoe vind je dat het gaat?

Rain stond niet zo ver bij me vandaan, maar zijn blik was elders, gericht op de rijen vol zeventieners. Ik moest bijna hardop lachen over het stiekeme gedoe. Dat hij tegen mij aan het praten was onder de neus van iedereen – onder Lacy’s neus – maar dat hij onder tussendeed alsof hij niet eens in de gaten had dat we ons in dezelfde ruimte bevonden.

Dat was het voordeel van deze apparaten, nam ik aan.

Hiermee kon iemand, of twee mensen, doen alsof ze geen enkele band hadden, terwijl ze in werkelijkheid heel intiem contact hadden waar iedereen bij was. Het deed me denken aan privéchatten in het hoofd van mensen in de Appwereld. Wat slim dat deze tablets zo’n soort heimelijkheid mogelijk maakten.

Hier konden we ons voordeel mee doen.

Maar ik begon ook te zien hoe deze dingen verdeeldheid of op zijn minst onenigheid konden veroorzaken.

Verraad zelfs.

Was het verraad van Rain dat hij met mij communiceerde zonder dat Lacy het wist?

Hij stond nog steeds op dezelfde plek als net. Zijn vingers waren om de rand van de tablet geklemd en hij staaarde erop neer, alsof het antwoorden over de toekomst bevatte, alsof het het interessantste ding was dat hij ooit had gezien.

Was hij zo benieuwd naar mijn antwoord?

Mijn blik gleed naar Lacy.

Ze zag er niet verveeld meer uit. Zij was ook gebiologeerd door het schermje in haar hand, haar ogen eraan vastgekleefd. Langzaam verscheen er een glimlachje op haar gezicht. Ze had niet opgekeken. Geen enkele keer.

Misschien was die glimlach vanwege Rain.

Had hij haar ook een bericht gestuurd? Had hij ons allebei een bericht gestuurd?

Bij die gedachte stortte er van binnen iets een klein beetje in.

Ik besloot meteen dat ik hem niet zou antwoorden. Het ging misschien beter tussen Rain en mij, maar hij was nu met Lacy, en ik had echt geen zin me te mengen in wat er ook speelde tussen die twee. Terwijl ik mijn aandacht verder liet ronddwalen, verder dan Rain en verder dan Lacy, verder dan wat voor drama zich ook aan het afspelen was tussen die twee of tussen ons drieën, viel me iets op wat best wel angstaanjagend was.

De normaal luidruchtige, drukke zeventieners waren stil geworden.

Er was geen commentaar of piepje of zelfs maar een zucht van verrukking, zoals aan het begin.

Het enige geluid kwam van het *tik, tik, tikken* van vingers op de kleine beeldschermen.

Iedereen zat bij elkaar, stuurde elkaar waarschijnlijk berichten,

maar niemand keek naar iemand anders. Niemand verschoof of draaide of boog naar degene die naast hem of haar zat. Ze staarden naar hun tablets, betoverd, met glazige ogen van fascinatie. Sommige mensen hielden de tablets hoog voor hun gezicht, andere zaten voorovergebogen op hun stoel om beter zicht te hebben. De ene handpalm na de andere zat liefdevol om het nieuwe apparaat heen, alsof ze een delicate bloem vasthadden of een klein, levend wezen dat makkelijk kapot kon gaan.

Ik slikte.

Had de hoeder gelijk? Was dit een vergissing? Zouden we spijt gaan krijgen van onze beslissing zulke wapens uit te delen? Hadden we te nonchalant gedacht over hun macht?

Mijn ogen gleden naar Adam en Parvda aan de zijkant. Zelfs zij zaten over hun apparaten gebogen, hun aandacht volledig op de kleine schermen in hun handen. Adam was van Parvda weggebogen terwijl hij de tablet bestudeerde, en Parvda had een brede glimlach op haar gezicht, terwijl ze neerkeek op de gloed in haar handpalm. De soort glimlach die ze gewoonlijk bewaarde voor Adam.

Werden wij mensen verliefd op onze technologie, net zoals we verliefd werden op elkaar? Makkelijk en snel en met heel ons hart? Konden we de apparaten die ons die liefde bezorgden net zo leren bekijken als een tweede lichaam? Zouden we binnenkort voor ons geluk allemaal afhankelijk zijn van deze metalen elektronica? Of zelfs voor ons overleven?

Terwijl ik de vervoering op de gezichten om me heen in me opnam, dacht ik: Dit is echt hoe het is begonnen, hè?

De splitsing tussen werelden. Tussen mensen.

Tussen het virtuele en het reële.

Ik wierp een blik op de klok op mijn eigen schermpje. Het zou al snel tijd zijn om met de hoeder naar New Port City te gaan. Ik liep de ruimte door op weg naar de deur en toen ik bij Zeera kwam, boog ik me naar haar toe en fluisterde: 'Ik weet het niet zo goed meer. Misschien was het toch niet zo'n goed idee om ze aan iedereen te geven.'

Zeera schudde haar hoofd. 'Maak je geen zorgen. Het is alleen maar de beginfascinatie.'

'Ik hoop dat je gelijk hebt.' Voor ik weg kon lopen, duwde Zeera nog twee platte schermpjes in mijn handen.

Ze keek me onderzoekend aan. 'Voor het geval nog iemand anders er een nodig heeft.'

Ik haalde mijn schouders op en vroeg me af wie ze in gedachten had. Trader. Of Kit. Allebei misschien? 'Dank je,' zei ik.

Ik was bijna bij de deur, toen ze nog een keer naar me riep. 'Hou contact, Skye. Daar zijn deze dingen voor.'

Ik was spullen in een weekendtas aan het stoppen, toen ik voetstappen in de richting van mijn kamer hoorde komen. Ik dacht dat het de hoeder zou zijn, die haast had om te vertrekken, maar het was Rain.

De deur stond al open en hij leunde tegen de deurpost. 'Je gaat echt alweer weg.'

Ik ritste mijn tas dicht en hing hem over mijn schouder. Erin klonk het geluid van rammelend glas. 'Ik ga weg om Trader te zoeken. Dat wist je.' Er was bijna niets te lezen in Rains ogen, maar ik ving een spoor van verdriet op. 'Ik ga niet voor altijd weg,' zei ik nog.

Hij sloeg zijn armen over elkaar. 'Zal ik met je meegaan?'

'En Lacy dan?'

'Wat is er met Lacy?'

Mijn tas begon zwaar te worden. 'Zij zou dat niet leuk vinden.'

'Ze overleeft het wel.'

Ik rolde met mijn ogen naar hem. 'Weet je dat zeker?'

'Skye...'

'Het komt wel goed met me. Ik ben bij mijn hoeder.'

Rain lachte zachtjes. 'Is dat zo?'

'Ja,' zei ik.

Hij schudde zijn hoofd. 'Je gaat naar hém, toch? Dat liet je even weg.'

Mijn wangen werden warm. Ik duwde Rain de gang in. 'Ik ben terug voor je het weet,' riep ik over mijn schouder.

'Skye,' zei Rain zachtjes achter me.

Ik bleef even staan en overwoog me om te draaien, om te horen wat hij me nog meer te vertellen had. Maar in plaats daarvan trok ik de tas hoger op mijn schouder en liep door.

21

*Kit**Kunstenaar*

IK GING NAAR MIJN KAMER EN HAALDE EEN PLATTE, houten doos onder mijn bed vandaan. Skye had het meeste wat ik in dit huis bewaarde boven water gehaald – een paar boeken, mijn voorraad zelfgestookte whisky, het potje zeeglas dat ik tijdens mijn wandelingen over het strand had verzameld. Zelfs de enige foto die ik van Maggie had, verborgen onder mijn kleren in een la. Maar dit had ze niet gevonden, of ze had er in elk geval niks over gezegd als dat wel zo was.

Ik denk dat ze er wel wat over gezegd zou hebben.

De doos was grijs en gehavend, met diepe groeven in het hout, sommige gekarteld en scherp. Ik had hem voor Maggie gemaakt van aangespoeld hout dat ik op de rotsen had gevonden. Hij was rechthoekig en best groot, maar niet zo diep. Groot genoeg om een paar ouderwetse tijdschriften in te bewaren.

Groot genoeg voor de boeken van mijn zus.

Maggie was een kunstenares. Als we nog in een wereld hadden

geleefd waarin kunst iets betekende, zou ze een lange en luisterrijke carrière als kunstenares hebben gehad. Ze had altijd een potlood in haar hand, boog zich over elk stukje papier dat ze maar kon vinden – of dat ik voor haar kon vinden. Papier was tegenwoordig zeldzaam in de Echte Wereld.

‘Waar werk je aan?’ vroeg ik Maggie elke ochtend.

Ze keek dan altijd naar me op met een dromerige glimlach. Als ze tekende was ze ergens anders, in een andere wereld, een die ze had laten ontstaan uit haar eigen verbeelding.

Nou ja, bijna.

‘Mijn roman,’ zei ze dan.

‘Romans zijn gemaakt van woorden,’ zei ik dan.

‘De mijne niet,’ was steevast haar antwoord.

Maggies romans waren gemaakt van plaatjes, lange dunne kaders die zich uitstrekten over het papier voor haar, als strepen op een vlag. Ze waren opgevuld met ingewikkelde scènes, gedetailleerde portretten van de mensen over wie ze het liefst schreef, over wiens leven ze verhalen vertelde die gingen zoals zij hoopte en droomde dat ze zouden gaan; hoe ze hoopte en droomde dat háár leven zou gaan, want Maggie plaatste zichzelf altijd graag midden in het verhaal waar ze mee bezig was.

Nu pakte ik de dunne gebonden boeken eruit en opende het bovenste.

Het gezicht dat ik zag, veroorzaakte een grimas.

Rain Holt staaarde naar me op vanaf het allereerste kader. Hij stond daar met zijn handen in zijn zakken, zijn shirt half uit zijn broek, zijn ogen wijd opengesperd en vol minachting. Of eigenlijk leek het of hij zweefde midden in een zwarte lucht. Kleine

app-icoontjes dartelden om hem heen. In het volgende kader reikte hij naar een daarvan, of misschien reikte de app naar hem, terwijl die samensmolt met zijn geest.

Ik deed het boek weer dicht.

De verhalen van mijn zus gingen over het leven in de Appwereld. De beroemde mensen daar waren hier ook beroemd. In heel New Port City waren mensen door hen geobsedeerd. Mensen zoals mijn zus.

De werelden waren niet zo gescheiden als mensen wel dachten.

We deden zelfs ons best om contact te houden.

We leken niet anders te kunnen.

De familie Holt stond natuurlijk bij iedereen boven aan de lijst, vooral hun zoon, Rain, die alle meisjes in de Echte Wereld aan het zwijmelen bracht. En politici zoals Emory Specter. Gemene meisjes zoals Lacy Mills en haar rijke vrienden. Zij waren hier legendes. Mensen zoals mijn zus maakten legendes van ze door te fantaseren over hun betoverende virtuele leven, de avonturen die ze vast beleefden met de apps, wat vereeuwigd werd op pagina's zoals die ik hier in mijn handen hield. Interessante nieuwtjes over hen, snelle roddels, glipten door de scheurtjes tussen de werelden heen, druppelden onze kant op in een langzame maar gestage stroom. Natuurlijk was het jaarlijkse uitpluggen van de zeventieners een geweldige bron van informatie. Maar af en toe bereikte ons ook ander nieuws, verhalen over bewoners van de Appwereld en hun doen en laten, hun brein, hun feestjes. Niemand wist precies hoe, maar het bereikte ons wel.

Maggie zoog het allemaal op als een spons.

Vooraf bepaalde informatie.

Rain. Rain Holt.

Maggie was dol op Rain.

Net als Skye blijkbaar.

Hoe was het mogelijk dat de aandacht van de enige twee meisjes om wie ik ooit had gegeven, werd gegrepen door een en dezelfde jongen? Als ik had geweten dat Skye Rain had bedoeld, dat ze hém jaloers wilde maken, had ik wel twee keer nagedacht voor ik haar die belofte had gedaan. Voor ik het leven van mijn zus op het spel had gezet voor dat van haar.

Mijn hart deed zeer als ik alleen al dacht aan Skye.

Misschien houdt ze woord, fluisterde een stemmetje binnen in me.

Misschien zou ze dat ondanks alles doen.

Bovendien was het ook waar, hoe moeilijk het ook was om het toe te geven, dat Maggie was ingeplugd terwijl ze heel goed wist dat ze mij in de steek liet. En ze was toch gegaan.

Ik schudde mijn hoofd. Het was allemaal voor niets geweest. Al het wachten, al het hopen, al het geld, al het drama. Ze was niet eens meer ingeplugd.

Maggie was net zo echt en wakker in deze wereld als ik.

Ik legde het boek terug in de doos en zette die weer op zijn schuilplek onder het bed. Ik had eerlijker moeten zijn tegen de hoeder die haar door de poort kwam meenemen. Ik had haar de pijnlijke waarheid moeten vertellen: dat een klein deel van me Maggie haatte omdat ze wegging.

Dat iets in onze band kapotging toen ze wegliep.

Ik wilde – wilde met heel mijn hart – dat ik die dag op New Port Station had geweten dat de vrouw die bij ons afscheid was aan het

hoofd stond van een nieuwe politieke factie in de Echte Wereld, een vrouw die op het punt stond de machtigste leider te worden die mensen hadden meegemaakt sinds Marcus Holt de Appwereld had uitgevonden.

Wat had ik toen graag geweten dat Jude de hoeder van mijn zus was.

Later die middag ging ik naar buiten en staarde naar de zee.

Ik dacht aan Skye. Ik dacht aan Maggie.

Ik vroeg me af wat ik nu moest doen. Wie ik meer verschuldigd was.

Toen Skye me om mijn belofte vroeg, koos ik ervoor niet te vertellen dat de Mensenmarkt ten einde brengen niet noodzakelijkerwijs Maggie zou terughalen.

Waarom had ik haar dat niet verteld?

Ik had eerder gezegd dat het een ruil moest zijn: *een lichaam voor een lichaam*. De ene zus voor de andere.

Skye had geconcludeerd dat het om geld ging.

En ik had haar niet gecorrigeerd. Ik liet haar denken dat het waar was.

Maar *een gijzelaar voor een gijzelaar* was een meer accurate omschrijving.

Of de Mensenmarkt open of dicht was, zou weinig effect hebben op wat er met Maggie gebeurde. Ik wist niet waar ze was. En dat zou ik ook niet te weten komen, totdat ik Skye uitleverde.

Toen de zon uit de hemel wegzakte, ging ik naar mijn kamer en kroop in bed. Ik probeerde te slapen, maar dat lukte niet. Uren gingen voorbij en ik lag maar te woelen zonder uitgerust te raken. Ik

had niet meer geslapen nadat ik afscheid had genomen van Skye. Schuldgevoel had een gijzelaar van me gemaakt, net als Jude met mijn zus had gedaan. En het wilde me niet loslaten.

De volgende keer dat ik Skye zag, zou ik haar niet meer uit het oog verliezen.

22

*Skye**Tussen werelden*

‘WAAROM MOET JE IN NEW PORT CITY ZIJN?’ vroeg de hoeder. ‘Kun je me dat niet gewoon vertellen?’

We waren bijna bij het landhuis waar ze woonde. De auto hobbelde over het slechte wegdek en slipte af en toe over het ijs dat op de grootste gaten lag. De hoeder nam elk achterafweggetje dat ze kende. Ze was bang dat iemand me zou zien op de passagiersstoel, ook al was het donker buiten.

‘Een neutrale omgeving,’ zei ik, en ik realiseerde me pas wat ik wilde antwoorden op haar vraag toen de woorden eruit waren. De spanning die ik altijd voelde bij Rain, en nu tussen Rain en Lacy... het was gewoon te veel.

Ze schraapte haar keel. ‘Een neutrale omgeving?’ Mijn antwoord leek haar te verbazen. ‘Je denkt dat New Port City, de plek waar de helft van Judes mensen naar jou op zoek is, neutraal is?’

Ik keek naar haar. ‘Ik bedoelde mijn oude kamer. Ik denk dat het

goed voor me zal zijn daar een nachtje door te brengen. Als jij dat goedvindt?’

De hoeder draaide langzaam aan het stuur. ‘Je mag blijven zolang je wilt. Er is altijd een kamer voor je vrij in mijn huis, Skye.’ Ze bleef recht vooruit kijken terwijl ze dit zei.

Ik hoorde de genegenheid in haar stem. Dat deed me denken aan de momenten nadat ik net wakker was geworden in deze wereld en hoe ze zich naar mij als een ouder had gedragen. Ik legde een hand lichtjes op haar arm. Ze greep het stuur zo stevig vast dat ik bang was dat ik haar zorgvuldige concentratie had verbroken, maar ik wilde haar laten weten dat ik dankbaar was. Opeens wilde ik haar genegenheid teruggeven. ‘Dank je. Dat is fijn.’

De hoeder draaide een lange, smalle oprit op. Al snel doemde het landhuis voor ons op, spookachtig en donker in de sneeuw en het licht van de sterren. ‘We zijn er.’

We gingen naar binnen. Het was maanden geleden dat ik in haar appartement was geweest. Het zag er hetzelfde uit, als altijd keurig netjes en in sterk contrast met de decadente weelderigheid van de rest van het gigantische huis.

De hoeder gaf me een vluchtige knuffel. ‘Ik ben doodmoe. Tot morgenochtend?’

‘Misschien ben ik vroeg weg,’ zei ik, en ik verwachtte dat ze het me zou verbieden, haar zorgen kenbaar zou maken, me spijt zou laten krijgen hierheen gekomen te zijn of me zelfs weer zou herinneren aan de nadelen van bij iemand zijn die ouderlijke gevoelens voor me had. ‘En misschien ben ik laat terug. Of helemaal niet,’ voegde ik eraan toe.

De hoeder knikte alleen maar. ‘Doe wel voorzichtig,’ fluisterde

ze. ‘En bedek jezelf goed,’ vervolgde ze. ‘Ik heb wel een jas voor je met een capuchon.’ Ze draaide zich om en verdween met zware, vermoeide stappen de deur door die naar haar kamer leidde.

Toen ging ik naar het bed waar ik mijn eerste dagen in de Echte Wereld had doorgebracht, toen ik nauwelijks in staat was geweest om op te staan, nauwelijks in staat om te praten, toen ik me er nauwelijks bewust van was wanneer ik wakker was en wanneer ik droomde. Voor ik ging liggen, haalde ik het potje met zeeglas uit mijn tas en zette het op het nachtkastje.

Voor er ook maar een flintertje licht in de lucht te zien was, ging ik op weg naar de stad, ingepakt in de jas die de hoeder voor me op de bank had gelegd. De capuchon had een dikke rand bont en toen ik hem over mijn hoofd en om mijn kin trok, kwam hij bijna tot over mijn ogen en bedekte de zijkanten van mijn gezicht.

Hij was perfect.

En hij was warm.

Ik plukte aan Kits sjaal om mijn nek.

De sneeuw maakte een prettig knerpend geluid onder mijn voeten toen ik de achtertuin overstak naar de oude schuur die tegen een rij bomen aan stond. Er werden apps gemaakt die Echte Wereld-ervaringen imiteerden en heftiger maakten dan een lichaam ooit kon doen, maar er waren altijd dingen die werden weggelaten. Het knerpen en glibberen over sneeuw was een van de dingen die ik had leren waarderen.

In de schuur zou ik iets vinden wat ik vandaag kon gebruiken, wist ik.

Ik deed de deur open en hij stond nog precies waar ik me herinnerde.

Tegen de verste muur was een fiets gezet; ik had de hoeder hem af en toe zien gebruiken. In de Appwereld kon ik fietsen, dus hier vast ook. Ik duwde hem de schuur uit en het pad af naar de weg voorbij het landgoed, en toen stapte ik op. De fiets wiebelde terwijl ik tegen de pedalen duwde, in het begin wat onzeker. Hij viel bijna om toen ik iets te ver naar rechts leunde. Maar al snel kreeg ik hem redelijk stabiel en uiteindelijk voelde ik me op de fiets net zo zeker als lopend op mijn twee benen.

De wind was koud in mijn gezicht.

Dat vond ik niet erg.

Terwijl ik de fiets voorttrapte, vergat ik bijna mijn plannen voor de lange dag die voor me lag. Lachend liet ik mezelf een heuvel af rollen en ik reed over verlaten straten de stad in.

De zon piepte boven de horizon uit toen ik bij mijn bestemming aankwam. De Water Tower rees voor me op, blauw glanzend als de oceaan in de nacht. Blauw en flikkerend als de ouderwetse technologie. De schermpjes die Zeera me had gegeven, zaten diep in de zak van mijn jas. Terwijl ik de constant bewegende gevel van het gebouw in me opnam, vroeg ik me weer af of de gelijkenis opzettelijk was of dat de architect gewoon geïnspireerd was geweest door de nabijheid van de zee die de stad omringde.

Er moest bijna wel een verband zijn.

De Water Tower was het meest onwerkelijke ding in deze verder heel reële stad.

Hij stond er als een poort naar een andere plek.

Ik sprong van de fiets en liep ermee de lobby in, die op dit vroege

tijdstip verlaten was. Ik verstopte hem achter een grote metalen deur die openstond, en haalde diep adem. Ik was hier niet meer geweest sinds de dag dat Inara me had verraden aan mijn zus.

Hopelijk zou dit bezoek niet hetzelfde aflopen.

Ik nam de trap. Ik liep langzaam en stopte af en toe om uit te rusten. Dit gebouw was een link, een plek die het verleden verbond met de toekomst, mijn virtuele bestaan met mijn echte lichamelijke heden. Hier lagen herinneringen, zowel goede als vreselijke. Hoe dichterbij de verdieping kwam met het panoramadek, hoe dichterbij de ontdekking zou komen of dit een fout was – een fout om hierheen te komen en een fout om te denken dat ik wist wat ik zou aantreffen. Hoe hoger ik kwam, hoe bouwvalliger de trap werd, tot ik door het gat moest klimmen in een metalen hek waarop VERBODEN TOEGANG stond. Al snel liep ik door het pikke donker en ik ging voorzichtig op de tast verder, mijn hand op de reling. Toen ik de laatste verdieping bereikte, duwde ik de deur open naar de lobby van het panoramadek.

En ik bleef staan.

Eenzaamheid overviel me als de wind die rondblies en tegen de glazen wanden van deze ruimte beukte. Ik was een solo uit de Appwereld, dus ik was per definitie gewend aan de eenzaamheid die daarbij hoorde. Maar sinds ik hier was gekomen, was het leven zo veel gecompliceerder geworden, de mensen om me heen worstelden zo erg met hun loyaliteit en bedoelingen, dat ik me meer alleen voelde dan ooit.

Een beeld van Trader flitste door mijn hoofd.

Misschien, heel misschien, had ik een broer die ik kon leren kennen.

Die gedachte werd gevolgd door een andere, over Kit.

En... misschien had ik iemand die... Ik stond niet toe dat die gedachte afgemaakt werd. Ik wist niet goed hoe hij afgemaakt moest worden.

Precies op dat moment viel mijn oog op iets in de lobby van het panoramadek. Er glinsterde iets helder in de rode straal van de ochtendzon, en ik liep erheen. Toen ik dichtbij genoeg was om te zien wat het was, bleef ik staan.

Mijn maag draaide zich om.

Er stak een mes uit de muur – een mes dat ik kende. Een mes dat ik ooit had gebruikt.

Het pinde daar een papiertje vast.

Ik bestudeerde de kronkels en glans van het paarlemoeren handvat, de manier waarop het het vaalblauwe en beige licht van het ondiepe zeewater leek op te vangen. Het was een prachtig ding. Ik zou de schoonheid ervan gewaardeerd hebben als ik er niet zo misselijk van was geworden.

Als het niet het mes was geweest dat ik in het oog van mijn zus had geplant.

Ik slikte moeizaam.

Toen klemde ik mijn hand om het uiteinde. Het trilde in mijn handpalm, alsof het levend was. Ik trok het uit de muur. Het stuk papier kwam los, gescheurd door het lemmet.

Iemand had er een plattegrond op getekend. Die leidde de stad uit, terug in de richting van Briarwood, naar een plek op het uiterste puntje van het eiland. Naast de plek stonden twee krullerige initialen. *T.S.*

Trader Specter.

Ik wist het.

Ik wist dat als ik Trader wilde vinden, als hij mij wilde vinden, dat de Water Tower de plek zou zijn waar hij een boodschap of een teken zou achterlaten. Waar ik iets voor hem kon achterlaten, en dat hij dat waarschijnlijk zou vinden. Het was waar Inara mij was komen zoeken en me had uitgeleverd aan mijn zus, en Trader was er die dag bij geweest. Ik bekeek het mes in mijn hand nog eens goed. Draaide het om, bestudeerde het lemmet en vroeg me af wie de tijd had genomen het bloed van mijn zus eraf te schrobben. Ik had een boodschap van Trader gewild, ik had alleen niet verwacht dat die samen met zo'n beladen herinnering zou komen.

Wat betekende dat? Waarom zou hij zo iets doen?

Ik stopte het mes in de zak van mijn jas, op dezelfde plek als waar ik de twee technologische wapens bewaarde. Toen draaide ik me om en verliet het panoramadek. De drang om dit gebouw snel te verlaten gaf mijn benen en voeten kracht. Ik wilde zo gauw mogelijk weg, wilde meer nadenken over wat Traders boodschap betekende, naast de overduidelijke bedoeling mij te vertellen waar hij zich bevond.

Of was het een val? Een waarschuwing?

Het mes bonkte bij elke stap.

Ik probeerde het te negeren.

Het kloppen van mijn hart dwong me vooruit. Misschien werd ik er een beetje roekeloos door. Of misschien was het de aanwezigheid van het mes die me naar mijn volgende bestemming dreef. Waar ik al aan zat te denken sinds ik vanmorgen wakker was geworden, maar ik had niet verwacht de moed op te kunnen brengen er daadwerkelijk heen te gaan. Ik had messen afgezworen,

maar dit mes achtervolgde me, wilde me naar plekken trekken waar ik niet zou moeten zijn.

Of misschien, heel misschien, voelde ik me veilig doordat ik het had.

Alsof er een hele wapenkamer in mijn jaszak zat.

23

*Skye**Het gevoel te vliegen*

DE FIETS STOND WAAR IK HEM HAD ACHTERGELATEN.

Ik reed hem de lobby uit en ging op weg. Ondertussen probeerde ik niet te veel na te denken over waar ik mee bezig was, of over de verkreukelde kaart in mijn zak en het feit dat ik in de tegenovergestelde richting reed van waar die mij heen stuurde.

De zon stond hoog. Hij verwarmde de koude wereld net genoeg om de rit de stad uit draaglijk te maken. Mijn bestemming was ver weg, zeker twee uur benenwerk, soms behoorlijk zwaar als ik de fiets een steile helling op moest krijgen. Ik hield het vol omdat ik wist dat als ik eenmaal over de top was, aan de andere kant het opgeluchte gevoel zou volgen naar beneden te vliegen. Het duurde niet lang of mijn lichaam was opgewarmd door de inspanning en mijn brandende beenspieren. Toen de oceaan links van me verscheen, ging ik langzamer fietsen, maar niet omdat ik moe was. Ik bedoel, ik was wel moe. Maar iets anders hield me tegen, alsof ik een lange staart van stuiterende zware rotsen achter me aan sleepte.

De fiets denderde de laatste helling af en nu deed ik niets meer om de snelheid te controleren. Ik was bijna bij mijn bestemming. Het had geen zin dingen nog langer tegen te houden.

Het huisje kwam in zicht.

Mijn hart sloeg zo heftig over dat ik dacht dat ik over het stuur zou duikelen.

Ik remde en sprong op de grond. Ik liep de rest met de fiets aan de hand. De sneeuw langs de weg kwam tot aan mijn knieën. Op sommige plekken waren enkele vuile bandensporen te zien. Motorsporen. Een reusachtige golf leek me op te tillen en naar voren te duwen, mijn voeten voort te bewegen. De oceaan murmelde en ruiste naast me en dempte het geluid van mijn voetstappen.

Ik kwam boven op de heuvel aan en toen zag ik hem.

Kit stond daar naast een van de wild uitgegroeide bomen in de tuin om het huisje. De boom die voor het huisje stond en die het zicht op de zee blokkeerde. Hij stond met zijn hele lichaam – benen, heupen, armen, schouders – ineengezakt tegen de kale boomstam, alsof alle hoop hem had verlaten. Kit zag er nog hetzelfde uit, maar hij was ook iemand anders. Het jack dat hij droeg als hij op zijn motor reed bungelde aan één hand, raakte bijna de bevroren grond aan, en de kraag van zijn shirt wapperde in de wind. Hij had geen sjaal om, maar leek de kou niet op te merken. Hij staarde over het water, maar het was duidelijk dat hij niks zag. Hij was diep in gedachten.

Hij zag me niet aankomen.

Toen ik dichterbij hem toe liep, flitsten er duizenden verschillende impulsen door me heen. Het jack uit zijn hand pakken en om zijn schouders leggen. De sjaal die ik om had, weer op zijn

vertrouwde plek om zijn nek wikkelen. Iets doen, maakt niet uit wat, om het leven terug te brengen in die ogen waarvan ik ooit had gedacht dat ze leeg waren, maar waarvan ik nu wist dat ze het tegenovergestelde waren, of konden zijn, zodra iets de echte Kit naar boven bracht uit de diepte waar hij zichzelf verborgen hield. Ik wilde hem het huis in leiden, voor de kachel neerzetten en die volproppen met hout dat door de kou heen zou branden die hij nu in zijn ledematen moest voelen.

Al die impulsen waren stuk voor stuk beschermend.

Vreemd hoe graag ik hem, een jongen die naar ik wist sterk was en meedogenloos kon zijn, wilde beschermen. Maar dat was wat ik voelde terwijl ik de resterende afstand tussen ons overbrugde.

Dit is Kit, de verlaten jongen.

Dat was de versie van hem die ik zag.

Ik was bijna bij de boom, toen hij zich realiseerde dat er iemand was. Hij draaide zich om, verschoof een beetje, langzaam. Pas toen hij me herkende, veranderde zijn gezicht.

‘Skye?’ zei hij. De laatste lettergreep ging omhoog alsof hij dacht dat ik een illusie was die zou verdwijnen in de winterse lucht.

Ik wilde glimlachen, een grapje maken, en probeerde een opmerking te bedenken die de zijkant van Kits mond zo scheef zou doen oprullen. Ik wilde doen alsof mijn terugkomst niet veel voorstelde. Maar nu ik hier was en tegenover Kit stond, leek het moment daar niet geschikt voor.

Ik deed nog een stap dichterbij. ‘Hallo, Kit,’ zei ik.

Op dat moment, bij het geluid van mijn stem, veranderde alles aan hem. De Kit die ik kende, kwam weer brullend tot leven. Zijn ogen begonnen te stralen, zijn spieren vonden hun kracht terug

en duwden de boom weg, zijn handen bewogen onrustig langs zijn zij, alsof ze op zoek waren naar iets. Ik moest denken aan de vliegende vogels op zijn ene schouder en de maan en sterren op de andere, en ik stelde me voor dat ze knalden van kleur.

Een glimlach lichtte zijn gezicht op. ‘Je bent terug.’

Ik glimlachte ook.

Wat toen gebeurde ging heel snel.

Kit overbrugde de rest van de afstand tussen ons. Hij trok me in zijn armen en hield me vast tegen zijn lichaam. Zijn armen om me heen waren sterk en stevig, maar ook breekbaar, want ze waren echt en ze waren menselijk en ze waren kwetsbaar. Voor het eerst hoorde ik zijn hart tegen het mijne kloppen, snel, zo levendig dat ik het niet kon helpen te denken aan het feit dat echte harten niet altijd blijven kloppen. De gedachte was angst-aanjagend.

Hij rilde, van de kou, van iets.

Wat had Kit gezegd toen de sneeuwstorm ons in zijn ijzige greep had?

Een leven zonder risico is een leven zonder betekenis.

Uiteindelijk gingen we naar binnen.

Ik deed mijn jas uit en hing hem aan een haakje.

Het huisje leek op een of andere manier anders.

Volkomen hetzelfde, maar ook veranderd.

Ik gleed met mijn hand over de achterkant van de oude bank en hoorde de vloerplanken kraken onder mijn voeten. De netjes opgevouwen deken lag er, net als altijd, net als de boeken op de plank in de hoek. Kit gooide wat blokken in de ijzeren kachel en al snel

verspreidde zich de kruidige geur van brandend hout.

Geen van beiden zeiden we iets.

Misschien hadden de omstandigheden van mijn bezoek de dingen veranderd. Het was nog maar twee dagen geleden dat ik afscheid had genomen van Kit, maar hier was ik alweer, en nu uit vrije wil. Vandaag was ik geen gevangene of iets wat geruild moest worden. Ik wist wel dat mijn komst iets bijzonders betekende, maar ik had mezelf niet echt voorbereid op het welkom dat ik van Kit zou krijgen. Nu ik bij hem was, had ik het gevoel dat ik op de rand van een afgrond af racete.

‘Ik kan niet lang blijven,’ zei ik, in een poging mezelf tegen te houden en niet over de rand te vallen.

Kit schonk koffie in. Hij gaf me een kop en ging toen op een van de twee stoelen naast de kachel zitten. Ze stonden nog op precies dezelfde plek als waar we ze tijdens mijn laatste nacht in het huisje hadden achtergelaten. Ik ging op de andere zitten. De koffie was heet en verwarmde mijn handen.

Hij had nog steeds een glimlach om zijn lippen.

‘Waarom glimlach je?’ vroeg ik.

‘Je bent terug,’ zei hij weer.

Ik probeerde te lachen, alsof het niet veel voorstelde. ‘Ik dacht dat we dat al vastgesteld hadden.’ Kit mompelde iets. Hij staarde in zijn mok. ‘Wat?’

Hij sloeg zijn ogen naar me op. Er stond zo veel in, maar angst overheerste alles. ‘Ik heb je gemist.’

Ik nam een grote slok koffie, voelde die branden terwijl hij door mijn keel gleeed. ‘Jij bent weggegaan. Je had kunnen blijven.’

Kit schudde zijn hoofd. ‘Nee. Niet met hem daar.’

‘Wie? Rain?’ vroeg ik, hoewel ik heel goed wist dat hij Rain bedoelde.

Hij knikte.

‘Wat heb je tegen hem?’

Hij haalde zijn schouders op en kromp vervolgens ineen. Zijn schouder deed nog steeds pijn. ‘Ik vertrouw hem gewoon niet.’

Ik wachtte tot Kit meer zou zeggen, maar toen hij dat niet deed, sprak ik. ‘Blijkbaar kon ik ook niet blijven,’ vertelde ik hem. Ik stopte even en probeerde te bedenken wat ik verder wilde zeggen. ‘Ik weet niet meer zo goed waar ik thuishoor in deze wereld. Of bij wie ik hoor,’ voegde ik daar fluisterend aan toe.

Kit keek me onderzoekend aan. Zijn lippen gingen van elkaar en toen weer op elkaar. Toen zei hij: ‘Je zou hier kunnen blijven.’

‘Nee,’ reageerde ik meteen. Te snel. ‘Ik heb een plek waar ik heen kan. Voor nu.’

Kits blik schoot weg. Hij zette zijn mok op de kachel en stond op. ‘Heb je honger?’

‘Ja,’ zei ik, blij met de verandering van onderwerp.

Hij pakte een pan uit het keukenkastje en vulde die met water, met zijn rug naar me toe.

Ik wou dat ik zijn gezicht kon zien. Ik vroeg me af of er teleurstelling op te zien zou zijn.

Mijn hart sloeg hard in mijn ribbenkast, als iets wat gevangen zat en eruit wilde.

Mijn gevoelens voor Rain sluimerden nog, kwamen nog om een hoekje gluren om me eraan te herinneren dat ze stevig standhielden, dat ze niet zomaar stilletjes weg zouden gaan. Maar terwijl ik bij de kachel naar Kit zat te kijken, die bezig was in de keuken,

terwijl de sierlijke lijnen van de vogels en sterren in en uit beeld kwamen van onder zijn mouwen, kwam mijn hart maar niet tot rust, geen moment, zelfs niet eventjes. Het leek in de lucht te hangen, rondcirkelend, heen en weer fladderend, zonder ooit te landen.

Dat was wat me de waarheid vertelde over Kit, over wat ik voor hem voelde.

Als het hart niet tot rust wil komen, als het weigert om ook maar neer te strijken – of het nou uit angst of verwachting is, opwinding of gewoon het plezier te vliegen – pas dan kan het beginnen met vallen, hard en snel, in het uitgestrekte en onbekende gebied dat liefde heet.

‘Zou je me een lift kunnen geven?’ vroeg ik, voor ik mezelf kon tegenhouden.

Kit verstarde bij mijn woorden, knikte, en ging toen door met koken, nog steeds met zijn rug naar me toe. Maar ik kon tot in de toppen van mijn vingers en tenen voelen dat als hij zich zou om draaien om me aan te kijken, de teleurstelling in zijn ogen verdwenen zou zijn.

Rain

Grootste geheim

DE GANGEN WAREN BESPIKKELD MET AVONDLICHT, vervaagd en vaalblauw, als vers gevallen sneeuw. Ik kwam bij een deur helemaal aan de andere kant van het landhuis, bijna verborgen in een donkere nis. Dit deel van het huis werd verwaarloosd en niemand nam ooit de moeite erheen te gaan. Ik klopte één keer hard, vervolgens drie keer zacht.

Dat was de code.

De deur ging op een kier open. Twee grote blauwe ogen knipperden naar me.

Hoe vaak ik haar ook zag, de gelijkenis bleef schokkend. ‘Maak je geen zorgen,’ zei ik. ‘Ik ben alleen.’

Skye’s moeder ging opzij om me door te laten.

De kamer werd verlicht door een enkele lamp in de hoek. De zware gordijnen waren stevig dichtgetrokken, zodat als er mensen buiten voorbijkwamen, ze nooit zouden vermoeden dat hier binnen iemand zat. Ze gebaarde naar de ronde tafel naast het

zwakke licht en we gingen allebei zitten. Vlak bij haar elleboog lag een open boek. Het was te donker om de titel op de rug te kunnen lezen. Ik had haar zo veel boeken gebracht dat ik die ook niet kon raden.

‘Hoe gaat het, Mariela?’ vroeg ik.

Ze zuchtte. ‘Hetzelfde. Prima.’

‘Heb je nog iets nodig?’

Mariela veegde een lok haar weg bij haar ogen. ‘Dat is niet de reden dat je hier bent.’

Ik kreeg bijna de neiging me om te draaien. Elke keer dat ik naar haar keek, werd ik overspoeld door schuldgevoelens. ‘Nee.’

‘Het is niet veilig als mensen weten waar ik ben.’ Ze wist al wat ik ging vragen voordat ik mijn vraag had kunnen stellen. ‘Vooral mijn dochter. Dat weet je. We hebben het er vaak genoeg over gehad.’

Ik schudde mijn hoofd. Als Skye zich eerder al verraden had gevoeld, hoe zou ze zich dan voelen als ze erachter kwam dat haar moeder de hele tijd maar een paar meter verderop hier in het landhuis had gezeten?

‘Ik kan dit niet veel langer geheimhouden,’ zei ik. ‘Het zal haar kapotmaken.’

Haar ogen vulden zich met sympathie. ‘Ik weet dat je om haar geeft en ik weet dat het niet makkelijk is om tegen haar te liegen.’ Ze reikte over de tafel en legde een hand op mijn onderarm. ‘En ik ben dankbaar dat je bent teruggekomen om me te halen, die avond van de brand. Dat zal Skye ook zijn, als ze erachter komt dat je mijn leven hebt gered. Ze zal je vergeven als ze eenmaal begrijpt waarom het nodig was.’

‘Maar zal ze jou vergeven?’ vroeg ik me hardop af. ‘Ik heb meer tijd met je volwassen dochter doorgebracht dan jij op dit moment, en ik ben ervan overtuigd dat je het mis hebt.’ Mariela huiverde bij mijn woorden, maar ik ging door. ‘Ze vergeeft niet zo makkelijk. Mij niet en jou ook niet.’

Mariela trok haar hand terug. Ze vouwde haar handen samen in haar schoot. ‘Skye’s zus wil me niet alleen vinden, ze wil me dood hebben. In de ogen van mijn oudste dochter heb ik haar eerst verraden door Skye te kiezen om in te pluggen, en daarna weer door niet haar kant te kiezen bij haar zaak en alles wat daarbij hoort. Skye vergeeft misschien niet zo makkelijk, maar Jude vergeeft nooit. En met alles wat ik weet...’ Mariela’s stem stierf weg.

‘Jude zou je zonder aarzelen doden,’ maakte ik de zin voor haar af. ‘En je bent levend meer waard voor ons en voor Skye dan je dood ooit zou kunnen zijn. Dat snap ik, en ik waardeer het dat je ons wilt helpen. Maar ik denk dat Skye moet weten dat je hier bent.’

Mariela’s blik sneed door me heen. ‘Ik help je alleen als je Skye erbuiten laat. Ik wil dat ze veilig is. Dat is het enige wat ik ooit heb gewild.’

Ik schoof heen en weer op mijn stoel, waardoor het hout kraakte met een boos en scherp geluid in de stilte eromheen. Ik boog me over de tafel. ‘Je dochter gaat zich ermee bemoeien, of je het nou leuk vindt of niet. Of ik het leuk vind of niet. Heb je enig idee waar ze is geweest?’ Ik wachtte niet tot Mariela het zou raden. ‘Eerst ging Skye naar de Mensenmarkt. De Ménsenmarkt. Ze wilde Inara vinden.’ Mariela sperde haar ogen open. ‘Vervolgens was ze bijna een week weg – ik dacht echt dat ze nooit meer zou terugkomen.’

Uiteindelijk dook ze weer op met een prémiejager. Zonder uitleg. En ze wil ook niet praten over wat er is gebeurd.'

Mariela veegde met haar handen over haar gezicht. 'Gaat het goed met haar?' vroeg ze fluisterend.

'Prima. Daar lijkt het in elk geval op.'

'Maar je zéí...' begon Mariela.

'Ik weet wat ik eerder heb gezegd,' viel ik haar in de rede. 'En Skye is ook lang op zichzelf geweest. Sinds de avond van de brand was ze... anders, alsof ze de wil om te vechten, om echt iets te doen, was kwijtgeraakt.' Ik staarde Mariela onbewogen aan. 'Maar ze is terug, sterker dan ooit, en je dochter... ze heeft allerlei ideeën over de Mensenmarkt.'

Mariela stond op en liep de kamer door. Ze ging met haar gezicht naar de muur staan. 'Wat voor ideeën?'

'Interessante ideeën, eerlijk gezegd,' zei ik. 'Goede ideeën. Hoewel sommige ideeën die ze over zichzelf heeft nogal... onverwacht zijn.'

Snel draaide ze zich naar me om. 'Hoezo onverwacht?'

'Je moet me iets vertellen,' zei ik.

Mariela aarzelde. 'Wat?'

Ik haalde diep adem. 'Skye denkt dat Emory Specter haar vader zou kunnen zijn en Trader haar broer. Is dat waar?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik had nooit iets moeten zeggen. Ik dacht dat het misschien de laatste keer ooit was dat we elkaar zouden zien...'

Ik ademde scherp in. 'Dus het is waar?'

Mariela gaf geen antwoord.

'Emory Specter is... is haar vader?' drong ik aan.

'Waar is ze nu?' vroeg ze, alsof dat een antwoord was.

'Weg.'

'Weg?' zei ze met hese stem. 'Waarheen?'

Ik zuchtte. 'Naar New Port City met haar hoeder.'

'Maar het is daar niet veilig voor haar!'

'Tja.' Ik stond op van tafel en sloeg mijn armen over elkaar. 'Als ze had geweten dat jij hier was, was ze misschien niet weggegaan.'

Mariela ging weer zitten, als een hoopje ellende. Ze legde haar hoofd in haar handen. 'Je moet haar terughalen. Ze is zo kwetsbaar. Haar zus...'

Ik staarde neer op Skye's moeder. 'Als er één ding is dat ik heb geleerd over Skye sinds ze is opgedoken in deze wereld, dan is het wel dat ze voor zichzelf kan zorgen.'

Ze keek naar me op. 'Ik hoop dat je gelijk hebt.'

'Ik moet gaan. Ik kom terug zodra ik meer informatie heb. Denk na over mijn voorstel om Skye te laten weten dat je hier bent.'

Ze knikte, maar haar blik was afwezig.

Ik liet haar daar achter. Ik wist niet zo goed wat ik verder nog moest zeggen en deed de deur van haar kamer zachtjes achter me dicht. Toen ik tevoorschijn kwam uit de nis, stond daar iemand die de gang blokkeerde.

We botsten bijna tegen elkaar aan.

Lacy hield haar hoofd schuin, haar rode haar rolde als vlammen over haar linkerkant. Ze streek met één vinger over mijn wang. 'Rain Holt, wat verberg je daar?'

25

*Skye**Broers en zussen*

IK HAALDE DE VERKREUKELDE KAART UIT MIJN ZAK.

Toen ik hem uit mijn jas trok, viel een van de tablets met een harde knal op de grond. Ik bukte me om hem op te pakken, bang dat hij kapot was, maar hij zag er oké uit. Geen barsten of deuken.

Kit stond opeens naast me. Hij staaarde naar het glanzende metalen apparaat, alsof hij zijn ogen niet kon geloven. 'Hoe kom je daaraan?'

'Van Briarwood.' Ik hield hem op. 'Bekijk hem maar als je wilt.'

Hij pakte hem van me aan. 'Ik heb in tijden niet meer zo'n ding gezien.'

'Je hebt er eerder een gezien?'

Hij knikte. 'Mijn ouders hadden ze. Mijn moeder was geobseedeerd door die van haar. Het was destijds illegale smokkelwaar, maar met de tijd leken ze te verdwijnen uit de Echte Wereld, vernield of verborgen. Uiteindelijk waren ze nutteloos, omdat je nergens meer verbinding mee kon maken.'

Ik volgde Kit terug naar onze stoelen bij de kachel en werd meteen verwelkomd door een prettige golf warmte. De lucht in het huisje was kil, behalve vlak naast het vuur. 'Mijn zus schijnt een manier te hebben gevonden om de wifi in deze stad weer aan de praat te krijgen. En Zeera, het techwonder dat ik ken, heeft een manier gevonden om in het netwerk te komen, zodat deze' – ik tikte op de knop die Zeera me had laten zien – 'het weer doen, in elk geval om berichten te versturen.'

De tablet ging aan, en projecteerde een blauwe gloed op Kits gezicht. Hij veegde met een vinger over het scherm en begon te tikken, meteen op zijn gemak met het apparaat.

'Je weet hoe je hem moet gebruiken?' vroeg ik.

'Ja.' Hij klonk verdrietig. 'Mijn moeder gaf me die van haar soms om mee te spelen.' Hij keek op. 'Dit is een mooie. Op zonne-energie. Dat was een van de laatste verbeteringen voordat ze werden verbannen.' Hij hield hem zo op dat ik de kleine zwarte panelen kon zien die over de achterkant liepen. 'En zie je deze?' Hij gleed met een vinger over de zilveren rand van de tablet. Die zat vol gaatjes die zo klein waren dat ze een soort metalen gaaswerk vormden. 'Beter voor het milieu om de zon en de wind te gebruiken.'

Ik had er niet aan gedacht Zeera hiernaar te vragen. 'Wauw. Slim.'

'Misschien,' zei Kit, nogal somber. 'Of wanhópig is misschien een betere omschrijving.' Hij gooide het apparaat hoog de lucht in en ving het weer op. 'Voordat ze uitvogelden hoe ze deze dingen milieuvriendelijk van energie konden voorzien, liepen de batterijen snel leeg en mensen werden gek als ze hun dosis niet kregen. Ze deden alles om ze weer op te laden, lieten zelfs hun kleine

kinderen in de steek om op zoek te gaan naar een oplaadpunt.' Kit keek naar me. Hij klonk alsof hij uit ervaring sprak. 'De zon en de wind zorgden ervoor dat er een oneindige voorraad energie was om ze aan te houden, dus – poef – probleem opgelost.'

'Een beetje zoals de manier waarop ze uitvogelden hoe ze de zee moesten gebruiken om de plugs van energie te voorzien,' zei ik, toen ik het verband zag.

'Precies,' zei hij knikkend.

Ik dacht hierover na en probeerde te besluiten of deze energiebron eerder slim of wanhopig was, zoals Kit zei. 'Het is een beetje ironisch,' begon ik.

'Wat?' drong Kit aan.

'Dat je zo afhankelijk bent van de oceaan en de zon en de wind en het lichaam om toegang te krijgen tot het virtuele,' ging ik verder. 'Wat de technici en de wetenschappers ook doen, en hoe graag mensen ook onafhankelijk proberen te zijn, de Echte Wereld en al zijn natuurlijke hulpmiddelen zijn nodig om de app-versie mogelijk te maken. Nou ja, tot nu toe,' voegde ik eraan toe. 'Tot ze erachter kwamen hoe ze het lichaam helemaal achter konden laten.'

Kit tikte nog een paar keer op het scherm en gluurde toen van dichtbij naar wat het ook was wat erop stond. 'Ik vraag me af waar de virtuele dimensie gaat bestaan, je weet wel, in ruimte en tijd, als alle lichamen eenmaal weg zijn.'

Ik moest bijna lachen. 'Daar hebben we een natuurkundige voor nodig. Maar mij lijkt het griezelig om helemaal los te komen van de Echte Wereld. Mensen nemen een enorme gok door te denken dat het virtuele leven door kan gaan terwijl het helemaal losstaat

van de realiteit. Wat als iedereen het mis heeft en het gewoon, ik weet niet, uitflitst?'

Kit gaf geen antwoord. Hij was bezig de tablet te bestuderen. Uiteindelijk gaf hij hem aan me terug. 'Je hebt een heleboel berichten,' zei hij afwezig. Toen stond hij op en bracht onze borden naar de wasbak.

Ik keek naar het scherm.

Hij had gelijk. Vanaf het moment dat ik Briarwood had verlaten, hadden mensen geprobeerd me te bereiken. Nou ja, Zeera en Rain dan. Skye! Zeera hier. Nu zijn we verbonden. Geef gewoon antwoord en dan krijg ik je bericht, zei een van de berichten van Zeera. Skye? Ik heb je dit ding gegeven om te gebruiken. Schrijf iets terug, zodat ik weet dat het goed met je gaat, zei een ander. De meeste berichten waren van Rain. Het ene na het andere vulde het scherm op.

Skye, alles goed?

Skye, laat me alsjeblieft weten dat het goed met je gaat.

Wanneer kom je terug? Weet je dat al?

Ik meen het, Skye. Er is een reden dat we deze dingen zijn gaan gebruiken. Ze zijn nutteloos als je geen contact houdt.

We missen je hier.

Zeera doet de groeten. Ze is druk bezig met de technologie die nodig is voor je plan. En ze boekt vooruitgang. Kom snel terug.

Het laatste bericht deed mijn huid vuurrood kleuren.

Die premiejager? Die kun je NIET vertrouwen.

Had Kit zo ver naar beneden gekeken? Ik beantwoordde er niet

een – nog niet. In plaats daarvan stopte ik de tablet terug in mijn jas en pakte de kaart weer. Kit hield op met afwassen en kwam naar me toe.

Over mijn schouder bestudeerde hij de kaart. ‘Ik weet waar dat is.’

Onderzoekend keek ik hem aan. ‘Dus je brengt me erheen?’

Hij keek op van het papier. ‘Wat is daar dat je wilt zien? Of is het een wie?’ Zijn laatste woorden waren behoedzaam. Als ik had moeten raden, zou ik zeggen dat hij aan Rain dacht.

‘Het is een wie.’ Ik zuchtte diep. ‘Het is iemand die ik ken uit de Appwereld. Ik denk dat hij mijn broer zou kunnen zijn.’

Verbaasd keek Kit me aan. ‘Heb je een broer?’

Ik trok mijn schouders op. ‘Misschien. Dat is wat ik wil uitzoeken.’

Langzaam vouwde hij het papier dubbel, toen weer dubbel, in gedachten. Afwezig stak hij me de kaart toe.

Ik pakte hem aan. ‘We gaan je zus terughalen,’ zei ik, me afvragend of hij nu weer aan zijn tweelingzus moest denken doordat ik het over een mogelijke broer had gehad.

Hij knikte. Maar zijn ogen dwaalden af.

‘Vertel me waar je aan denkt, Kit.’

Hij overbrugde de korte afstand naar de muur waar onze jassen aan haken hingen. Hij begon zijn jack aan te trekken. ‘Dat als je vandaag wilt gaan, we moeten vertrekken voor het donker wordt.’

‘Oké,’ stemde ik in, hoewel ik niet zo’n zin had om zo snel nadat ik was aangekomen alweer te gaan, om het nu vertrouwde comfort van dit afgelegen toevluchtsoord aan zee te verlaten. Ik liep naar Kit en ging voor hem staan. ‘Ik weet dat je je zorgen maakt

over Maggie. Ik begrijp het, echt waar. Ik maak me ook zorgen over de mensen om wie ik geef. Bedankt dat je je belofte houdt.’

Kit keek me niet in de ogen. Hij knikte even kort.

Ik pakte mijn jas en deed hem aan. Kits nek was nog steeds bloot. Ik begon zijn sjaal af te wikkelen zodat ik hem terug kon geven.

Met een hand hield hij me tegen. ‘Hou maar,’ zei hij.

De plek waar hij mijn huid raakte was warm. Toen hij losliet, groef ik rond in mijn jaszak en haalde de andere tablet tevoorschijn. ‘Dat vergat ik nog bijna. Ik heb er een voor jou mee.’

Kits wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Dank je,’ zei hij voorzichtig. ‘Maar ik heb er geen nodig. En ik wil er ook geen.’

Ik duwde hem naar hem toe. ‘Waarom neem je hem niet gewoon? Voor het geval dat?’

Hij keek me aan alsof ik het antwoord al zou moeten weten. ‘De enige persoon met wie ik hoef te communiceren staat recht voor me,’ zei hij. Toen deed hij de deur van het huisje open en liep naar buiten. Ik volgde hem, terwijl het gebrul van de zee naast ons op de vragen in mijn hoofd inbeukte en ze polijstte, net als de ronde stenen die langs de rand van de oceaan heen en weer rolden.

De lucht was koud, maar dat voelde ik niet.

Kit reed de motor langs de kust en over een brug, vervolgens over nog een brug. Mijn handen lagen stevig om zijn middel, en ik leunde tegen hem aan en keek over zijn schouder. Zijn ogen waren verborgen achter zijn zonnebril. Dit was de derde keer dat ik op de motor zat en elke keer voelde het gewoner, alsof ik daar misschien thuishoorde. Een wolkennevel hing in de lucht en de temperatuur begon te dalen. Het lawaai van de motor werd af en toe

onderbroken door het geluid van een uitzonderlijk grote golf die op het strand sloeg terwijl we voorbijreden.

Het ritje was rustig en prachtig.

En er was geen menselijk leven te bekennen. De Echte Wereld was buiten de stad zo goed als verlaten.

Virtueel leven was aantrekkelijk, maar was het echt zo aantrekkelijk dat zó veel van ons bereid waren nooit meer een blik te werpen op de echte versie? Dat we de kracht van de zee niet meer hoefden te kennen of het gevoel van knerpemde sneeuw onder je voeten, zoals ik vanmorgen had ervaren? Ik verstevigde mijn greep om Kits middel en duwde mezelf tegen zijn rug aan, terwijl ik zijn lichaam voelde verschuiven als we schuin een bocht door gingen. De geur van leer vermengde zich met het zout in de lucht en ik deed mijn ogen dicht. Was virtueel leven het waard om de mogelijkheid op te geven zo dicht bij iemands echte lichaam te zijn?

De motor reed een bocht door en ging langzamer.

Kit stopte bij het enige huis binnen vele kilometers. Het stond zo dicht bij de oceaan dat het zich zo'n beetje tussen de rotsen had genesteld. Er was daar een plat gedeelte, net groot genoeg voor een huisje. Ik stapte van de motor en toen ik het uitzicht voor ons in me opnam, moest ik lachen.

'Wat is er zo grappig?' vroeg Kit.

Ik schudde mijn hoofd. 'Het is gewoon... dit ziet eruit als een plek waar Trader zou kunnen wonen.'

Het dak was ingezakt, en in de rechterbovenhoek was het er helemaal af gevallen. De ramen zaten zo vol vuil dat je er niet doorheen kon kijken, en op sommige plekken waren ze stuk, alsof iemand hier af en toe aan honkbaltraining deed. De treden voor het

huis waren bijna weggesleten en een stenen schoorsteen aan de linkerkant van het huis was ingestort. De gevel leek ooit in een vrolijk blauw geschilderd te zijn geweest dat paste bij de kustlijn, maar de kleur was op sommige plekken vervaagd tot grijs en op andere helemaal afgebladderd. Het deed me denken aan Traders huis in de Zonderlingwijk. Het enige verschil was dat dit huis echt was.

Kit stond naast me het ingestorte huis te bekijken. 'Dit ziet er niet uit als een plek waar iemand zou willen wonen. Of zou moeten wonen. Ik wil wedden dat het leegstaat.' Hij haalde de kaart tevoorschijn. 'Maar dit is wel de juiste plek.'

Ik liep voorzichtig naar de voordeur, erop lettend dat ik niet uitgleed over het ijs dat op de rotsen lag. Ik klopte en wachtte. Ondertussen keek Kit met zijn handen om zijn gezicht door een van de ramen die niet stuk waren, en probeerde iets te zien door het vuil.

'Ik denk niet dat er iemand thuis is,' zei hij. 'Of dat er hier de laatste tijd iemand is geweest.'

Zo vlak bij het water was het ritmische breken van de golven bijna oorverdovend.

Ik probeerde de deur. Krakend ging hij open.

'Skye...' protesteerde Kit.

Ik ging toch naar binnen. Het was er net zoals buiten: afbrotkend pleisterwerk, vloerplanken die op sommige plekken omhoogstaken en versplinterd waren, een stoel die scheef stond omdat een van de poten ontbrak. Het was ijskoud, maar de lucht was toch vochtig, door het spatwater van de zee. Alles was klam. Ik luisterde of ik enig teken van leven opving, maar alles wat ik hoorde was het

brullen en zuchten van de golven. In de muur achter in de kamer was een dikke deur, die gemaakt leek van aangespoeld hout. Toen ik ertegenaan duwde, bewoog hij in eerste instantie niet, maar uiteindelijk begon hij te verschuiven.

En ik slaakte een kreet van verrassing.

‘Skye?’ riep Kit achter me.

Ik staarde en staarde.

Erachter was een kamer, bijna verzonken in de rotsen, simpel en kaal en schoon. Op een lange, zwarte werkbank lagen snoeren en monitoren en gereedschap. Het was een soort miniversie van Zeera’s werkplek, keurig verzorgd en zoemend. Eigenlijk zou deze plek helemaal niet bijzonder moeten zijn, ware het niet dat hij zo scherp afstak bij de rest van het huis.

En als dat ene ding niet in het midden had gestaan.

De kuip die als plug voor de Appwereld diende, alleen nu zonder glazen kist eromheen.

Trader lag erin, alsof hij sliep.

Ik ging naar hem toe en knielde neer. Hij leek zo vredig. Maar ik wist wel beter.

Trader was virtueel in leven en wakker en bezig met... iets. Waarschijnlijk iets illegaals.

‘Trader? Trader? Ik ben het, Skye.’

Opeens was Kit naast me, geknield op de grond, en hij keek me aan of ik gek was. ‘Ik denk niet dat hij je kan horen.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik denk van wel,’ vertelde ik Kit. ‘Of dat er een manier is om tot hem door te dringen. Toen ik nog in de Appwereld was, communiceerde iemand uit de Echte Wereld een keer met me.’

‘Maar ik dacht dat dat...’

‘Onmogelijk was? Ik weet het. Ik ook.’ Ik draaide me weer om naar Trader. ‘Blijkbaar is er heel veel wat we niet weten over inpluggen en hoe het allemaal werkt.’ Voor ik weer wat tegen Trader zei, pakte ik zijn hand, en ik trok mijn hand bijna weer terug. Zijn huid was koud, alsof hij dood was. ‘Trader, ik ben het, Skye.’ Ik kneep in zijn koude vingers.

Toen wachtte ik.

Mijn hand om de koude hand van Trader, mijn gezicht over dat van hem gebogen.

Ondertussen stond Kit zachtjes op om de werkbank en het gereedschap te bekijken. Terwijl ik daar zat te zoeken naar tekenen dat Trader me hoorde, realiseerde ik me hoe hard ik hoopte dat hij ons kon helpen. Als we een app konden bouwen die ieder individu controle gaf over zijn komen en gaan tussen de werelden, en over zijn echte brein en lichaam, zou de machtsstructuur in zowel deze wereld als de Appwereld drastisch veranderen. Dan zouden niet langer alleen een paar politici controle hebben over de beslissingen van mensen of in staat zijn om iemand te dwingen voor een van beide werelden te kiezen. De grenzen zouden niets meer te betekenen hebben.

Mensen zouden op beide plekken kunnen wonen.

Een beetje zoals toen technologie en het virtuele iets waren wat je in je hand kon houden en waar je naar believe wel of geen verbinding mee kon maken.

Alhoewel dat juist het probleem was, toch?

Niemand wilde de controle over dingen verliezen. Jonathan Holt niet, Emory Specter niet, en zeker mijn zus en haar Nieuwe

Kapitalisten niet. Tot nu toe was inpluggen astronomisch duur geweest en het hele proces was in geheimzinnigheid gehuld, net als het proces van uitpluggen.

Maar dit zou de boel op zijn kop zetten.

Nou ja, als het ons zou lukken om die app te bouwen.

Ik boog dichterbij Trader toe. 'Waar ben je? Met wat voor illegaals ben je bezig dat zo belangrijk is dat je er niet van kunt losrukken om mij te zien! De Mensenmarkt gaat straks open en we hebben geen tijd meer te verliezen!'

Ik zakte terug op mijn hielen.

Na weer een tijdje voelde ik een hand op mijn schouder, en ik keek op.

'Het begint donker te worden,' zei Kit zachtjes. 'We kunnen morgenochtend vroeg terugkomen.'

Ik knikte, verslagenheid streed met de hoop dat de dingen morgen misschien anders zouden zijn.

'Ik wacht voor wel op je,' zei Kit, en hij verdween de andere kamer in.

Ik stond op het punt op te staan en hem te volgen, toen ik me inhield en naar Traders hand reikte, me over zijn gezicht boog. 'Trader, ik ben het, Skye,' probeerde ik nog één keer. 'Ik denk dat ik misschien je zus ben,' voegde ik er fluisterend aan toe. 'Reageer alsjeblieft.'

Ik wilde het net opgeven, toen er iets veranderde.

Er schoot een golf warmte door Traders hand; het bloed kwam terug en circuleerde onder zijn huid.

Ik kneep harder. 'Trader? Trader, kun je me horen?' Terwijl ik daar naar zijn gezicht zat te staren, zag ik de lucht opeens

terugkeren in zijn longen, als een dood lichaam dat weer tot leven kwam. Zijn borstkas ging op en neer, op en neer, alsof hij aan het rennen was.

Toen gingen zijn lippen met een diepe inademing van elkaar.

Traders ogen fladderden open, en hij ging zitten.

Even zeiden we geen van beiden iets.

Trader bekeek me alsof ik iets uit een droom was, iets waarvan hij niet helemaal kon geloven dat het echt was, een geest die boven hem in de lucht hing. Maar toen leek hij dat gevoel van zich af te schudden en eindelijk zei hij twee woorden tegen me.

'Hallo, zus.'

26

*Skye**Link*

‘DUS HET IS WAAR.’ Ik zag Trader zijn armen en benen uitrekken, alsof hij wakker werd na een heel lang dutje. Wat waarschijnlijk ook zo was.

‘Je hebt mijn briefje gevonden,’ reageerde hij vaag.

Ik trok het mes uit mijn zak en hield het in de palm van mijn hand. ‘Dat is wel duidelijk. Maar waarom zat dit erbij?’

Trader stond op. ‘Ik had geen plakband. Of punaise.’

Ik stond op en volgde hem de kamer door. ‘Ga je nou echt lollig doen?’

Trader doorzocht de spullen op de bank van zijn werkplek, stuk voor stuk. ‘Ik doe niet lollig. Dit had ik bij de hand. Nou ja, en ik dacht ook dat ik daarmee je aandacht wel zou trekken. Het voelde zo... symbolisch.’

Ik duwde mijn handen op de koude werkbank. ‘Je hebt zeker mijn volle aandacht. Ik luister.’

Precies op dat moment verscheen Kit in de deuropening. ‘Hé,’

zei hij uitdrukkeloos tegen me, maar zijn aandacht was op Trader gericht. ‘Alles goed?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Zeker.’

Traders wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Nieuw vriendje?’

Ik keek hem boos aan. ‘Gaat je niks aan.’

‘Ooo!’ Trader lachte. ‘Is Rain niet meer in de race? Dat zou ik niet zo erg vinden.’

Ik verschoof, zodat ik zijn zicht op Kit blokkeerde. ‘Trader,’ zei ik op waarschuwend toon. ‘Ik ben niet hier om mijn liefdesleven te bespreken.’

Hij trok een gezicht. Ik kon hem wel slaan.

Misschien was dit hoe het voelde om een broer te hebben.

‘Skye,’ zei Kit achter me, waarmee hij verhinderde dat ik daarachter kwam. ‘Ik ga wel naar de andere kamer. Geef maar een gil als je iets nodig hebt.’

Ik draaide me niet om. ‘Doe ik,’ riep ik terug. En Trader hielp ik herinneren: ‘Je ging wat vertellen?’

Hij pakte een klein apparaatje van de tafel, half zo groot als de dingen die ik in mijn zak had, zette het aan en legde het weer terug op de werkbank. ‘Eerlijk gezegd weet ik niet zo goed waar ik moet beginnen. Er is zo veel gebeurd sinds we elkaar voor het laatst zagen,’ voegde hij er droog aan toe.

Ik bestudeerde Trader. Weer zocht ik zijn gezicht af naar een teken dat zonder enige twijfel zou bevestigen dat we broer en zus waren, maar ik zag geen gelijkenis. Eigenlijk zag ik daar alleen maar sporen van Emory, net als de eerste keer dat Trader en ik elkaar waren tegengekomen in de Appwereld. ‘Je noemde me zus,’ drong ik aan.

Trader gluurde op het scherm. Er blipte iets. Hij leek zo onbezorgd. ‘Klopt,’ zei hij. ‘Maar jij zei het eerst. Dus ik neem aan dat je het nu wel weet.’

Die diepe leegte trok weer aan mijn maag. Mijn brein leek niet te kunnen bevatten dat dit waar was. ‘Emory Specter is mijn vader, net zoals hij jouw vader is.’

Trader knikte kort. ‘Jammer genoeg voor ons allebei, ja.’

‘En je moeder?’ vroeg ik vervolgens. ‘Is zij ook mijn moeder?’

Traders houding wankelde. ‘Ik weet niet wie mijn moeder is. Wat dat betreft heb jij mazzel.’

Ik wilde dichter naar hem toe lopen, maar hij stapte achteruit. Ik kon er nog steeds niet bij dat ik niet alleen een broer had, maar dat die broer Trader was. ‘Waarom heb je het niet verteld toen we in de Appwereld waren?’ vroeg ik. ‘Daar had je genoeg gelegenheden voor.’

‘Ik wist het toen nog niet zeker,’ zei hij. ‘Ik had mijn vermoedens, maar...’ Zijn stem stierf weg en zijn aandacht verschoof weer naar het scherm op de werkbank. Hij gluurde erop.

‘Maar wat?’ drong ik aan.

Even deed hij zijn ogen dicht en opeens leek hij doodmoe. Toen zuchtte hij. ‘Ik wilde je dat niet aandoen, voor het geval het niet waar was. Ik haat mijn vader en toen wij elkaar leerden kennen, haatte jij hem ook al. Je had een ideaalbeeld over een familie in de Echte Wereld die van je hield en die je miste, en dat wilde ik niet kapotmaken. Het is prettig om je idealistisch te voelen.’ De zelfvoldane geamuseerdheid die ik gewend was te zien bij Trader kwam terug en hij trok een wenkbrauw naar me op. ‘Voel je je tegenwoordig nog steeds idealistisch?’

Ik moest lachen, maar het was een bitter lachje. ‘Natuurlijk niet. Ik bedoel, kan het nog erger worden?’

‘Dat hangt ervan af hoe je ernaar kijkt.’ Zijn toon was licht. ‘Je hebt nu in elk geval een broer die er niet op uit is van je te profiteren. Dat is positief, toch?’

Mijn ogen werden spleetjes. ‘Ik heb een broer die mijn beste vriendin uit de Appwereld heeft geholpen mij uit te leveren aan mijn zus, Jude. Aan onze zus, Jude.’

Traders uitdrukking werd donker. ‘Welke keuze ik ook maakte op dat moment, het was hoe dan ook een slechte keuze geweest. Maar ik was altijd van plan je te helpen ontsnappen, Skye. Ik had onze geliefde zus je nooit laten verkopen aan de hoogsteieder.’ Hij liep naar een stel stoelen aan de andere kant van de kamer. Ze waren van metaal en leken functioneel maar oncomfortabel, zoals alles op deze plek. Ze stonden tegenover een hoog glazen paneel dat uitkeek op de rotsen en de oceaan. Trader greep er een bij de leuning en gebaarde dat ik de andere moest pakken. ‘Luister, tot de avond van het feest wist ik niet zeker of je mijn zus was.’

Ik ging zitten en Trader nam naast me plaats. ‘Nou, nu weten we het allebei zeker.’ Ik vroeg me af waar in ons DNA de overeenkomsten zaten en wat voor overeenkomsten dat waren. ‘Weet Emory Specter dat ik zijn... dochter ben?’ Ik kon het bijna mijn keel niet uit krijgen, zo erg walgde ik ervan.

Trader knikte. ‘Ik ben bang van wel.’

Ik staarde uit het raam. Een golf vormde een kop en brak op de rotsen, gevolgd door een andere. De brede, platte rotsen dicht bij het huis waren bedekt met een laag ijs. Winter kon hard zijn in de Echte Wereld, maar het had iets rustgevends om dicht bij de zee te

zijn, wat voor weer het ook was. ‘En hij weet van jou, toch?’

‘Jep,’ zei Trader. ‘Maar zoals ik je al heb uitgelegd toen we elkaar leerden kennen: als je toevallig Emory’s niet-erkende zoon bent, kun je maar beter niet op zijn radar verschijnen. Die lieve, beste papppie ziet zijn kinderen als handige pionnen.’

Ik snoof. ‘Zo vader, zo dochter, blijkbaar. In het geval van Jude, tenminste.’

Traders ogen glansden. ‘O, ik weet zeker dat Jude er vroeg of laat ook achter komt dat ze alleen maar een pion is in paps plannen.’

‘Dat weet ik nog zo net niet,’ zei ik.

‘Ik wel.’ Hij klonk zo zeker van zichzelf. ‘Maar laten we het over jou en mij hebben, Skye. Daarom ben je toch hierheen gekomen, hè?’

Ik draaide weg van het uitzicht over zee en liet mijn ogen op Trader rusten. ‘Al die jaren in de Appwereld leefde ik als solo, terwijl ik een broer in de buurt had.’ Ik dacht aan Kit en Maggie, en de band tussen hen waarover hij had verteld, hoe sterk die was. ‘We hadden elkaar kunnen helpen. We hadden elkaar gezelschap kunnen houden.’

‘Ik ben misschien niet het beste gezelschap voor jou. Of voor wie dan ook,’ zei Trader.

‘Waarom niet?’

Trader verschoof op zijn stoel, zodat hij zo ver mogelijk bij me vandaan zat. ‘Ik hou er niet van op andere mensen te moeten rekenen, en ik hou er ook niet van als ze op mij rekenen. Tenzij het voor de juiste prijs is.’

Die woorden leken op iets wat ik van Kit had gehoord. Maar ik geloofde het niet – niet helemaal. Ik had Inara en Trader samen

gezien. Ze betekende iets voor hem. ‘Ik weet niet of ik dat geloof.’

Trader staaarde naar de golven die tegen de rotsen sloegen. ‘Het kan me niet schelen of je het wel of niet gelooft. Zo is het gewoon.’

Gefrustreerd blies ik mijn adem uit. ‘Luister, als het onze vader is die de verkoop van lichamen vanuit de Appwereld mogelijk heeft gemaakt, en onze zus die met het idee is gekomen, denk je dan niet dat het een beetje onze verantwoordelijkheid is te herstellen wat ze hebben gedaan?’

Trader lachte. ‘Ten eerste: absoluut niet, en ten tweede weet ik niet of het zo simpel is, Skye. Dat zij familie zijn wil niet meteen zeggen dat wij verantwoordelijk zijn. Bovendien zijn er bewoners in beide werelden die niet alleen vinden dat het prima is wat ze doen, maar zelfs logisch. Veel mensen.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Misschien. Maar bewoners van de Appwereld kennen maar één kant van het verhaal.’

‘Geloof me,’ zei Trader. ‘Mijn hele leven vervoer ik al mensen heen en weer, en woon ik in de Zonderlingwijk. De meeste Appwereld-bewoners pluggen in en willen nooit meer achteromkijken. Het kan ze niet schelen wat hier gebeurt.’

Ik greep de zitting van de stoel vast en kneep hard. Mijn knokkels werden wit. ‘Maar stel nou dat ze erachter komen dat hun lichaam niet wordt vernietigd, maar in plaats daarvan bijvoorbeeld verkocht voor onderdelen? Of gebruikt om de persoonlijkheid en de herinneringen van iemand anders in hun brein te downloaden? Denk je niet dat dat ze aan het denken zou zetten? Misschien zou doen heroverwegen of ze hun lichaam willen opgeven? Of dat ze in elk geval het recht willen behouden om zelf te beslissen wat ermee gebeurt als ze eenmaal losgemaakt zijn van de plugs?’

‘Goed om te merken dat je nog wat van je idealisme overhebt.’ Trader ging staan en opende een klein raam hoog in de muur. Koude lucht stroomde over ons heen, maar dat voelde goed en het rook naar de zee. Trader ging weer zitten. ‘Sommigen zouden dat recht misschien willen hebben, maar ik denk dat er veel zijn die het niets zou kunnen schelen. Ze zullen niet eens merken dat hun lichaam weg is, dus hoe zouden ze het dan kunnen missen?’

‘We vertellen het ze!’

‘En hoe wou je dat gaan doen?’ Trader schudde zijn hoofd. ‘Bovendien kun je mensen toch niet zomaar uit hun beschermde virtuele leventjes rukken en ze zoiets sinisters vertellen? Misschien willen ze het liever niet weten.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Misschien maakt niet iedereen zich druk over wat er met zijn lichaam gebeurt, omdat ze verder zijn gegaan met hun leven. Maar ik denk toch dat iedereen moet kunnen kiezen wat ermee gebeurt, dat ieder mens, wel of niet ingeplugd, het recht heeft te beslissen over het lot van zijn of haar lichaam. En om die keuze te kunnen maken, moet iemand ze vertellen wat Jude en’ – ik slikte, want de volgende woorden bleven in mijn keel steken – ‘onze vader van plan zijn.’

Trader rolde met zijn ogen. ‘Ik had het mis. Je hebt ál je idealisme nog over.’

‘Maar denk je niet dat dat eerlijk is?’ Nu was het mijn beurt om met mijn ogen te rollen. ‘O nee, jij helpt mensen natuurlijk alleen als je betaald krijgt. Rain kan vast wel wat voor je regelen.’

Trader schoof ongemakkelijk heen en weer. Hij kon opeens niet ophouden met wriemelen. Met zijn knie wiebelen. Tikken met zijn voet. ‘Er is één iemand die ik wat schuldig ben. En die niets te

maken wil hebben met de Mensenmarkt.’

Mijn ogen flitsten naar hem terug. ‘O?’

‘Inara,’ bekende hij zachtjes.

‘Ik wist wel dat je om haar gaf,’ zei ik. ‘Dat hebben we dan gemeen.’

Trader leunde achterover in zijn stoel en staaarde naar het plafond. ‘Dat klopt.’

Ik bestudeerde hem lang. ‘Ben je verliefd op haar?’ vroeg ik voorzichtig.

Hij ging weer rechtop zitten. Toen haalde hij zijn schouders op. ‘Misschien,’ zei hij. Vervolgens legde hij zijn hoofd in zijn handen. ‘Ja,’ mompelde hij in zijn handpalmen en dat ene woordje kwam vol angst zijn mond uit.

‘Vertel,’ drong ik zachtjes aan.

In eerste instantie bleef Trader stil, maar uiteindelijk begon hij te praten. ‘Weet je nog dat ze opdook tijdens jouw uitpluggen?’

‘Ja,’ zei ik. Hoe zou ik dat kunnen vergeten?

‘Ze was zo van slag dat ik er gewoon voor wilde zorgen dat ze zich beter voelde, ik wilde al die pijn wegnemen of zo.’ Hij tilde zijn hoofd weer op. ‘Dus beloofde ik haar dat ik haar zou helpen uit te pluggen, zodat ze jou achterna kon, als ze dat wilde.’

Mijn mond viel open. ‘Echt waar?’

De uitdrukking op Traders gezicht was verdrietig. ‘Ik doe niet altijd alleen maar alles voor geld, Skye.’

‘Vertel verder.’

‘Maar ik wilde ook niet dat ze dood zou gaan, dus ik liet haar wachten.’

Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Ik ben blij dat je in elk

geval het welzijn van één van ons tweeën belangrijk vond.’

Trader keek defensief. ‘Ik wist dat jij het zou overleven, Skye. Ik nam aan dat als we dezelfde genen hadden, jij je er absoluut doorheen zou slaan.’ Hij wachtte op een reactie van mijn kant, maar toen die niet kwam, ging hij verder. ‘Onze zus had niet lang nodig om Inara en haar familie te vinden, en toen móést Inara wel uitpluggen om jou te vinden en aan Jude uit te leveren. Dus ik beloofde haar mee te gaan en haar te beschermen, en zo kwam ik hier terecht.’ Hij glimlachte een beetje. ‘Ik weet niet wat het precies is aan haar, maar ik kan het niet helpen, ik maak me zorgen over wat er met haar gebeurt.’

‘Dat snap ik,’ zei ik. ‘Ik voel dat precies zo.’ Ik strekte me uit en legde mijn hand zachtjes op zijn schouder. ‘We krijgen haar wel terug. Dat moet. Het alternatief kan ik niet accepteren. Dat zál ik niet accepteren.’

We bleven allebei stil, het enige geluid was het gedempte breken en brullen van de oceaan buiten.

Na een tijdje draaide Trader zich naar me toe. ‘Waarom ben je echt hierheen gekomen? Niet alleen voor een reünie met je lang verloren broer.’

‘Nou...’ begon ik.

Hij moest lachen. ‘Zie je, we hebben allemaal een agenda.’ Nu trok hij een spottend gezicht. ‘Zelfs jij.’

‘Ja, en als mijn agenda jou nou helpt om Inara terug te krijgen, blijf je er dan nog steeds over klagen?’

Zijn glimlach zakte weg. ‘Ik was altijd van plan haar terug te krijgen. Ik was alleen nog niet zover. De Appwereld draait door, wat hier verder ook aan de hand is.’

‘Dáár was je, hè, toen ik hier net binnenkwam? In de Appwereld?’

Hij knikte.

Er schoot me iets te binnen. ‘Heb je geprobeerd om Inara daar te vinden?’

Trader bedekte zijn gezicht weer met zijn handen. Het was vreemd om hem zo angstig te zien. ‘Ik kan haar niet vinden. Ik heb overal gezocht. Niemand weet waar ze is. Haar ouders zijn doodongerust.’

Het ritme van de zee buiten werd wilder, terwijl zich een misselijk gevoel door me heen verspreidde. ‘Maar ik dacht dat de mensen die op de Mensenmarkt waren nog steeds in de Appwereld ingeplugd zaten. Dat is wat Jude heeft beloofd.’

Hij liet zijn handen langs zijn zij vallen. ‘Nou, ze heeft gelogen. Of misschien is Inara een speciaal geval, omdat ze met ons te maken heeft, en doet Jude dit Inara alleen maar aan om ons te straffen.’

Ik ging staan om het raampje dicht te doen. De kilte in de kamer begon ondraaglijk te worden. ‘Ik heb een idee waar ze zou kunnen zijn.’ Trader keek hoopvol naar me op. ‘Maar ik heb je hulp nodig, wat me op het andere punt brengt dat ik je kwam vragen. Hoe ga jij heen en weer tussen de werelden?’

‘Ik ben goed in coderen,’ zei hij, en daarna leek hij nog iets te willen zeggen.

‘En?’ drong ik aan.

Trader haalde zijn schouders op. ‘Ik heb dat altijd gekund.’

‘Denk je dat andere mensen het ook kunnen? Misschien zelfs in hun eentje?’

Trader keek geïnteresseerd. ‘Leg uit.’

‘Nou,’ begon ik. ‘Jude beweerde dat mijn lichaam niet ingeplugd wilde blijven, dat ik me kon verzetten tegen de plugs en kon “schakelen”. En er was een jongen op de Mensenmarkt die gewoon... wakker werd.’ Mijn hart ging een beetje sneller kloppen. ‘Ingeplugd zijn brengt veranderingen aan in ons brein en geeft ons nieuwe talenten en vermogens – dat weten we al zeker. Dus zou het mogelijk kunnen zijn dat iemand het talent ontwikkelt om... naar believen heen en weer te reizen tussen de werelden?’

Trader stond op. ‘Dat is een interessante theorie, Skye.’

Ik ging ook staan. Mijn hart bonsde harder. ‘Maar is het alleen een theorie?’

Trader liep naar de kuip midden in de kamer en ik volgde hem. Nu hij leeg was, kon ik hem pas goed bekijken. Hij zag er niet zo gelikt uit als de versies in de grot onder Briarwood, maar waar het om ging was dat hij het deed.

Hij hurkte ernaast neer. Gleeed met een hand over de hoofdsteun. ‘Er zit een soort bug in de Appwereld. Maar eigenlijk werkt die bijna net zoals een wormgat. Ik heb geleerd om daar gebruik van te maken, zodat ik heen en weer kon. Ik heb lang vermoed dat andere mensen die bug ook zouden vinden, per ongeluk bijvoorbeeld, en het vermogen zouden ontwikkelen zelf tussen de werelden heen en weer te reizen. Ik wil wedden dat die jongen zo wakker is geworden – misschien droomde hij dat hij in de Echte Wereld was en kwam hij zo bij dat wormgat terecht. Zo werkt het. Dat is waarschijnlijk de reden dat je lichaam zich verzette tegen de plug in Judes landhuis.’ Trader keek naar me op. ‘Grappig dat ze het omschreef als “schakelen”.’

Ik hurkte naast Trader neer zodat we op ooghoogte waren. ‘Hoezo?’

‘Omdat dat het woord is dat ik altijd gebruik – ik noem het schakelen. Ik vraag me af wat Jude weet over die bug... of ze weet...’ Traders stem stierf weg.

Ik strekte mijn hand uit en raakte de zelfgemaakte kuip aan, het deel dat het bovenlijf op zijn plek hield. ‘Is het gevaarlijk om gebruik te maken van die... die bug? Heeft dat je ooit... pijn gedaan?’

Trader draaide zich naar me toe. ‘Hoezo?’

Ik haalde diep adem. ‘Omdat ik het ook wil doen. Ik wil weten of ik misschien dat vermogen heb ontwikkeld om tussen de werelden te reizen.’ Ik keek hem in de ogen. ‘Laten we kijken of ik kan schakelen.’

Hij keek me doordringend aan. ‘Omdat je terug wilt naar de Appwereld om mensen te vertellen over de Mensenmarkt.’

‘Ik denk dat dat het juiste is om te doen,’ begon ik. ‘Maar ik wil ook een kans om Inara te zoeken.’ Ik wachtte even. ‘En ik denk dat die doorgang vinden en erachter komen hoe schakelen werkt, de sleutel zou kunnen zijn tot het bevrijden van de lichamen van iedereen. Kun jij me helpen?’ Ik zocht Traders gezicht af naar tekenen van bereidwilligheid. ‘Wat denk je? Er is geld als je...’

Trader hief een hand op om me te onderbreken. ‘Vergeet het geld. De prioriteit bij dit plan is Inara, toch?’

‘Absoluut.’

Traders ogen verhelderden een beetje. ‘Goed dan,’ zei hij. ‘Ik doe mee.’

27

*Rain**Leugens*

‘BEN JE ME GEVOLGD, LACY?’ vroeg ik.

Lacy trok haar beste ‘wie, ik?’-gezicht, dat er bij de echte Lacy veel onschuldiger uitzag dan bij de Lacy aan wie ik gewend was in de Appwereld. ‘Is dat zo erg? Ik heb er recht op te weten waar je mee bezig bent, Rain.’

Ik liep weg zonder achterom te kijken.

Ze haalde me in. ‘Wie zit er in die kamer?’

‘Niemand,’ loog ik. ‘Het is gewoon een voorraadkamer.’

‘Ik hoorde stemmen.’

‘Ik praatte tegen mezelf.’

Lacy ging pal voor me staan. Ze sloeg haar armen over elkaar.

‘Heb je een geheim vriendinnetje of zo?’

Ik schudde lachend mijn hoofd. ‘Echt niet.’

‘Want als dat zo is, heb ik het recht om dat te weten.’

‘Je hebt tegenwoordig heel wat rechten als het om mij gaat, Lacy.’

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Zou ik die niet moeten hebben?’

‘Ik weet het niet. Waarom denk je dat je die hebt?’

Gefrustreerd blies Lacy haar adem uit. Haar ogen schoten vuur. ‘Als je vriendin heb ik volgens mij rechten.’

Mijn hart verzachtte. ‘Het spijt me dat je overstuur bent. Op dat gebied is er niets om je zorgen over te maken.’

Een triomfantelijke glimlach gleed over haar gezicht. ‘Dus je bent het met me eens, ik ben je vriendin.’

Ik gaf geen antwoord, maar stapte om haar heen en liep sneller nu, wensend dat we niet in zo’n verlaten deel van het landhuis waren. Het zou nu goed uitkomen om iemand anders tegen het lijf te lopen. Al was het wel zo dat mensen heel wat meer tijd alleen in hun kamer doorbrachten sinds we de tablets hadden uitgedeeld.

Lacy haalde me weer in. ‘Ik heb je berichten zien versturen.’

Ik wierp een blik haar kant op. ‘Ik heb jou ook berichten zien versturen.’

‘Ja, maar ik stuur geen berichten aan iemand op wie ik verliefd ben.’

Ik staarde recht vooruit. ‘Ik ben niet verliefd op Skye.’

Haar blik bleef op mijn gezicht gericht terwijl ze doorliep. ‘Alleen al door dat te zeggen, bevestig je het zo’n beetje.’

Nu bleef ik staan. ‘Hou op je zorgen te maken over haar, Lacy.’

‘Hoezo?’ snoof ze. ‘Dat doe jij ook de hele tijd. Bovendien suggereerde ik alleen maar dat je verliefd was op iemand, niet op wie. Jij was degene die Skye invulde bij de beschrijving.’

‘Laat het gaan. Alsjeblieft.’

Ze leunde tegen de muur en bestudeerde haar nagels. Ze werden

steeds langer en ze knipte ze nooit. ‘Vertel me wie er in die kamer zit en dan laat ik het gaan.’

‘Nee.’

‘Vertel het me, Rain.’

‘Nee,’ zei ik, nu wat dwingender.

Lacy kneep haar mooie groene ogen samen. Elke keer dat ze dat deed verdween de onschuld van haar sproetengezicht. Ze vergat haar nagels en draaide aan een lok van haar rode haar. ‘Als je me niet vertelt wie er in die kamer zit...’ Ze stopte even, liet de haarlok vallen en zocht in haar broekzak. Ze haalde haar tablet eruit. ‘Dan stuur ik Skye nu een bericht en vertel dat je rondsluip en voor iedereen geheimen achterhoudt.’

Mijn hart sloeg op hol. Ik greep de tablet uit haar handen. ‘Als je dat maar laat.’

Ze graaide hem meteen terug en hield hem nu stevig vast, haar nagels tikten ertegenaan. ‘Geef antwoord. En ook al pak je deze af – ze hield de tablet op, daagde me uit hem weer af te pakken – ‘dat betekent niet dat ik niet gewoon een andere kan krijgen. Zeera geeft me zo een nieuwe als ik erom vraag.’

Vol afschuw deed ik een stap bij haar vandaan. ‘Er zijn momenten waarop ik denk dat je bent veranderd, Lacy, dat ik denk dat je beter bent dan mensen over je denken. Maar dan help je me er altijd weer aan herinneren dat je nog steeds het gemene, verwende krenge uit de Appwereld bent.’

De triomf verdween volkomen van Lacy’s gezicht. Haar ogen schoten vol verdriet, en vervolgens vol tranen. Ze maakten sporen op haar wangen, het ene na het andere.

Ik was te ver gegaan. Ik strekte me uit om haar hand te pakken,

maar ze stapte opzij voordat ik dat kon doen. ‘Lacy,’ smeekte ik. Ze begon te lopen. Nu was ik degene die haar volgde. ‘Lacy, het spijt me. Dat had ik niet mogen zeggen. Geen van die dingen. Ik geef om je. Dat doe ik echt.’

Snel draaide ze zich om. Ze huilde nu heel hard, maar ze keek ook boos. Haar armen zaten stijf langs haar zij geklemd. ‘Soms vergeet je dat ik een mens ben, Rain. Dat ben ik, weet je. Ik ben niet onkwetsbaar.’

‘Je hebt gelijk. Dat vergeet ik weleens.’ Lacy snotterde. Ik ging kapot van de pijn op haar gezicht. ‘En dan zeg ik kwetsende dingen, alsof je niet gekwetst kunt worden.’

Ze veegde haar ogen af met de rug van haar hand. ‘Was het allemaal een leugen?’

Ik bestudeerde haar. ‘Was wat een leugen?’

Ze gebaarde met haar vinger naar ons. ‘Jij en ik. Alles wat er is gebeurd sinds de sneeuwstorm.’

Ik trok haar naar me toe en sloeg mijn armen om haar heen. ‘Nee,’ fluisterde ik.

Toen het huilen minder werd, hief Lacy haar hoofd op. Haar bleekgroene ogen waren wijd opengesperd en vol hoop, en glansden nog steeds van de tranen. ‘Wees dan een keer eerlijk tegen me, Rain. Kies mij, niet Skye, om je geheimen aan te vertellen. Vertrouw me. Alsjeblieft? Vertel me wie er in die kamer zit.’

Ik staarde lang op haar neer, terwijl ik de opties overwoog.

Toen pakte ik haar hand en nam haar mee naar een plek waar we konden praten.

28

*Skye**Wakker en aan het dromen*

‘HET GAAT ALLEMAAL OM GEESTESTOESTAND – de juiste geestestoestand vinden,’ zei Trader. ‘Zo gebruik je de bug om te schakelen.’

Hij en ik stonden voor de kuip in het midden van de kamer. Het licht was langzaam uit de hemel verdwenen en de kamer was donker geworden.

Kit was weer bij ons. Hij stond aan mijn andere zij, duidelijk gespannen, en hij had al zijn aandacht bij elk woord dat Trader zei.

‘Weet je hoe je moet mediteren?’ vroeg Trader me.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee.’

‘Jammer,’ verzuchtte Trader. ‘Die bug binnenkomen heeft alles te maken met controle – controle van je geest over het virtuele. De Appwereld is zo ontworpen dat alles gebeurt zonder pauzes. Mensen gaan van het ene naar het andere zonder erbij stil te staan, zonder ooit te stoppen om na te denken.’ Hij grinnikte. ‘Het is ongelooflijk wat er allemaal mogelijk is met een klein beetje geduld

en controle. Er ligt zo veel macht voor het oprapen.’

‘En jij kunt het weten,’ zei ik droogjes. ‘Maar ik heb nooit geme-diteerd, dus wat raad je me nog meer aan?’

‘Eens kijken...’ Trader bestudeerde de vloer even. ‘Oké... Heb je ooit een lucide droom gehad? Je weet wel, een droom die je kunt controleren?’

Ik moest denken aan de nacht dat ik zo op mijn blote voeten de sneeuwstorm in was gelopen, met als eindresultaat dat ik Kit in zijn schouder had gestoken. ‘Ik heb een heleboel dromen gehad waar ik helemaal geen controle over heb,’ begon ik. ‘De dag dat ik uitplugde en op dat klif belandde dacht ik dat ik droomde, omdat het leek alsof ik alles kon, alsof ik van die krachten had die je in een game hebt.’ Trader knikte. ‘Als ik niet had geloofd dat ik droomde, had ik waarschijnlijk nooit geprobeerd mezelf te redden. Ik zou het opgegeven hebben.’

Trader leunde naar achteren op zijn hielen. ‘Nou, schakelen kan beginnen met in een droom terechtkomen. Weet je nog dat ik zei dat die bug werkt als een wormgat? De truc is de controle daarover in handen te nemen zodra je erin zit. Iedereen droomt als hij inpluigt en als hij uitpluigt, maar wat het proces verandert, is dat je de controle overneemt – dat je weet dat dat kan en dat je ook echt een manier vindt om dat te doen. Normaal gesproken neemt het virtuele de controle over jou over, maar dat mag je niet toelaten. In plaats daarvan weiger je jezelf over te geven aan de chaos daarvan. Je besluit dat jij de leiding hebt. Ik weet niet zo goed of iedereen kan schakelen, of alleen bepaalde mensen. Als jij een van die mensen bent, zal er wat oefening nodig zijn, maar als je het eenmaal doet, leer je hoe je heen en weer gaat, en kun je uiteindelijk in die

toestand raken die nodig is om van de ene wereld naar de andere te gaan wanneer je maar wilt.'

Ik staarde neer op de kuip op de grond. 'Maar dat klinkt bijna... makkelijk.'

Trader gaf het ding een duwtje met zijn voet. 'Ja en nee. Je begrijpt het wel als je het eenmaal hebt geprobeerd. Of niet,' voegde hij er met een schouderophalen aan toe.

Ik pakte een elastiekje uit mijn zak en trok mijn haar in een staart. 'Goed dan, laten we maar eens zien of ik dit kan.'

Kit ging pal voor me staan. 'Skye, weet je zeker dat je dit nu met een wilt doen?'

Ik verdrong de neiging zijn hand te pakken. 'Het komt wel goed. Ik ben niet bang.'

'Misschien moet je dat wel zijn,' zei hij. 'Stel dat er iets met je gebeurt?'

'Maak je geen zorgen. Ik heb wel erger overleefd,' zei ik.

Kit deed een stap opzij. 'Goed. Maar wanneer je terugkomt, sta ik nog gewoon hier op je te wachten.'

'Wat galant,' zei Trader grinnikend.

'Hou je mond,' zei ik.

Trader begon harder te lachen. 'Zo praat je toch niet tegen je broer?'

Ik wilde hem een knal verkopen. Misschien was de zucht naar fysiek geweld en het uitwisselen van pesterijen ook wel normaal voor een relatie tussen broer en zus. Trader en ik leken er naadloos toe over te gaan. 'Zullen we ons even concentreren? Of was je vergeten dat ik, als ik inderdaad in de Appwereld terechtkom, op zoek ga naar Inara?'

De vrolijkheid verdween van Traders gezicht. 'Dat ben ik niet vergeten.'

'Mooi.' Ik haalde diep adem en ging vervolgens in de kuip liggen. Ik liet mezelf achterover vallen tot ik omhoogkeek naar Trader. Het was tijd. 'Oké. Vertel me wat ik moet doen.'

'Als ik het apparaat aanzet, begint er een download in je brein, als een soort app,' legde Trader uit. 'Het inplugproces begint en je wordt automatisch in een droomtoestand gebracht – je weet hoe het voelt, want je hebt het eerder meegemaakt. Dingen zullen eerst even wat verwarrend en vreemd zijn, maar uiteindelijk, als er iets verschijnt wat je kent, iets waaraan je je kunt vasthouden, grijp je dat zo stevig vast als je kunt, bijna alsof het een touw is. Het kan een persoon zijn, of een plek, of zelfs een geur. Wat het ook is, volg het totdat dingen tot rust beginnen te komen. En als je je goed voelt en controle hebt, als je precies weet waar je bent en je herinnert je waarom je in die droom bent, dan wil ik dat je je een deur voorstelt. Als dat is gelukt, als je de deur duidelijk ziet, dan wil ik dat je besluit dat de Appwereld aan de andere kant van die deur is.'

Ik draaide wat in de kuip om Trader aan te kunnen kijken. 'Een deur? Ik oriënteer me gewoon, tover een deur tevoorschijn en besluit dat die naar de Appwereld leidt?' Ik moest lachen. 'En waar precies in de Appwereld komt die deur uit? Mag ik dat ook zelf beslissen?'

Traders ogen werden spleetjes. 'Luister, je wilde dat ik je vertelde hoe ik het doe, dus dat heb ik gedaan. Als je me niet wilt geloven, moet je dat zelf weten.'

Ik probeerde mijn ongeloofweg te duwen. 'Je hebt gelijk.'

'Voor mij,' vervolgde Trader, 'leidt de deur naar mijn huis in de

Zonderlingwijk, wat goed uitkomt, want dat is ver van het centrum van de stad. Ik stel voor dat je beslist dat jij daar ook heen wilt. Je bent er eerder geweest, dus doe me een lol, lieve zus, en laat mijn huis voor het moment jouw bestemming in de Appwereld zijn, nu we nog in het oefenstadium zitten.'

'Dat klinkt redelijk,' zei ik, en ik ontspande me in de hoofdsteun.

Trader stond over me heen gebogen. 'Maar laten we voor je de Appwereld binnenstormt, eerst eens kijken of je tot de deur kunt komen. Als dat lukt, wil ik dat je er nog niet doorheen gaat. Raak hem zelfs niet aan. Kom er niet te dichtbij. Ik wil dat je dan stopt, je omdraait en de weg terug neemt die je bent gekomen, tot je weer aan het dromen bent in de Echte Wereld. Als het je dan lukt uit jezelf wakker te worden, zoals je mij net hebt zien doen, betekent dat dat jij ook kunt schakelen. Dan proberen we het daarna nog een keer en kun je helemaal doorgaan.'

Ik deed een poging dit te verwerken. 'Hoe weet ik wanneer ik terug ben in de Echte Wereld?'

Trader haalde zijn schouders op. 'Dat is moeilijk uit te leggen. Vertrouw me maar gewoon, je weet het als je er bent. Je ziet een soort wegwijzer, iets belangrijks dat je hier verankert.'

Kit stond op en liep de kamer door. 'En wat gebeurt er als ze niet kan terugkomen? Als ze helemaal niet in staat is te schakelen?'

Trader haalde zijn schouders op. 'Dan haal ik haar eruit. Ik ga haar de hele tijd in de gaten houden.'

Kit hurkte aan de andere kant naast me neer. 'Weet je zeker dat je dit wilt doen?'

Ik knikte. 'Ja.' Mijn huid prikkelde van de elektriciteit. Ik popelde om te gaan. 'Ik ben zover.'

Trader boog over me heen, nam mijn gezicht kritisch op. 'Ga de deur niet door. Ik meen het, Skye.'

'Dat doe ik niet, beloofd,' zei ik tegen hem. 'En ik zal zoeken naar de wegwijzer om terug te komen.' Ik hield mijn hoofd een beetje schuin en zag dat Trader het apparaatje weer in zijn handen had. Hij was aan het typen op het scherm.

Hij wierp een blik op me. 'Daar gaan we, Skye.'

Dus ik deed mijn ogen dicht en wachtte.

En wachtte.

Er gebeurde niks.

'Wanneer ga je...?' zei ik, en ik probeerde mijn ogen open te doen.

Maar ze waren zo zwaar dat dat niet lukte.

'Skye, gaat het goed met je? Je gezicht is zo bleek.'

Kits stem. Dringend, maar ver weg.

'Skye, je maakt me bang. Misschien moet je dit niet doen. Ik ga...'

Zijn woorden werden afgekap.

Alles werd koud. Ijskoud, eigenlijk.

Iemand zou de ramen dicht moeten doen, dacht ik.

Overal om me heen klonken stemmen.

'Skye. Skyyyeeee?'

Mijn naam weerklonk van alle kanten.

Ik zag niemand.

'Wat heb je met haar gedaan?'

'Waarom maak je je zo druk?'

Ik bevond me in een zwart gat, hing in een zee van niets. Ik rilde en rilde. Ik leek het maar niet warm te krijgen.

‘Daarom,’ was het laatste wat ik hoorde, voordat ik naar beneden werd getrokken door de kou, verder het niets in.

Ik was aan het rennen.

Mijn adem kwam in horten en stoten.

Er was overal sneeuw.

Mijn voeten schopten het omhoog de lucht in en het sprankelde als sterren.

Sterren.

Ik bleef staan en zag ze glinsteren in het licht.

De kou vervaagde, en daarmee ook de angst.

Waar had ik eerder zo veel sterren gezien?

Er knaagde iets aan me.

Een gedachte, een herinnering?

Moest ik me iets herinneren?

Ik zag een flits van huid, van ogen.

Een tattoo.

Ik lag in het zand.

De zon scheen recht boven mijn gezicht.

Ik had het warm, en was veilig en gelukkig.

De oceaan ruiste vlakbij en een koele golf water kietelde mijn tenen voordat hij zich weer terugtrok. Ik tilde mijn hoofd op en deed mijn ogen open. Het strand was breed en liep in een bocht, als een sikkels van de maan, en ik had het helemaal voor mezelf. Ik glimlachte. De zee had de kleur van helderblauw glas en was zo schoon dat de golven die oprezen en naar de kust rimpelden transparant waren. Ik had een grasgroen badpak aan. Ik tilde mijn

knieën op en wiebelde met mijn tenen in het natte zand. Toen liet ik mijn hoofd naar achteren vallen, deed mijn ogen weer dicht en nam de rustgevende warmte in me op. Misschien zou ik zo gaan zwemmen.

Ik zou hier altijd kunnen blijven, dacht ik.

Ik zou hier gelukkig kunnen sterven.

Ik lag daar te luisteren naar het geluid van de branding, tevreden met de rust op deze plek, mijn lievelingsplek op alle mogelijke werelden. Uiteindelijk hoorde ik een stem, heel zwakjes, zo zwak in eerste instantie dat ik dacht dat ik het me misschien had verbeeld.

‘Skye...’

Kippenvel bedekte mijn huid. Ik tilde mijn hoofd op en keek om me heen.

‘Skye... Skye, concentreer je. Herinner het je.’

Herinner het je? Herinner me wat?

‘Skye, herinner je de deur. Zoek de deur. De deur.’

Ik ging staan en veegde het zand van mijn benen en armen. Een dikke wolk schoof voor de zon en het licht werd grauw. Regendruppels spetterden op de grond. De zee werd donkerblauw, met schuimkoppen erop, en de golven werden woester. Donder rommelde door de lucht.

Ik moest gaan.

Het zou zo gaan onweten.

‘Roep een deur op.’

Een deur.

Ik draaide me snel om, op zoek naar waar de stem vandaan kwam.

Er was niemand.

Een enorme bliksemflits spleet de hemel in tweeën.

Ik schrok van het geknetter.

Ik legde mijn handen tegen mijn hoofd. Het deed zo'n pijn, ik dacht dat het in tweeën zou breken. Ik moest hier weg, maar het strand leek alleen maar langer en breder te worden terwijl ik daar stond op zoek naar een pad landinwaarts. Mijn hart sloeg op hol. Weer knetterde de bliksem, zigzaggend naar de grond.

Er knaagde iets aan mijn brein, zeurend, de stem, en een herinnering.

Mijn zicht vervaagde, mijn hoofd klopte, maar toen werd alles één zalige tel helemaal helder.

Ja, ik moest een deur oproepen, net zoals de stem me had gezegd.

Maar een deur waarheen?

Een deur die me naar een veilige plek zou brengen?

Stranden hebben geen deuren.

De bliksem sloeg weer in, helder en snel en maar een halve meter bij me vandaan. Ik gilde, er was meteen overal een brandlucht. Ik draaide me om en om, wilde weg van deze plek, wilde ergens anders zijn, wilde dat er een deur zou verschijnen die me weg zou leiden uit deze droom die een nachtmerrie aan het worden was.

Dromen. Ik was aan het dromen.

Dit was niet echt.

Maar... Ik kon mezelf echt maken als ik wilde, toch? Ik kon de controle hierover overnemen, vertelde iets diep verborgen in mijn hoofd me. Ik moest de controle overnemen. De angst werd langzamerhand minder, ondanks de bliksem, de donder, de regen die op mijn huid kletterde. Mijn hart ontspande tot het weer normaal klopte.

Ik begon te lopen.

Bliksemflitsen schoten om me heen, alsof ik aan het gamen was en ze me probeerden af te tikken. Voor altijd. Behoedzaam probeerde ik ze te ontwijken. Negeerde de pijn die door mijn hoofd sneed.

Ik zou net zo lang naar die deur zoeken tot ik hem had gevonden.

29

Kit

SOS

SKYE LAG DAAR ZO STIL.

Vredig zou ik het niet willen noemen. Ik was eraan gewend haar druk bezig te zien, haar ogen helder en vol leven. Het was vreemd om haar zo te zien. Zo levenloos. Zo... breekbaar. Waarom zou iemand dit zijn lichaam jaren achter elkaar willen aandoen? Hoe kon het dat mijn zus een bestaan had gewild waarvoor je zo veel moest opgeven?

Mij moest opgeven?

Deze gedachte was kort, maar scherp, en ik hapte pijnlijk naar adem.

Trader hing boven Skye en keek alsof hij verwachtte dat er iets zou gebeuren.

Of fout zou gaan.

Zijn hoofd schoot omhoog. 'Zit niet zo naar me te staren,' zei hij. 'Het komt wel goed met haar. Ze heeft lef, mijn zus.'

Ik ging staan. 'Goed zo, want als er iets fout gaat, gaan jij en ik problemen krijgen.'

Een spottende blik verscheen op zijn gezicht. 'Wat speelt er tussen jou en Skye?'

Ik besloot hem de letterlijke waarheid te vertellen. 'Niets.'

'Dat geloof ik niet.'

'Het kan me niet schelen wat je gelooft.'

Trader schudde zijn hoofd en verlegde toen weer zijn aandacht naar Skye.

Ze begon te schudden.

'Wat is er mis met haar?' blafte ik.

Skye's ogen waren dichtgeknepen, alsof ze vreselijk veel pijn had.

Ik liep om de kuip heen, zodat ik tegenover Trader stond. 'Maak Skye wakker.' Ik duwde hem tegen zijn schouder toen hij weigerde naar me te kijken. 'Er is iets mis!'

Nu keek hij boos naar me. 'Doe rustig. Dit gebeurt soms.' Hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij het grappig vond. 'Laat me met rust.'

'Je geeft helemaal niks om haar, hè?' blies ik. Toen liep ik snel naar Skye's jas, die ze op de werktafel had laten liggen, en graaide rond in de zakken. Ik haalde haar tablet eruit, zette hem aan en scrolde door de berichten. Er waren er tientallen bij gekomen, allemaal vol zorgen, de meeste van Rain. Een paar waren van een of andere Adam, een paar van dat meisje Zeera en andere van ene Parvda. Er waren er een heleboel met Skye, alsjeblieft en Skye, waar ben je? Er was maar één bericht van een meisje met de naam Lacy, maar dat was niet echt vriendelijk. Je past niet bij Rain. Je kunt hem nooit vertrouwen. Hij zal je steeds weer verraden. Laat hem over aan iemand die zijn spelletje mee kan spelen en daar goed in is.

Ik wierp een blik op Trader.

Hij was als een bezetene aan het tikken op het schermje dat de plug bestuurdde, zijn kalmte vervangen door urgentie. Toen leunde hij over Skye heen en mompelde dingen die ik niet verstond. Skye was tenminste wel gestopt met schudden. ‘Wat doe je nu?’

‘Gaat je niks aan,’ zei hij.

‘Als het met Skye te maken heeft, gaat het me wel aan. Je communiceert met haar, hè? Kun je haar bereiken? Gaat het goed met haar?’

Hij grinnikte. ‘Een paar minuten geleden vertelde je me dat er niks tussen jullie speelde. Nu gaat ze jou aan. Wat is er veranderd?’

‘Ze is belangrijk voor me. Ik wil dat ze veilig is.’

‘Waarom?’

‘Ik heb zo mijn redenen.’

‘Geef me er één en dan vertel ik je misschien wat er aan de hand is.’

Ik overwoog iets over mijn zus vrij te geven, maar besloot dat niet te doen. Toen schokte Skye, waarna ze stil bleef liggen – doodstil. Trader zuchtte opgelucht toen dit gebeurde, maar ik vertrouwde hem niet. Van geen kanten. Ik keek weer naar Skye’s berichten. Ik vertrouwde ook geen van deze mensen, maar ik wist dat Skye dat wel deed, en het beviel me niks dat ze haar leven enkel en alleen in Traders handen had gelegd. Ik tikte een antwoord naar iedereen die Skye een bericht had gestuurd, zelfs naar die Lacy.

Zelfs naar Rain.

Als hij echt om haar gaf, zou hij komen helpen.

Beste vrienden van Skye, begon ik. Jullie lijken net zo bezorgd om haar welzijn als ik. Ik heb haar meegenomen naar ene

Trader. Op dit moment zit ze ingeplugd en is ze mogelijk op weg naar de Appwereld, en het ziet er niet zo best uit hier. Zowel voor haar veiligheid als die van iedereen denk ik dat ze jullie nodig heeft. Hieronder staan de aanwijzingen naar onze locatie.

Die typte ik zo duidelijk mogelijk in.

Kom snel, eindigde ik. Ik drukte op ‘verzenden’ en legde de tablet weg.

Skye leek er nog precies hetzelfde uit te zien, dat dacht ik tenminste in eerste instantie. Toen zag ik dat er iets een beetje anders was.

Haar wangen hadden kleur gekregen.

Haar huid blozend van leven te zien, was beter dan het tegenovergestelde.

Ik ging op een van de stoelen zitten en nam me voor geduldig te zijn.

Skye was al eerder bij me teruggekomen.

Ze zou weer bij me terugkomen.

30

*Skye**Vertrouwde keuzes*

IK LIEP EN LIEP EN OPEENS WERD IK OMRINGD DOOR DEUREN.

Eén, twee, drie, vier...

Elf. Ik telde er elf.

Ik had de wisseling van het landschap niet gezien en ook het precieze moment dat alles was veranderd niet opgemerkt. Ik wist alleen dat het anders was.

De ruimte met de deuren leek in een huis te zijn, een landhuis misschien. Hij was lang en smal en de vloeren waren van marmer. Er zaten prachtig bewerkte kroonlijsten langs de boven- en onderkant van de muren. Het plafond was rijkelijk versierd met fresco's van vrouwen in golvende, koraalrode avondjurken en geleerden die bij elkaar zaten met hun boeken. Engelen vlogen tussen de scènes heen en weer, en grote kristallen kroonluchters wierpen licht over alles heen. Ergens kwam een briesje vandaan, dat de kleine kristallen tegen elkaar deed tingelen.

Ik was hier eerder geweest.

Maar wanneer? En waar was het?

Een gevoel kroop over mijn huid.

Afgrijzen. Het was afgrijzen.

Mijn zicht werd weer troebel, en klaarde daarna op.

Ik liep van het ene uiteinde van de ruimte naar het andere, in een poging te ontdekken waarom deze plek bekend was. De ruimte was zo lang dat het ergens meer een gang was dan een kamer, maar wel breed genoeg om een etentje in te organiseren en zo uitgebreid gedecoreerd dat het ook wel een elegant feestje mocht zijn. De deuren waren bovendien geen gewone deuren. Ze pasten niet bij elkaar, en niet alleen wat betreft de kleur waarin ze geschilderd waren. De omvang, de omtrek, de stijl waren allemaal zo ongelooflijk anders dat ze bij compleet verschillende werelden leken te horen.

Verskillende werelden.

Elk ervan leidde naar een andere wereld.

De Appwereld.

Precies waar ik heen moest. De reden dat ik hier was.

Alles schoot me weer te binnen, en daarmee de helderheid die ik had gezocht en de wetenschap waarom ik hier was. Ik was ingeplugd en ik bevond me tussen de werelden.

Trader hield me op dit moment in de gaten.

Kit ook. Kit wachtte tot ik weer wakker zou worden.

Trader had me opgedragen dat ik zodra ik de droom onder controle had een deur moest oproepen, wat ik blijkbaar had gedaan. Hij had alleen niks gezegd over het tevoorschijn halen van zo veel deuren. Nou ja. Het was nog steeds een droomtoestand, ook al was die dan lucide. Misschien was dit wel wat er moest gebeuren. Maar

welke deur zou naar de Appwereld leiden?

De hoogste, smalste was van glad metaal gemaakt en glansde in het licht. Een andere zat vol spiegels en ik zag verschillende flarden van mijn spiegelbeeld erin toen ik voorbijliep, een knie, een hand, de zijkant van mijn gezicht. Er was een gegraveerde houten deur, gelakt met helderrode verf; een die voor een kind gemaakt leek, met een luchtballon in regenboogkleuren erop; en een andere die van massief goud leek. Voor die deur bleef ik staan.

Kon dit hem zijn?

Er was zeker iets aan de andere kant.

Ik hoorde gedempte stemmen en legde mijn oor tegen het gouden oppervlak. De verleiding erdoorheen te gaan was groot, maar toen hoorde ik iets wat me verkilde en ik sprong achteruit en struikelde.

Ik ging weer rechtop staan.

Langzaam liep ik terug naar de gouden deur. Duwde mijn oor er weer tegenaan.

‘Je had me beloofd dat dit zou werken!’

‘Dat dacht ik ook...’

‘Nou, het werkt niet!’

‘Als je het tijd geeft...’

‘Ik heb geen tijd! De verkoop is al dagen uitgesteld!’

‘Maar het meisje...’

‘... betekent niets voor ons, natuurlijk!’

Met een ruk deinsde ik terug.

Een van de stemmen was van een man en die kende ik niet.

Maar de andere stem kende ik net zo goed als die van mezelf.

Jude. Hij was van Jude.

Mijn hart bonsde achter mijn ribben. Mijn borstkas schudde er helemaal van.

Dit is gewoon een droom, hielp ik mezelf herinneren. *Het is niet echt*.

Ik heb de controle in handen, bedacht ik vervolgens.

Maar was dat zo? Was dit echt gewoon een droom? Iets wat voortkwam uit mijn verbeelding?

Precies op dat moment schoot er een scherpe pijn door mijn hoofd.

Ik knipperde met mijn ogen. Ik haalde adem.

Probeerde alles scherp in beeld te krijgen.

Ik keek weer om me heen en realiseerde me eindelijk waarom deze ruimte bekend was. Afgezien van de vreemde deuren was hij precies hetzelfde als een van de ruimtes waar ik doorheen was gelopen in het landhuis van Jude. Waarom zou mijn brein nou juist deze ruimte tevoorschijn halen?

Technologie veranderde onze chemie, dat was een feit. Het veranderde onze hersenen op een manier die we niet konden voorspellen of controleren.

Dat was ook een feit.

Maar...

Ik haalde nog een keer diep adem. Schudde de gedachten die door mijn hoofd schoten van me af. Ik was hierheen gekomen met een specifieke taak en ik was afgeleid geraakt. Ik kon dit later uitzoeken, samen met Trader.

Mijn blik viel op een andere deur, een waar ik nog niet was geweest.

Hij zat helemaal aan het eind van de ruimte.

Ik begon erheen te lopen en voelde toen dat ik door iets meegetrokken werd, alsof een golf me onder wilde sleuren. Zodra ik dichtbij genoeg was om hem goed te zien, hem echt in me op te nemen, wist ik dat dit de deur was die ik zocht, de deur die ik tevoorschijn had moeten halen. Hij was dichtgespijkerd, het hout was versplinterd en grauw geworden. De scherpe punten van de spijkers staken er op sommige plekken uit, en hij leek elk moment uit elkaar te kunnen vallen.

Ik glimlachte.

Alleen een deur die naar Traders huis in de Zonderlingwijk leidde kon er zo uitzien.

Aan de andere kant hiervan was de Appwereld.

Mijn hart maakte een sprongetje, mijn ledematen voelden licht, alsof ze zouden gaan zweven, alsof alle pijn van hiervoor vervloog. Mijn brein leek gevuld met champagne. Het duurde even voor ik me realiseerde wat ik voelde.

Opgetogenheid.

Ik was ópgetogen om naar de Appwereld te gaan.

Naar huis.

Ik was opgetogen om naar huis te gaan.

Die gedachte dwarrelde door me heen, alsof hij werd voortgedreven door een briesje. Ik greep ernaar, pakte hem, hield hem in mijn handen en toen reikte die hand ook echt naar de deur, klaar om de planken eraf te trekken die me in de weg zaten om dit te doen. Nu.

Ik was zo dichtbij.

Maar toen rukte ik mijn hand terug.

Ik had Trader beloofd er niet doorheen te gaan. Nog niet. Maar

de deur, die was als een magneet die aan me trok, of een app die alleen voor mij was ontworpen, in mijn schouder porde, om mijn hoofd zoemde, me uitdaagde hem te downloaden.

Ik deed een moeizame stap naar achteren, mijn voeten voelden als lood.

Toen nog een.

Met elke stap werd mijn hele lichaam ietsje lichter.

Ik heb dit onder controle, herinnerde ik mezelf.

Het was tijd om terug te gaan naar de Echte Wereld.

Hoe verder ik kwam, hoe sneller ik kon lopen, en algauw draaide ik me om en de ruimte die ik me herinnerde uit Judes landhuis vervaagde totdat het landschap veranderde en ik weer bij de oceaanaan was. Maar nu was de kust rotsachtig en volgde ik een weg, een die een heuvel op ging, waar op de top een klein huisje stond. Een enkele boom stond in de voortuin, zonder bladeren, de takken scherp afgetekend tegen de horizon erachter.

Hier was het. De Echte Wereld. Trader zei dat ik het zou weten als ik het zag en hij had gelijk. De wegwijzer was voor me opgedoemd in de gedaante van Kits huis. Ik liep recht op de voordeur af en stopte niet om te kloppen, wachtte niet en aarzelde geen seconde. Ik reikte naar de deurknop, draaide eraan en stapte direct naar binnen.

‘Kit?’ riep ik, terwijl ik naar binnen liep. ‘Ik ben thuis.’

Ik snakte naar adem. Het was helemaal donker.

‘Kit?’ riep ik weer.

Mijn stem klonk ver weg. Mijn ogen waren zwaar, mijn ledematen waren zwaar. Mijn bovenlijf voelde alsof iets me neerdrukte.

Alsof ik onder water werd gehouden.

Iets had mijn hand vast.

Misschien had ik een fout gemaakt.

Misschien was dit nog steeds een droom.

Als ik de uitgang nou niet kon vinden? Als ik de weg terug nou niet kon vinden?

‘Kit?’

Ik concentreerde me op mijn ogen, duwde ze zo stevig mogelijk dicht en deed daarna mijn best ze weer open te schuiven.

Eindelijk, eindelijk, kon ik weer zien. In eerste instantie was alles vaag, maar uiteindelijk werd mijn beeld helder.

Kit keek knipperend naar me.

Die donkere ogen stonden vol... van alles.

Hij hield mijn hand vast.

‘Je bent terug,’ zei hij, net als eerder, maar deze keer toch ook anders.

Ik wist alleen niet zo goed hoe anders.

31

Skye

Door de deur

DE RUIJTE WAS DONKER GEWORDEN, maar niet zo donker dat ik de andere gezichten om me heen niet kon onderscheiden.

Zo veel gezichten.

Langzaam ging ik rechtop zitten.

Kit was er, natuurlijk. Hij had mijn hand nog vast.

Trader was er ook.

Maar in mijn afwezigheid waren er meer mensen verschenen. Adam en Parvda, Zeera en Rain. En Lacy. Zij zag er enigszins teleurgesteld uit. Misschien had ze gehoopt dat ik nooit meer wakker zou worden.

Rain staaarde naar mijn hand in die van Kit.

Kit keek me nog even aan en liet toen los. ‘Gaat het goed met je? Het leek een hele tijd niet goed te gaan daar.’

‘Kon je niet op ons wachten, Skye?’ vroeg Rain, voor ik antwoord kon geven. Er klonk woede door in zijn stem – woede en jaloezie. Alle welwillendheid die tussen ons was ontstaan voordat ik

wegging uit Briarwood leek verdwenen te zijn. ‘Je moest dit nu meteen doen?’

Ik wreef over mijn nek. Die deed pijn. Mijn voorhoofd klopte. ‘Het is niet zo dat we tijd zat hebben,’ reageerde ik. ‘Alles was hier, lag klaar.’ Ik wierp een blik op Trader. ‘En ik had een leraar die me graag wilde helpen.’

Traders wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Leraar?’ herhaalde hij sceptisch. Maar er lag een glimlach om zijn lippen. ‘Het is je gelukt, hè, Skye?’

‘Het is gelukt,’ zei ik tegen hem. ‘Dat denk ik tenminste.’

Traders glimlach werd breder. ‘Het zit vast in onze genen, zus.’

Ik glimlachte naar hem terug, ondanks het feit dat elk deel van mijn lichaam pijn deed. Misschien zou Trader de broer zijn met wie ik de relatie kon opbouwen waarnaar ik altijd had verlangd. Als hij verliefd was op mijn beste vriendin van thuis, was dat misschien wel mogelijk.

Zeera ging op de vloer naast de kuip zitten en Parvda kwam er ook bij.

‘Hoe was het?’ vroeg Parvda.

Zeera trok haar lange haar uit haar gezicht. ‘Kon je de grens overgaan?’

Toen ik nee schudde, begon de kamer te draaien en moest ik bijna overgeven. ‘Dat heb ik niet geprobeerd. Trader had me laten beloven dat niet te doen.’

Trader strekte zich uit en trok aan een lang touw dat aan het plafond hing. Het licht ging aan en er viel een zachte gloed over iedereen heen. ‘Nu jullie weten dat jullie geliefde meisje’ – hij keek naar Rain terwijl hij dat zei – ‘veilig is, kunnen jullie haar misschien

wat ruimte geven? Ik moet haar wat vragen stellen, zodat ze weer terug kan.’ Hij liep naar zijn werkplek op zoek naar iets.

Adams ogen gingen wijd open. ‘Terug kan? Nu meteen?’

Lacy snoof. ‘Laat Skye gewoon doen wat ze wil. Ik meen ’t. Dat doet ze toch wel.’

Ik draaide me om in de kuip om Adam aan te kunnen kijken. ‘Ik moet wel. We moeten erachter komen hoe dit werkt en uitzoeken of we het proces op een of andere manier kunnen coderen voor de app.’ Ik rekte mijn armen uit en boog ze vervolgens een paar keer bij de ellebogen. Waarom voelde ik me zo beurs?

Zeera was ondertussen enthousiast met Trader aan het praten. Ze bestudeerden de kleine tablet die Trader had gebruikt toen ik inplugde. Zeera nam het apparaat in haar handen en tikte op het scherm. Toen kwam ze naar mij toe, met sprankelende ogen. ‘Ik weet hoe ik dit moet doen, Skye. Je idee gaat werken. Als je weer inplugt, zal je brein me alle codering geven die we nodig hebben voor de app.’ Ze hield het apparaat op. ‘Dit ding meet niet alleen je vitale functies en hersengolven, het neemt ze op. De technologie is fantastisch!’

Ik moest lachen om haar enthousiasme.

‘En Trader weet hoe we de app kunnen laten downloaden zodat hij op de markt als een virus werkt,’ ging ze verder.

Hij kwam naast Zeera staan. Hij keek op me neer. ‘Skye, zullen we, voor je de grens over rent naar de Appwereld, het eerst even hebben over wat er is gebeurd? Heb je de deur gezien waar ik het over had?’

Nu werd iedereen in de ruimte stil.

Trader strekte zijn hand uit en ik pakte hem. Heel voorzichtig

kwam ik omhoog uit de kuip. Mijn armen en benen protesteerden. Weer werd ik overspoeld door een golf duizeligheid. Schakelen tussen de werelden leek echt zwaar voor het lichaam. Toen ik weer stond, liet Trader me los. ‘Het duurde even voor ik de controle over de droom over kon nemen,’ begon ik.

‘Dat gebeurt soms,’ zei Trader. ‘Je zult daar elke keer beter in worden.’

‘Maar uiteindelijk vond ik de deur. Jouw deur, ik weet het zeker. Hij was dichtgespijkerd en viel uit elkaar.’ Trader knikte, een beetje zelfvoldaan. Ik rolde bijna met mijn ogen. Hij was duidelijk trots op zijn vervallen woning. ‘Wat het is,’ ging ik verder, terwijl ik dacht aan de lange, smalle ruimte waarin ik me had bevonden, ‘ik zag niet maar één deur, ik zag een heleboel deuren.’

Trader fronste zijn voorhoofd. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik bedoel precies wat ik zeg. Jij zei dat ik een deur moest oproepen, maar ik denk dat ik er voor de zekerheid een hele berg tevoorschijn haalde?’ Toen Trader niet knikte, en het niet leek te begrijpen, deed ik mijn best het uit te leggen. ‘Ik kwam in een ruimte vol met deuren terecht. Ik telde er elf.’ Trader schudde zijn hoofd. ‘Wat? Is dat vreemd? Heb ik iets fout gedaan?’

Hij leek dit niet te kunnen verwerken. ‘Al die jaren dat ik heb geschakeld, is er altijd maar één deur geweest. Je besluit wat je bestemming wordt en dan is die bestemming beschikbaar voor je. Alleen die. Eén deur tevoorschijn halen is al moeilijk genoeg, laat staan elf.’

Langzaam bracht ik mijn rechterknie omhoog naar mijn borst, daarna de linker, en masseerde de spieren in mijn dijen. ‘Nou, eigenlijk loop je door een droom, toch? Dat is wat je zei. En dromen zijn raar.’

Hier dacht Trader even over na. ‘Daar zit wat in.’ Hij huiverde. ‘Er zijn alleen... regels voor schakelen. Het proces is altijd hetzelfde en er is altijd maar één deur.’ Hij keek me streng aan. ‘Je zwerft dat je niet een van de andere door bent gegaan, toch? Dus je hebt geen idee waar ze heen leidden?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee. Ik heb je al verteld dat ik dat niet heb gedaan.’

‘Mooi,’ zei Trader. ‘Ga alleen door die van mij. Die andere zijn misschien gevaarlijk. Je hebt geen idee waar je dan terechtkomt.’

‘Nou,’ begon ik, ‘ik heb wel mijn oor tegen één ervan gelegd.’

Trader rolde met zijn ogen naar het plafond. ‘Skye! Ik had toch gezegd dat je de deur zelfs niet moest aanraken, laat staan een andere deur.’

‘Dat weet ik. Het zijn een soort magneten of zo. Ze proberen je door zich heen te trekken. Ze zijn moeilijk te weerstaan.’

Trader keek wanhopig. ‘En juist daarom zei ik dat je niet te dichtbij moest komen.’

‘Willen jullie niet weten wat ik daar hoorde?’ vroeg ik de anderen.

‘Ik wel,’ zei Kit rustig.

‘Ik ook,’ zei Parvda. Ze gaf Adam een por.

‘Vertel op, Skye,’ zei Adam.

Ik ving Traders blik. ‘Ik hoorde iemand een gesprek voeren. Het was Jude.’

‘Dat kan niet,’ zei hij.

‘Ik ken de stem van mijn zus. Onze zus,’ corrigeerde ik.

Hierbij klonk er gemurmel door de ruimte.

‘Maar Jude is in de Echte Wereld,’ zei Zeera.

Rain had zich achteraf in de schaduwen opgehouden, maar nu stapte hij het licht in. ‘Voor zover we weten, maar misschien is dat veranderd.’ Hij keek van mij naar Trader, en weer terug naar mij. ‘Als Jude nou eens weet van de bug? We hebben geen reden te denken dat dat niet zo is. Ze is een machtig persoon met machtige connecties. Stel je voor dat je een deur hebt gevonden die naar Jude leidt in de Appwereld?’

Een klein deel van me kromp ineen bij die gedachte. ‘Misschien,’ fluisterde ik.

Trader knikte. Het was verbazingwekkend om te zien dat hij het eens was met iets wat uit Rains mond was gekomen. ‘Als Rain gelijk heeft en je per ongeluk op Jude bent gestuit terwijl ze in de Appwereld was, dan is het misschien anders als je teruggaat. Dan zijn er misschien minder deuren beschikbaar.’

‘Of meer,’ bedacht Zeera. ‘Afhankelijk van wat Skye’s onderbewustzijn tevoorschijn haalt.’

‘Of meer,’ was Trader het met haar eens.

Rain keek me in de ogen. ‘Ik denk dat je terug moet om erachter te komen, Skye.’

Vol ongeloof staarde Adam Rain aan. ‘Dus nu sta je aan zijn kant?’ Hij gebaarde naar Trader.

‘Ik vind ook dat ze moet gaan,’ zei Zeera. Ze hield het apparaat op dat contact maakte met de kuip. ‘Hoe eerder, hoe beter, zodat we aan die app kunnen beginnen.’

Alles aan me was zo moe. Het enige wat ik wilde, was in bed kruipen en slapen, maar ik wist dat ze gelijk hadden. Op het moment dat ik voor die deur had gestaan, had mijn hart getrild van opwindning bij de gedachte erdoorheen te gaan, weer in de Appwereld te

zijn. Dat gevoel flitste nu opnieuw door me heen als een elektrische schok, die me klaarmaakte om te gaan. ‘Ik kan het.’

‘Skye,’ zei Kit, zijn stem klonk als een waarschuwing. ‘Dit is een slecht idee. Jij hebt jezelf niet gezien toen je ingeplugd was. Maar ik wel.’

Ik draaide me naar hem om. ‘Het komt wel goed.’

Zeera stopte een piepklein zwart schijfje in de onderkant van de hoofdsteun op de kuip. ‘Hierop worden je hersengolven gedownload, zodat we de app kunnen gaan coderen,’ legde ze uit. Ze leek zich geen zorgen te maken dat ik zo snel weer ging proberen te schakelen en dat gaf me moed. Toen ging Zeera weer met Trader in conclaaf. Allebei bleven ze maar dingen op het apparaat in hun handen typen. De anderen verspreidden zich ondertussen door de ruimte. Lacy ging op een van de stoelen zitten, met een verveelde uitdrukking op haar gezicht. Parvda en Adam leken ruzie te hebben in de hoek. Rain stond bij de ramen mijn kant op te gluren, alsof hij met me wilde praten, maar net toen hij zijn mond open deed om iets te zeggen, stond Lacy op, greep zijn arm en sleepte hem naar de stoel naast die van haar. Ik ging naar Kit om iets tegen hem te zeggen, hem gerust te stellen, maar hij draaide me zijn rug toe en liep naar de andere kant van de ruimte.

Ik volgde hem. Ging voor hem staan, zodat hij wel naar me móést kijken. ‘Hoi.’

Hij staarde naar me, maar zei niks.

‘Zeg je nou niks meer tegen me?’ vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je neemt een enorm risico.’

‘O? En dat zegt de premiejager die me aan mijn zus wil uitleveren?’

Kit schoof ongemakkelijk heen en weer. ‘Maar dat heb ik niet gedaan, toch?’

‘Nog niet,’ hielp ik hem herinneren. ‘Maar dat doe je wel als ik me niet aan de afspraak hou.’

Voor Kit kon reageren, riep Trader me. ‘Skye, kom hier. Het is tijd.’

‘Ik kom eraan,’ riep ik terug.

Mijn ogen hadden Kit niet losgelaten. Ik kon net de onderkant van zijn tattoos zien bij de rand van zijn mouwen. Hij zag er verlopen uit. Ik wilde goedmaken wat het ook was dat hij voelde en wilde niet weer weggaan zonder dat te doen.

‘Ze wachten op je,’ zei Kit.

‘Ik zal je iets vertellen.’ Ik dwong mezelf mijn blik rustig te houden, dwong mezelf niet weg te kijken. ‘Weet je nog dat Trader zei dat ik het gewoon zou “weten” als ik weer in de Echte Wereld was? Dat ik een wegwijzer zou vinden die me vertelde dat het veilig was om wakker te worden en dat ik thuis was?’

De verloren blik in Kits ogen vervaagde een beetje en er was nu iets van interesse te zien. ‘Ja. Dat weet ik nog.’

‘Het was jouw huis,’ zei ik.

Hij leek in de war. ‘Mijn huis?’

Ik knikte. ‘Toen ik terug probeerde te komen, kwam ik bij jouw huisje terecht.’ Ik nam een teug zuurstof en zei de andere dingen die door mijn hoofd hadden gespoekt sinds ik wakker was geworden met mijn hand in die van hem. ‘De wegwijzer naar de Echte Wereld,’ vervolgde ik, ‘dat was jij.’

Deze keer ging mijn reis door het droomlandschap een stuk

sneller. Er waren wat momenten van verwarring, maar die kreeg ik snel onder controle en het duurde niet lang of ik was weer in de ruimte met de deuren. Ik keek om me heen en nam alles in me op.

Trader had gelijk.

Het aantal deuren was veranderd.

In plaats van elf waren het er veertien.

Ik zocht de ruimte af naar de gouden deur, maar die was weg.

Zou Rain ook gelijk hebben gehad? Reisde Jude heen en weer tussen de werelden? En als dat zo was, hoe lang deed ze dat dan al? Meer dan een jaar? Dat zou betekenen dat ze in de Appwereld was geweest toen ik daar nog woonde als solo, en dat ze nooit bij me langs was gegaan, dat niet eens had geprobeerd.

Mijn ademhaling versnelde.

Er begon ijs over alles in de ruimte te kruipen. Het kroop naar beneden over de metalen deur, die glansde als zilver, en over de roodgelakte deur. Al snel bedekte het een van de nieuw verschenen deuren, een die bezet was met mosselen en schelpen en rook naar de zee. Uiteindelijk bereikte het ijs de vloer waar ik stond, naderde mijn tenen.

Ik sloeg mijn armen om mijn lichaam en begon ongecontroleerd te rillen.

Wat was er mis? Wat had ik gedaan?

Mijn tanden klapperden, een constant geklik in mijn hoofd. Ik kon niet meer denken, kon bijna niet meer ademen. Het pompen van mijn hart vertraagde en ik vocht tegen de neiging mezelf tot een bal op te rollen.

Ik was de controle over de droom kwijt.

Angst nam het over, terwijl het ijs over mijn voeten kroop en

mijn enkels omringde, waardoor ik daar vastvroor. Het begon te sneeuwen in de ruimte en de sneeuw stapelde zich snel hoog op, heel onnatuurlijk. Voor ik een manier had gevonden om de paniek die me overviel te onderdrukken, kwam de sneeuw al tot aan mijn middel.

Ik gebruikte mijn laatste sprankje energie en verbeeldde me een ijzere kachel, de kachel waar ik zo dol op was geraakt in Kits huis.

Al snel vlamde er een vuur in op.

Een fles met honingkleurige vloeistof stond erbovenop.

Ik greep hem en nam een grote slok.

Met een brandend gevoel gleeed die helemaal naar beneden.

Mijn hart leek zichzelf weer op te starten en het ijs dat mijn benen bedekte, begon te smelten, in die mate dat ik weer kon lopen. Weer hadden gedachten aan Kit me gered.

Ik verspilde geen tijd meer met me afvragen wat dat betekende.

De sneeuw dwarrelde nog om me heen toen ik mezelf naar de deur duwde waarvan ik zeker wist dat hij in Traders huis in de Zonderlingwijk uitkwam. Met een kracht waarvan ik niet had verwacht die nog te hebben, begon ik de planken weg te trekken waarmee hij was dichtgespijkerd. Met elke seconde die voorbijtikte voelde ik de Appwereld dichterbij komen. Op het moment dat ik bij de deurknop kwam, draaide ik eraan en gooide mijn lichaam tegen de deur. Ik duwde zo hard als ik maar kon.

Hij gaf mee en ik struikelde erdoorheen.

DEEL DRIE

IK TILDE MIJN HOOFD OP EN KEEK OM ME HEEN.

Ik lag op de grond, mijn hiel zat vast in een gat tussen de planken. Aan de muur hing een spiegel vol barsten en de deur naar de kamer hing gammel in zijn scharnieren. De atmosfeer was muffig. Een door motten en muizen aangevreten bank waaraan één poot ontbrak stond, scheef en ingezakt, tegen de muur. Dit was absoluut Traders huis. Zelfs in het donker leek de kamer zo helder dat het pijn deed in mijn hoofd. Met mijn hand schermde ik mijn ogen af en ik duwde mezelf omhoog tot ik zat. De meubels waren kapot en stonden op instorten, maar leken ook te sprankelen van magie, alsof iemand een betoverde kwast had gepakt en alles ermee had bewerkt, waardoor de hele kamer, het hele huis, deze hele wereld surrealistisch en vreemd was geworden.

De Appwereld. Ik was de grens over.

Ik was thuis!

Een vlaag van iets ondefinieerbaars stroomde door me heen,

eerst ergens in mijn hoofd en toen verder vloeiend naar de uiteinden van al mijn ledematen, letterlijk als een golf die over me heen spoelde in de hoop aan het eind van zijn inspanning zand te vinden. Ik moest lachen.

De golf kietelde.

Maar het geluid van mijn lachen was... raar. Hol en met een echo, alsof mijn mond tegen de opening van een gigantische lege schelp gedrukt zat en mijn stem naar de buitenste rand was gereisd en toen weer was teruggekaatst.

Ik krabbelde overeind.

Mijn handpalmen waren bedekt met een soort bleek stof. Ik wreef ze tegen elkaar, maar dat had geen zin, de witte laag vuil bleef zitten. Ik tilde mijn handen op om ze te inspecteren en te kijken wat erop zat, en ik slikte. Er gleed een huivering door me heen, als een trilling die boven op mijn hoofd begon en uiteindelijk mijn tenen bereikte.

Nee, hij gleed door mijn code.

Want dat was alles wat ik nu was.

Een virtuele projectie.

Een basale Appwereld-ik.

En dat was precies wat er mis was. Het vuil was helemaal geen vuil, maar mijn handen... ze waren zo... niet van mij. Ze waren bleek, de kleur van die wattenwolken die door een heldere, blauwe lucht zweven, alsof ze alle pigment eraf willen vegen. Het was lang geleden dat ik Kaukasisch 4.0 had gezien, de standaardhuidskleur van alle burgers van de Appwereld, en ik was bijna vergeten hoe het eruitzag. Ik wreef over mijn onderarmen, over mijn schenen, over de bovenkant van mijn handen en zelfs over mijn knieën.

Het had geen zin.

Hier was ik bleek, als een geestverschijning. Hoe lang of hoe hard ik ook met mijn hand over mijn huid zou schuren, de kleur zou niet terugkomen. Mijn hersenen leken ineen te krimpen in mijn hoofd. Dit was zo'n leugen. Mijn virtuele ik was een leugen. Een van de eerste dingen die ik had ontdekt toen ik wakker werd in de Echte Wereld, was dat mijn echte huid dezelfde tint had als verse honing, een goudbruine kleur die nog dieper was geworden door de zon.

Ik liep naar de gebarsten spiegel aan de muur en nam het virtuele meisje in me op dat knipperend naar me keek.

Skye Cruz, een solo uit de Appwereld.

Of, nou ja, ik stelde me voor dat ik knipperde, want diep in mijn code wist ik dat dit gewoon een truc was, dat virtuele versies niet knipperen, omdat ze dat niet hoeven te doen, net zoals ze niet hoeven te eten of adem te halen. Het was alleen maar voor de show, voor het ritueel zelf. Alleen het echte lichaam heeft zulke bewegingen en gebaren nodig, en de virtuele versie imiteert dat zo goed mogelijk, zodat mensen zich zo levend en zo echt mogelijk voelen.

Hier, nu, was ik mezelf, maar ook weer niet: ik was de persoon die ik mijn hele leven was geweest, maar deze persoon had uiteindelijk helemaal niet op de echte versie geleken. Misschien was dit de reden dat mensen niet tussen het virtuele en het reële heen en weer moesten gaan. Je zou er gek van kunnen worden. In de spiegel zag ik een versie van de ogen die ik altijd had gekend, de vorm van het gezicht, de lengte van het haar, maar alles was saaier en minder uitgesproken. Zo saai als de vale kleur van mijn virtuele lichaam. Verbleekt.

Waarom was de Appwereld gecreëerd om ons dit aan te doen?

Ik kende de regels al, wist wat erachter zat.

Dat hadden ze ons op school keer op keer verteld.

De kenmerken van standaardversies zijn ontworpen om net genoeg op de echte versie te lijken, zodat de persoon herkenbaar is, maar uiteindelijk gaat het erom een perfect blanco blad te verschaffen waarop de download van een app het best ervaren kan worden en tot zijn recht komt. Ze hadden ons deze verklaring uit het hoofd laten leren. Het was een onderdeel van de grondwet van de stad en het was opgeslagen in mijn code. *Elke app is als een kunstwerk met zijn eigen palet en stijl. Het wonder ligt in de transformatie van het blanco blad tot iets veel spectaculairders. Apps verschaffen ons bestaan kleur en betekenis. Al het andere is bijzaak.*

Ik probeerde me te herinneren wat de voordelen hiervan waren.

Kennis kon direct in het brein gedownload worden en daar opgeslagen. De virtuele versie was lichter, bijna gewichtloos, zo flexibel als rubber en niet vatbaar voor fysieke schade, in staat te veranderen in een oneindig aantal wezens, qua uiterlijk en persoonlijkheid. En de virtuele versie kan altijd weer teruggebracht worden naar de oorspronkelijke instellingen, weer zo goed als nieuw worden, zelfs nadat je een van je ledematen was kwijtgeraakt of elk bot had gebroken tot je zo slap als een vaatdoek was geworden. De Appwereld was veiliger. Onverwoestbaar. Net als wij, de burgers.

Maar dit viel ook niet te ontkennen: ik wilde mijn lichaam terug, mijn lichaam, het echte, met de vorm en het model en de kleur en het vlees dat kon wegwijnen, en de spieren die konden scheuren, en de ingewanden die kapot konden gaan, en de huid die zou rimpelen naarmate ik ouder werd. Ondanks de hitte in de

zomer en de kou in de winter en het bevroren van mijn vingers en tenen, zoals ik had meegemaakt. Nu ik weer tijd in het echte lichaam had doorgebracht, wilde ik het terug, zoals ik nooit eerder iets had gewild in mijn leven, ondanks alles wat er fout was aan de Echte Wereld. Het echte lichaam bracht een berg risico's met zich mee, maar naast die risico's was er zo veel dat aantrekkelijk was en prettig en afwisselend. Bijna voelde ik de armen van Kit om me heen, zijn hoofd in mijn nek begraven.

Stel dat er iets misgaat? Stel dat het me niet lukt terug te gaan?

Ik ademde de atmosfeer diep mijn longen in, of deed alsof, en herinnerde mezelf eraan dat Trader en alle anderen daar zaten te wachten tot ik schakelde, en dat als ik dat op een of andere manier niet kon, zij me wel terug zouden halen.

Maar toen hoorde ik stemmen.

Zo veel stemmen.

Ze kwamen van buiten het huis.

Dat sloeg nergens op. De Zonderlingwijk was altijd donker en leeg en somber en angstaanjagend. De enige mensen die hierheen kwamen waren degenen die niet met anderen wilden praten, die op zichzelf waren en die zichzelf verloren in onophoudelijk appen, alsof het leven één grote download was.

Maar nee, er klonk echt geschreeuw. Of misschien was het eerder een soort zingen.

Ik liep naar het raam. Een door de motten aangevreten zwaar gordijn hing er slap voor en ik gluurde door een van de grotere gaten.

Ik deed een stap naar achteren, ervan overtuigd dat ik me dingen verbeeldde.

Misschien droomde ik nog steeds.

Ik liep terug naar het raam en keek nog een keer naar buiten.

Mensen dromden door de straten van de Zonderlingwijk, waarbij ze de kuilen ontweken. Wakkere en alerte virtuele versies, die eendrachtig marcheerden. Het was er net zo druk als in de chicste straat van de stad. Ik legde mijn oor tegen het gat in het gordijn om te horen wat ze zeiden.

‘Laat ons vrij!’

‘Open de grenzen!’

‘Onze lichamen, van onszelf!’

‘Mijn lichaam is mijn lichaam!’

‘Plugs hebben lichamen nodig!’

Het was een demonstratie! Zo te horen niet alleen tegen het sluiten van de grens, maar ook tegen het losmaken van de lichamen. De politie stond langs de stoep, terwijl de demonstranten over het midden van de gehavende straten van de Zonderlingwijk liepen. Er waren dingen veranderd in de Appwereld sinds ik was uitgeplugd. Ik keek wat langer naar de mensen die voorbijliepen en realiseerde me nog iets.

Niet een van hen had een app gedownload.

Het was een zee van bleke geesten die tegelijk bewogen, allemaal standaard virtuele versies, onaangetast door wat voor download ook.

Maakte dit deel uit van hun protest?

Een app-boycot?

De code die door de aderen van mijn virtuele ik stroomde, werd statisch van energie. *Wacht maar tot ik dit aan de anderen vertel.* De Mensenmarkt bevrijden was nu belangrijker dan ooit. Er waren

mensen in de Appwereld die hier vastzaten, en die vochten tegen de veranderingen die Emory Specter iedereen had opgelegd.

Die mijn vader ons allemaal had opgelegd.

Ik draaide me af van het raam. Hoe graag ik ook wilde blijven kijken naar de demonstratie, er was iets belangrijks wat ik moest doen voordat ik terug kon naar de Echte Wereld. Iets wat ik moest ontdekken.

Mijn ogen scanden de muren van de kamer tot ik vond wat ik zocht, een gat zo groot als mijn vuist en zo diep als mijn arm. Ik ging erheen, schoof mijn hand erin en begon rond te voelen.

‘Als je in mijn huis bent,’ had Trader me toegefluisterd, terwijl Zeera nog meer ronde zwarte schijfjes in de hoofdsteun van de kuip stopte, ‘ligt daar een voorraad kapitaal verborgen voor noodgevallen.’ Hij keek me betekenisvol aan. ‘Gebruik wat je nodig hebt.’

Ik kon de weerspiegeling van Inara bijna zien zweven in zijn ogen, maar ik keek hem aan of hij gek was. ‘Wat heb ik daar nou aan? Je krijgt toegang tot kapitaal via je hoofd.’

‘Je begrijpt het wel als je het hebt gevonden,’ zei hij. Vervolgens glimlachte hij. ‘Niet vergeten, ik ben een virtueel genie. Ik kan alles coderen.’

Mijn arm zat bijna tot aan mijn schouder in het gat in de muur, maar ik had nog steeds niks gevonden. Toen raakte ik opeens iets statisch, iets elektrisch, als een bliksemflits.

Ik trok mijn hand terug en struikelde achteruit, net op tijd, voordat een lange rij apps het gat uit schoot en zich als een zwerm bijen om mijn hoofd verzamelde. Vol bewondering voor Trader nam ik de aanblik in me op. Hij was slim. Het was zijn eigen

persoonlijke appstore, maar alles was al betaald. Ik hoefde alleen maar aan te raken wat ik wilde en dan zou de download meteen beginnen.

Ik wierp een verlangende blik op de deur die me deze wereld in had gespuugd.

Binnenkort, dacht ik. Binnenkort ga ik terug. Echt.

Alleen nu nog niet.

Een kleine app in de vorm van een truffel zoefde langs mijn lippen. Hij liet een spoor van zoete chocoladestofjes achter en ik had al mijn wilskracht nodig er geen hap uit te nemen om te proeven.

Dus mijn broer had een noodvoorraadje snoep.

Dat was een grappig nieuw weetje.

Ik probeerde beter zicht op de zwerm te krijgen om de app die ik wilde eruit te kiezen. Ik wist dat hij er ergens tussen moest zitten.

Toen, heel ver weg, aan de uiterste rand van de bewegende, draaiende massa, zag ik het.

Het icoontje voor Odyssee.

Ik waadde door de rest en sloeg de meest agressieve apps opzij met mijn handen tot er niets meer tussen mij en de app stond die ik wilde. Ik reikte ernaar met één vinger en raakte hem aan. Terwijl ik dat deed, zuchtte mijn virtuele versie van opluchting toen de download in me stroomde als een koele regen na een eeuwigheid in de woestijn. *De Echte Wereld is een woestijn van pijn en verdriet*, klonk het in mijn brein, in mijn code, het deel van mij dat gemaakt was om hier te zijn en van deze plek te houden, ernaar te verlangen. *Ik was thuis, dit was mijn thuis, oost west, thuis best, en niets voelt zo fijn als een download*, ging het verder. Dat was de een-na-laatste gedachte die door mijn code ging voordat ik met mijn

ogen knipperde en de atmosfeer verdween en de game verscheen.

De allerlaatste gedachte was *Inara*.

Ik schermde mijn ogen af tegen het felle zonlicht.

Het was helder. Helderder dan normaal, het soort zonlicht dat je huid verbrandt en rood maakt en pijnlijk en vol blaren.

Er was iets mis.

Maar de plek was wel goed. Ik stond aan het eind van een lange, kromme strook strand, waar ik eerder was geweest, op mijn laatste dag in deze wereld. Ik snoof de lucht diep op en verwachtte dat mijn zintuigen overspoeld zouden worden door de pittige, zilte geur van de zee, wachtte tot die me naar voren zou lokken, maar in plaats daarvan werd mijn hele virtuele lichaam vervuld van afschuw en ik deed een stap naar achteren. Er was alleen maar de brakke lucht van wier en de stank van rotte vis. Nu ik mijn omgeving wat beter in me opnam, zag ik dat het zand eerder bruin was dan wit, en dat er scherpe stukken schelp en dunne splinters mica doorheen lagen, klaar om in de zolen van onvoorzichtige voeten te snijden.

Dit kon niet het landschap van Inara zijn waarin ik terecht was gekomen.

Toch?

Ik ging op weg naar het andere eind, terwijl ik goed oplette waar ik mijn voeten neerzette. Ik wilde rennen, maar dwong mezelf voorzichtig over deze verraderlijke ondergrond te lopen. Uiteindelijk klom ik de hoge duinen op, in de verwachting een enkele zeilboot te zien die op me lag te wachten, één klein teken dat dit geen vergeefse tocht was, dat Inara ergens in de buurt was. Dat

ze de hele tijd precies had geweten waar ze op me moest wachten.

Mijn hand ging weer naar boven mijn ogen, als een zonneklep.

Ik zag een zeilboot.

Maar het waren er twee in plaats van één, en geen van beide was ook maar enigszins in staat te varen. Ik liep de heuvel af en mijn voeten zonken in het ruwe zand, waar scherpe dingen in mijn huid prikten. Hoe dichterbij ik kwam, hoe erger de bootjes eraan toe leken, alsof ze kapotgebeukt waren door een vreselijke storm. Er zaten gaten in de romp. De zeilen waren aan flarden en de masten waren zo krom dat ze niet meer te repareren waren.

Als beide boten hier waren, waar was Inara dan?

Ik keek achter me, naast me, overal om me heen.

Het enige andere wat ik nog zag in dit landschap, was het eiland. Net als vorige keer rees het in de verte op uit het water. Een grote, grijze wolk, zwaar van de regen, hing er precies boven. Ik liep naar de rand van de branding en deed mijn tuniek uit. Langzaam waadde ik het water in. Ik zocht met mijn ogen de bodem af en vroeg me af wat voor vijandelijke wezens er lagen te wachten in de dieptes van deze onheilspellende plek. Maar hoe verder ik kwam, hoe ruwer de golven werden die het zand deden opwarrelen, waardoor er niks meer te zien was. Toen een grote grijze muur, ten minste twee keer zo groot als ik, omhoogkrulde, dook ik eronderdoor voor hij kon breken, en ik begon te zwemmen zo hard als mijn armen en benen konden. Slijmerige glibberdingen gleden langs mijn huid, maar ik durfde niet langzamer te gaan. Zelfs niet toen ik, bij het omhoogkomen voor lucht, een stukje verderop een paar driehoekige vinnen door het oppervlak zag snijden. Ik ging door tot het eiland groter en groter werd, zo groot dat het me bijna mijn

zicht op de zee ontnam. Hoe harder ik mezelf voortdreef, hoe helderder mijn hoofd werd en hoe zekerder ik ervan was dat ik, ondanks het nachtmerrieachtige landschap om me heen, beloond zou worden door Inara aan te treffen zodra ik het strand voor me had bereikt. Op dit moment was Inara's hoofd gevuld met angst, als een onstuitbare duivel, dat wist ik zeker, want het waren Inara's angsten die deze versie van Odyssee overheersten.

Er was geen andere verklaring voor deze omstandigheden.

Maar als Inara echt hier in de Appwereld was, zou ze haar normale leven moeten leiden, zoals Jude haar had beloofd, zoals iedereen zou doen, zowel voor- als nadat hun lichamen losgemaakt waren van de plugs. Inara zou zich niet eens moeten herinneren wat er met haar was gebeurd in de Echte Wereld.

Dit sloeg allemaal nergens op.

Ik zwom harder, totdat mijn tenen eindelijk de rotsachtige bodem raakten en het water ondiep genoeg was om verder te lopen. Iets scherp stak in mijn grote teen en ik schudde het af. Ik liep nu sneller en het kon me niet schelen of mijn voeten onderweg sneeën en schrammen opliepen. Ik wilde deze woeste zee uit, zo snel als mijn benen me konden dragen. Regendruppels begonnen her en der neer te komen, en vormden al snel een gestage stroom die op het oppervlak van de oceaan kletterde en over mijn gezicht droop. Ik veegde langs mijn ogen en deed mijn best door de mist en het grauwe licht heen te kijken. Het eiland bestond voornamelijk uit strand, maar in het midden stond een dicht bosje bomen. Daar ging ik heen, eerst lopend, maar toen de regen harder naar beneden kwam, voerde ik het tempo op tot ik rende.

'Inara?' riep ik door het geraas. 'Inara, ben je hier? Ik ben het,

Skye.' Ik spande me in om iets te horen naast het neerslaan van de druppels op de planten en op de verwelkte bloemen die nog aan hun stelen hingen, maar er was niets. 'Inara! Inara! Ik ben er!' schreeuwde ik. Ik rende en rende, handen voor mijn gezicht, niet in staat om door de muur van water heen te kijken die om me heen neerviel. Tot ik bij een plek kwam waar de regen mijn huid niet meer doornat maakte en daar bleef ik staan. Ik veegde met mijn handpalm over mijn ogen, probeerde ze droog genoeg te krijgen om mijn zicht te verhelderen, en keek op. Een bladerdak van palmen strekte zich boven me uit, als een stevige, beschermende luifel.

Ik zette nog een paar stappen naar voren, en draaide alle kanten op.

Vlakbij klonk een zwakke stem, dicht bij de grond.

'Skye?'

Ik draaide me weer om.

Daar, slechts een klein stukje verderop, ogen opengesperd en angstig en vol ongeloof, zat Inara, tot een bal in elkaar gekropen, aan de voet van een van de bomen.

Rain

Gelijkenis

'ER MOET EEN ANDERE OPLOSSING ZIJN,' zei Kit tegen Trader.

Traders reactie hoorde ik niet, want ik was te druk bezig met staren naar Kit. Het leek wel of ik elke keer dat hij bewoog een glimp van iets opving, de geest van iemand, net een flits van iets spiegelends waar zonlicht op valt, die dan meteen weer vervaagt. Mijn brein bleef proberen vast te houden aan dat gevoel van bekendheid, probeerde het te kneden en te vormen tot het zou komen bovendien, wat het ook was.

Kit draaide zich om en keek boos naar me. 'Waar zit jij naar te kijken?'

Ik keek boos terug. 'Niets bijzonders.'

Kit haalde zijn schouders op en ging verder met zijn gesprek met Trader en Zeera.

Ik liep naar Parvda. Ze zat op de grond naast Skye en hield haar in de gaten. Haar donkerbruine hand hield de goudbruine hand van Skye vast, en ze leunde tegen Adam aan, die naast haar zat.

‘Is jullie ook iets bekends opgevallen aan Kit?’

Adam keek naar me en haalde zijn schouders op. ‘Hij doet net zo uit de hoogte als jij?’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Grappig.’

‘Het was niet per se grappig bedoeld,’ mompelde hij.

‘Ik blijf maar iets zien in zijn gezicht,’ vervolgde ik, niet uit het veld geslagen, ‘iets wat ik eerder heb gezien, maar ik weet niet waar. Ik kan het bijna grijpen, maar dan glipt het weer weg.’

Parvda schudde haar hoofd. ‘Ik ben eerlijk gezegd zo met Skye bezig geweest dat ik nauwelijks op hem heb gelet.’

Ik liep naar Zeera, die aan het tikken was op het scherm dat met Skye’s hoofd was verbonden, waarbij ze probeerde de gegevens op te vangen die nodig waren om te schakelen. Kit stond intussen tegen een muur in de buurt geleund en volgde elke beweging van Zeera nauwlettend. Ze was zo gebiologeerd dat ze me niet eens opmerkte.

‘Zeera,’ drong ik aan.

Toen ze eindelijk opkeek, waren haar ogen glazig. Donkere wallen begonnen zich eronder te vormen. ‘Huh?’

‘Kun je even je aandacht hiervan losrukken?’

Er ging een huivering door haar heen. ‘Ehm. Ja. Ja.’ Ze knikte.

Ik draaide haar om, zodat ze naar Kit staarde. ‘Zie je iets in zijn gezicht wat je al eens eerder hebt gezien? Bij iemand anders bijvoorbeeld?’

Zeera was stil. Ze knipperde snel met haar ogen. ‘Weet je,’ begon ze.

‘Wat?’ drong ik aan. Ik wou dat iemand het mysterie van dit knagende gevoel zou oplossen.

Maar ze schudde alleen maar haar hoofd. ‘Nee, niets,’ zei ze en ze ging weer aan het werk.

Er ging een uur voorbij en in mijn hoofd liet ik elk gezicht de revue passeren dat ik ooit in beide werelden had gezien, maar het leverde niks op.

Het was Lacy die uiteindelijk met de oplossing kwam. Lacy, die er niet eens haar best voor deed.

Ze liep vastberaden naar Kit, keek hem recht in het gezicht op die dwingende manier die alleen iemand als Lacy kan opbrengen, alsof het haar goed recht is, en verwoordde precies dat waar mijn hersenen naar hadden gezocht vanaf het moment dat ik in het vervallen huis was aangekomen.

‘Jij,’ begon ze. Ze ging op haar tenen staan om hem dieper in de ogen te kijken, bestudeerde daarna de linkerkant van zijn gezicht en vervolgens de rechterkant. Ze onderzocht Kit alsof hij een standbeeld was in plaats van de mens van vlees en bloed die voor haar stond. ‘Jij lijkt op dat gevangen meisje op de monitor in de wapenkamer.’

Ik staarde weer naar Kit en er ging een lampje aan in mijn hoofd.

Kit deed een stap naar achteren, alsof hij een klap had gekregen.

Lacy ging weer op platte voeten staan en draaide zich naar me om. ‘Ik bedoel maar, ze zijn niet precies hetzelfde, maar ik ben toch niet de enige die de gelijkenis ziet?’

‘Nee,’ antwoordde ik, en ik schudde verbaasd mijn hoofd. ‘Dat ben je niet.’

34

*Skye**Pijn*

HAPPEND NAAR LUCHT KWAM IK BIJ UIT DE APPWERELD.

Het ochtendlicht viel binnen door de ramen van Traders huis.

Alles aan mijn lichaam deed pijn, nu erger dan de vorige keer. Mijn hoofd klopte, alsof ik het tegen iets hard en metaligs had gebeukt.

Ik ging rechtop zitten en keek om me heen. Mijn gedachten waren een wirwar.

Ik wachtte tot ze rustiger werden.

Parvda en Adam lagen op de grond. Rain en Lacy waren nergens te bekennen. Waarschijnlijk waren ze ergens met z'n tweeën naartoe. Zeera en Trader stonden bij zijn werkbank. Hun vingers vlogen over de schermen in hun handen en hun blik was zo wazig dat ze niet eens merkten dat ik terug was. Waar ik ook heen draaide, de persoon die ik het liefst wilde zien, was nergens te bekennen.

Kit was weg.

Alles aan mijn lichaam bonsde en protesteerde, en opeens leek dat zo te horen. Mijn hart was gevlucht en had een gapend gat in mijn binnenste achtergelaten. Misschien is hij in de andere kamer, dacht ik. Of buiten. Zit hij op zijn motor in de winterse lucht. Ik wist dat dit niet mijn grootste zorg moest zijn, er waren dingen die veel belangrijker waren dan waar Kit zich bevond.

Maar hoe kan iemand ook maar iets doen als zijn hart verdwenen is uit zijn borst?

'Je bent terug,' zei Trader, die opeens naast me stond.

Ik reageerde langzaam, net als toen ik de eerste keer was ontwaakt in het huis van de hoeder en mijn woorden er niet uit wilden komen. Knipperend keek ik naar Trader in een poging iets te zeggen. Wat uiteindelijk mijn mond uit kwam als reactie op zijn opmerking was: 'Waar is iedereen?'

Traders donkere wenkbrauwen gingen omhoog. 'Met "iedereen" bedoel je je twee vriendjes? Ze zijn samen vertrokken naar het landhuis van Rains opa.'

Met grote moeite ging ik rechtop zitten en ik zwaaide mijn benen de kuip uit, zodat mijn voeten de grond raakten. De beweging veroorzaakte een draaiërig gevoel, maar dat ging voorbij. 'Kit is vertrokken met Rain?'

Trader knikte.

Ik zoude mezelf omhoog tot ik stond en wankelde naar het raam, dat ik opengooide. Koude lucht stroomde over me heen en ik probeerde adem te halen. Kit was niet eens blijven wachten om te kijken of ik levend wakker werd of überhaupt terugkwam.

Misschien gaf hij niet zo veel om me als ik dacht.

Misschien moest ik niet zo veel om hem geven als ik deed.

Ik zakte een beetje in elkaar.

Trader sloeg zijn armen over elkaar. ‘Nou? Hoe ging het?’

Ik duwde mijn gedachten aan Kit weg. ‘Ik heb Inara gevonden,’ zei ik.

Zijn ogen gingen wijd open. ‘Gaat het goed met haar?’ fluisterde hij.

‘Inara leeft,’ antwoordde ik. ‘Ik weet niet of “goed” de juiste omschrijving is van haar virtuele conditie op dit moment.’

Traders bodemloze, donkere ogen vulden zich met zorgen. ‘Alleen maar levend?’

Ik aarzelde. ‘Ze houdt vol. Ze weet dat wij eraan komen.’

‘Vertel het me, Skye. Vertel me de waarheid.’

Ik wiebelde van mijn ene voet op de andere, met spieren die hard hun best deden, maar mijn lichaam was uit balans nu ik geen hart meer had om mijn binnenste te verankeren. Ik haalde diep adem en vertelde hem alles wat ik wist. ‘Ze zit verstopt in Odyssee, omdat ze zich zorgen maakt over haar ouders, en over zichzelf. Ze weet te veel.’

‘Maar ik dacht...’

‘... dat ze alles was vergeten?’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Helaas niet. Inara herinnert zich alles. Dat herinneringen-wissen dat Jude beloofde, is nooit gebeurd. Of het heeft in elk geval niet gewerkt.’

‘Ze is helemaal alleen.’

‘Inara is sterker dan je denkt,’ zei ik. Ik klonk veel overtuigender dan ik me voelde, nadat ik mijn vriendin daar ineengedoken onder een boom op dat verlaten eiland had gevonden. Het beste wat ik voor elkaar had gekregen voor ik haar weer verliet, was haar

zorgen wegnemen op zo’n manier dat het landschap de goede kant op veranderde. De regen hield op, de zon piepte van achter de dikke, grijze wolken vandaan en de stank van rotte vis was enigszins vervaagd. ‘We krijgen haar wel terug.’

‘Dit is mijn schuld.’

‘Nee, de mijne,’ zei ik, nu echt overtuigd. ‘Jude straft Inara voor mijn ontsnapping. Maar het goede nieuws is dat Inara niet meer naar Judes pijpen wil dansen, en dat ze wil terugvechten. Ze heeft heel veel tijd gehad om na te denken en ze zei dat ze de gedachte niet kan verdragen dat iemand in de Echte Wereld haar lichaam over zou nemen, of voor onderdelen zou gebruiken. Ze wil zelf kunnen beslissen over het lot van haar lichaam.’ Ik legde een hand op Traders arm. ‘Inara wil de mogelijkheid bij jou te zijn niet kwijt-raken, Trader, ook al is dit de plek waar jij wilt wonen. Ze mist je. Ze maakt zich zorgen om je.’

Trader maakte een geluidje van pijn, en schudde toen zijn hoofd. ‘Ze maakt zich zorgen om mij?’

Ik knikte. Toen zakte ik bijna door mijn benen.

Trader ving me op voordat ik kon vallen. Hij wierp me een blik van verstandhouding toe. ‘Schakelen is zwaar voor een lichaam.’

Ik strekte één been uit, toen het andere, en maakte me zorgen dat ik in zou storten of flauw zou vallen. ‘Dat heb je eerder niet verteld. Maar ja, met jou leek niks aan de hand nadat je had geschakeld.’

‘Je raakt eraan gewend,’ zei hij. ‘En ik deed het niet twee keer binnen zo’n korte tijd.’

Ik hief mijn hoofd op naar de koude lucht die door het raam naar beneden stroomde.

Zeera kwam bij ons staan. Ze boog naar me toe en gaf me een snelle knuffel. ‘Welkom terug.’

‘Hoe ging het hier aan jouw kant?’ vroeg ik haar, toen de vlekken waren vervaagd.

Ze wierp een blik op Trader. Ze zag er nerveus uit. ‘Ik denk dat we alles hebben wat we nodig hebben.’

Ik keek hen allebei onderzoekend aan. ‘Dat denk je of dat weet je?’

‘Ja,’ zei ze.

Zeera klonk niet zo opgewonden als ik had verwacht. ‘Welke van de twee?’

‘We moeten terug naar Briarwood,’ zei ze behoedzaam, mijn vraag negerend.

Als Kit in Briarwood was, had ik er geen problemen mee daarheen te gaan. Dan zou ik er misschien achter komen wat zo belangrijk kon zijn dat hij me zomaar hier had achtergelaten.

Adam en Parvda kwamen aan de andere kant van de ruimte in beweging. Ze stonden allebei op en kuierden in onze richting. Adam zag eruit alsof hij nog half sliep. ‘Heeft het gewerkt?’ vroeg hij aan Zeera. ‘Heb je wat je nodig hebt voor de app?’

Ze knikte, maar ging toen weer aan de slag met de tablet in haar hand.

Parvda wierp me een bezorgde blik toe. ‘Skye, je ziet er doodmoe uit.’

‘Het gaat prima met me,’ loog ik. ‘Ik zou vandaag nog twintig keer kunnen schakelen, geen probleem.’

Parvda vernauwde haar ogen tot spleetjes. ‘Daar geloof ik helemaal niks van.’

Adam liet een van zijn lange armen om me heen glijden. ‘Ik ben blij dat je nog leeft. Maar ik vind je plan nog steeds bizar.’

Adams opmerking deed me denken aan iets anders wat ik iedereen wilde vertellen. ‘Over bizar gesproken,’ begon ik, ‘er waren demonstraties gaande buiten bij Traders huis, demonstraties in de Zonderlingwijk. Tegen het sluiten van de grens en het losmaken van de lichamen. Er was politie op straat. Mensen vinden het belangrijk. Of nou ja, sommigen in elk geval,’ voegde ik eraan toe.

Trader keek bedachtzaam. ‘Wel logisch dat ze dat in de Zonderlingwijk doen.’

Vragend keek ik hem aan. ‘Waarom zeg je dat?’

‘Denk er eens over na,’ zei hij. ‘Ik wil wedden dat de regering ze daar samen heeft laten komen zodat de meer gewenste mensen geen getuige hoeven te zijn van de onrust, of erover gaan nadenken of de demonstranten misschien wel gelijk hebben.’

‘Dat klinkt inderdaad logisch,’ zei Adam.

Zeera was nog steeds verdiept in wat ze ook op het scherm voor zich had. ‘Laten we teruggaan naar Briarwood, zoals Zeera voorstelde,’ zei ik, terwijl ik naar haar keek. ‘Ik wil hier niet meer hoeven afwachten.’

Parvda liet een jack om haar smalle schouders glijden. Toen stak ze een arm in de lucht, als teken dat we haar allemaal moesten volgen. ‘Oké. Ik rij.’

Een voor een trokken we onze jas aan en verdwenen achter haar aan.

Onderweg viel ik in een droomloze slaap. Toen ik mijn ogen weer opendeed, lag ik opgekruld op een stoel. Ik wreef langzame

cirkeltjes over mijn slapen en probeerde te begrijpen waar ik was. Mijn lichaam was stijf en doodmoe. Ik ging rechtop zitten, waarbij mijn spieren protesteerden tegen de beweging, en keek om me heen.

Ik was in de wapenkamer.

Net als Lacy, Zeera, Rain en Trader.

En Kit. Kit ook.

Een vlaag van woede stroomde door mijn vermoeide ledematen. Hij had me achtergelaten bij Trader om hiernaartoe te gaan met Rain. Wat kon er nou zo belangrijk zijn dat Kit erin zou toestemmen ook maar iets te doen met iemand die hij zo haatte?

Trader was aan het tikken op de kleine tablet die hij had meegenomen uit zijn huis, maar alle anderen zaten vastgekluiserd aan de monitor met het meisje.

Vooraf Kit leek erdoor gefascineerd.

Ik kwam uit de stoel en liep op wankele benen naar ze toe.

Rain was de eerste die opmerkte dat ik wakker was. 'Skye,' zei hij, toen hij zich omdraaide en me zag. 'Ik begon me al zorgen te maken.'

Ik haalde mijn schouders op. 'Het gaat prima met me,' zei ik, hoewel dat een leugen was. De pijn in mijn lichaam streed met de verwarring over Kits gedrag. Ik liep Rain voorbij en ging naast Kit staan, maar hij keek niet naar me, of weigerde dat te doen. Een misselijk gevoel knaagde aan mijn maag.

Zijn ogen waren vol aandacht voor het meisje op het scherm.

Ik staarde van Kit naar het meisje en weer terug naar Kit.

'O,' hijgde ik, toen het opeens tot me doordrong.

Kit draaide zich naar me toe, alsof hij zich nu pas realiseerde dat

ik daar stond. 'Skye,' zei hij, met afgeknepen stem. Hij knipperde snel met zijn ogen en er viel een traan op zijn wang, toen hij me vertelde waar ik zelf net zonder ook maar enige twijfel achter was gekomen. 'Dat is Maggie daar op het scherm.'

35

*Skye**Het slechte nieuws*

‘IK VIND HET ZO ERG, KIT,’ zei ik tegen hem en ik pakte zijn hand, net op het moment dat Maggie van het scherm verdween. ‘Mijn zus...’ Mijn stem stierf weg, ik had geen woorden voor de dingen die mijn zus deed.

‘Weten dat Maggie gevangenzit is tot daaraan toe, maar het is wat anders om het te moeten zien, live,’ zei hij, en hij keek weer naar het scherm.

Maar voordat hij dat deed, lukte het hem niet de hulpeloosheid in zijn ogen te verbergen.

Lacy gniffelde terwijl ze het plaatje in zich opnam, Kit en ik samen, onze vingers verstrengeld. ‘Ik ben degene die het heeft uitgevogeld,’ zei ze tegen me. Ze klonk beschuldigend, alsof ik mijn werk niet had gedaan door me niet eerder te realiseren dat dit meisje Kits tweelingzus was. ‘Toch, Rain?’ voegde ze er nog aan toe. Ze liep naar hem toe, duwde zichzelf tegen hem aan en legde glimlachend haar hoofd op zijn schouder.

En had Lacy niet gelijk? Had ik het niet moeten weten? Ik had Maggies foto gezien in Kits huisje. Nu ik het verband had gelegd, was de gelijkenis overduidelijk.

Ik probeerde Rains blik te vangen, want ik vroeg me af wat hij van dit alles vond, maar hij ontweek mijn ogen. Toen keek ik naar de monitor met de Mensenmarkt erop. Ik hoopte bijna te ontdekken dat ik het mis had, dat Maggie daar was, alsof dat op een of andere manier een beter lot was dan Judes gevangene te zijn, maar dat scherm was donker.

Zeera’s ogen gingen dezelfde kant op. ‘Ja. Dat kanaal zijn we kwijt.’

Ik kreeg pijn in mijn buik van angst. ‘Kun je het niet terugkrijgen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Tot nu toe niet.’

Ik slikte. ‘Dat is niet goed, hè?’

‘Het is niet ideaal, nee.’

Ik verschoof mijn aandacht weer naar de monitor met Maggie en wachtte op een nieuw teken van Kits zus, of zelfs op een teken van de mijne. Heel lang was er niks. Lacy zat te wriemelen, maar Rain bleef rustig, terwijl Zeera en Trader stilletjes samen aan het werk waren. Toen schoot er vanuit het niets een meisje over het scherm, met wapperend lang blond haar.

Kit maakte een sissend geluid naast me toen hij scherp inademde. ‘Maggie?’

Zeera kwam bij ons staan.

We wachtten tot Maggie weer zou verschijnen.

Toen dat gebeurde, leek het alsof ze wist dat we naar haar keken, alsof ze kon voelen dat haar broer daar op haar wachtte. Ze

liep rechtstreeks op de camera af en staarde recht de lens in. Recht naar ons. Misschien had ze hem net ontdekt. Ze keek de andere kant op, toen weer naar de lens, alsof ze over iets zat te dubben. Toen leek ze een beslissing te nemen. Ze deed een stap naar achteren, zocht in haar zak en haalde er een reepje papier uit. Dat hield ze op naar de camera. Ze had er twee woorden op gekrabbeld.

HELP ME

‘Waar is ze?’ vroeg Kit met een gesmoorde stem.

Zeera tikte als een bezetene op haar tablet. ‘Ik probeer al dagen haar precieze locatie te bepalen, maar die is versleuteld.’ Ze zuchtte en wierp een blik op Kit. ‘Ik heb geen tijd om dit nu te achterhalen. Ik moet alles in orde maken, anders gaat de Mensenmarkt straks weer open zonder dat we zelfs maar een poging hebben gedaan om dat tegen te houden.’

Rain knikte. ‘Je hebt het lang genoeg geprobeerd,’ zei hij tegen Zeera. Toen draaide hij zich om naar Kit. ‘Na morgen zullen we je helpen je zus te vinden.’

Kits ogen werden leeg, alsof er een rolgordijn naar beneden was getrokken om het licht tegen te houden. ‘Ik vind haar zelf wel.’ Hij wilde niet eens naar mij kijken. ‘Maar het is fijn dat ik nu weet dat ze leeft,’ voegde hij er zachtjes aan toe voordat hij zich omdraaide en de kamer uit liep, mijn hand leeg en zoekend achterlatend.

Ik volgde Kit naar de gang. ‘Ik heb je een belofte gedaan en die zal ik houden.’

Kit schudde zijn hoofd. ‘In Traders huis, toen je ingeplugd zat, heb ik besloten dat ik dat niet van je kan vragen.’ Hij keek me nu

intens aan. ‘Ik ga dat nooit van je vragen, oké? Onze afspraak is voorbij.’

Verbaasd gingen mijn lippen van elkaar. ‘Maar...’

‘Jij hebt al genoeg op je bord,’ zei hij, voordat ik mijn zin kon afmaken. ‘Je weet het nog niet eens, hè?’ Er straalde wanhoop uit zijn ogen.

‘Wat niet?’

Hij trok me terug de wapenkamer in en bracht me rechtstreeks naar Zeera. ‘Vertel Skye het slechte nieuws,’ zei hij.

Zeera zag eruit alsof ze betrappt was bij iets wat ze eigenlijk niet mocht doen. Ze haastte zich naar de andere kant van de kamer terwijl ze een van haar andere schermen checkte.

Kit riep haar achterna: ‘Vertel Skye de waarheid over wat ze zich op de hals heeft gehaald.’

Dit moest iets zijn wat Zeera vanmorgen niet had verteld. ‘Zeg het maar gewoon, Zeera.’

Maar het was Trader die begon te praten. ‘We zijn op een probleem gestuit bij het creëren van de Schakel-app,’ begon hij. ‘Laten we het maar een capaciteitsprobleem noemen.’

Zeera wrong haar handen. ‘Eerder een hersencapaciteitsprobleem.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik.

‘Nou,’ ging Zeera verder, ‘de Schakel-app doet het alleen als jij tegelijk met iedereen op de markt schakelt. We, eh... hebben jouw brein nodig om hem te laten werken.’

Ik liet dit bezinken en dacht erover na. Het was niet ideaal, maar ook niet vreselijk. Het betekende dat ik niet wakker zou zijn op het moment dat ze de mensen bevrijdden van de Mensenmarkt,

maar Rain en alle anderen konden dat wel regelen. Het plan kon nog steeds werken. ‘Dus wat je zegt is dat ik ingeplugd moet zijn om de anderen wakker te maken. Dat klinkt niet zo slecht. We hebben beneden genoeg plugs. Hier.’

‘Ja,’ zei Zeera langzaam.

Kit sloeg zijn armen over elkaar. ‘Vertel haar de rest dan ook.’

‘Luister, zus.’ Trader nam het weer over. ‘Wat je zei klopt, je moet ingeplugd zijn. Maar het echt vervelende deel is dat om de app te laten functioneren zoals je wilt, je weet wel, om hem de plugs te laten uitschakelen die de Nieuwe Kapitalisten controleren op de markt, je eigenlijk dicht bij de markt moet zijn.’

Ik staarde Trader aan. ‘Hoe dichtbij?’

Rain kwam bij ons groepje staan. ‘Op de markt zelf,’ zei hij. ‘Aan een van de plugs van hun netwerk.’

Mijn mond werd droog. ‘Maar hoe...’

‘We zullen een van de lichamen moeten vervangen door dat van jou,’ maakte Rain het af.

Mijn hoofd duizelde van wat dit allemaal betekende. Ik greep de dichtstbijzijnde stoel en ging zitten. Ik dacht dat ik moest overgeven. ‘Ik moet een van de lichamen op de markt zijn?’ Ik keek naar Zeera, die knikte. Waarom was het zo dat, wat er ook gebeurde in deze wereld, het op een of andere manier altijd moest betekenen dat ik tentoongesteld werd? Kit tikte met zijn voet, alsof hij wachtte tot ze verdergingen. ‘Vertel de rest nou ook maar,’ zei ik.

Zeera hurkte voor me neer. Ze legde haar handen op mijn knieën en keek me recht aan. ‘Je moet zo lang mogelijk wachten met terugschakelen. Zodra je weer wakker wordt in de Echte Wereld, is de app uitgewerkt. Wie nog bezig is met overstappen, wordt

dan achtergelaten.’ Ze haalde diep adem. ‘We gaan je met een heel team monitoren, klaar om je terug te halen zodra iedereen veilig is.’

‘Er is geen andere manier?’

‘Nee,’ fluisterde ze.

‘En dit gaat morgen gebeuren, toch?’

‘De planning is dat de markt dan weer opengaat, dus ja,’ bevestigde ze.

Kit keek boos naar Rain, alsof dit allemaal zijn idee was. Toen zei hij tegen mij: ‘Je hoeft dit niet te doen. Het is te gevaarlijk.’

Rain schudde zijn hoofd. ‘Skye kan dit aan. Ze heeft wel erger meegemaakt.’

Kit snoof. ‘Ja hoor, nu je een nieuw vriendinnetje hebt, wil je haar leven wel op het spel zetten?’

‘Hé, laat mij er lekker buiten,’ protesteerde Lacy. ‘Het was niet mijn plan.’

Kit keek naar Trader. ‘Waarom kun jij het niet doen? Jij kunt ook schakelen.’

Zeera stond op. ‘Dat is het probleem. Ik heb Trader nodig om me te helpen dit voor elkaar te krijgen. Ik kan het niet zonder hem.’ Ze klonk spijtig. En schuldig.

Ik duwde mezelf de stoel uit. ‘Het is oké,’ zei ik tegen Zeera. ‘Echt.’ Ik wist dat ze altijd Sylvia in haar achterhoofd had en wilde haar geruststellen, ook al was mijn eigen hoop op overleven aan het wegwijnen. Het schakelen had al zo veel gevraagd van mijn lichaam, en het ergst was het moment van wakker worden. Als ik de laatste op de markt was, zou ik daar nooit veilig vandaan komen. Ik zou weer in de handen van mijn zus vallen. Ik probeerde

te lachen. 'Dit was mijn idee, dus het is niet raar dat ik degene ben die als laatste van boord gaat!' Naarmate mijn stem luider werd, werd ik ook duizeliger.

Rains hand schoot uit om me te ondersteunen. 'Je moet iets eten.' Hij keek om zich heen in de wapenkamer. 'Dat moeten we allemaal.'

Ik knikte. Zelfs na al die tijd vergat ik nog steeds weleens dat echte lichamen eten nodig hebben. 'Goed idee.' Kit liep weer naar de monitor; zijn ogen wachtten of zijn zus weer zou verschijnen. 'Ga je met ons mee?' vroeg ik hem.

Hij schudde zijn hoofd, zijn voorhoofd vol zorgrimpels.

Ik drukte een tablet in zijn hand en krulde zijn vingers eromheen. 'Deze is voor jou, voor het geval je contact wilt als we niet bij elkaar zijn.'

Hij staaarde erop neer.

Ik wachtte niet op zijn reactie. In plaats daarvan haastte ik me achter de anderen aan. We waren al bijna de deur door toen Kit me riep.

'Ga niet zonder mij weg vandaag, Skye,' zei hij.

Ik draaide me om. Kit keek naar me, zijn ogen vol zorgen, zijn hand nog om het apparaat geklemd dat ik hem had gegeven. 'Dat zou niet eens bij me opkomen.'

Toen we bij de kantine kwamen, zag niemand me binnenkomen en in eerste instantie voelde ik opluchting. Zelfs toen ik hier al maanden woonde, bleven de blikken van mensen iets te lang hangen als ik een ruimte betrad of als ik langsliep. Hun ogen dwaalden van hun bord of hun lunchgezelschap naar mijn gezicht.

Maar vandaag was de sfeer dramatisch veranderd en toen ik me realiseerde waarom, ebde de opluchting weg.

Er werd niet meer over en weer gelachen, en zelfs niet gepraat. Mensen leken elkaar te zijn vergeten. De kantine leek wel een graftombe van zombies, waarin de stilte alleen af en toe werd verbroken wanneer twee mensen tegen elkaar aan botsten, ze allebei over hun knie of elleboog, hun arm of hun zij wreven, en nauwelijks opkeken om te zien waardoor de botsing was veroorzaakt. Allemaal hadden ze hun hoofd over hun tablet gebogen en hun vingers tikten erop los. Hun ogen waren vastgekleusterd aan die kleine, glimmende schermen, waarmee ze waarschijnlijk berichten verzonden. Als ze glimlachten was dat vanwege iets wat ze in hun handpalm zagen gebeuren. Het leek wel of ze in een trance verkeerden.

Ik moest denken aan het moment dat we de mensen de apparaten voor het eerst hadden gegeven, hoe stil het was geworden in de ruimte omdat iedereen opeens geboeid was door zijn kleine, glimmende display.

'Maak je geen zorgen,' had Zeera toen gezegd. 'Het is alleen maar de beginfascinatie.'

Dus wanneer zou die beginfascinatie minder worden? Ging dat ooit wel gebeuren?

Zelfs Adam, die ik tegenkwam toen ik mijn eten ging halen, had zijn hoofd over zijn tablet gebogen. Ik vroeg me af waar hij mee bezig was, want Parvda was niet ver bij hem vandaan iets te drinken aan het pakken.

Nerveus keek ik om me heen en toen gaf ik hem een duwtje.

'Huh?' zei hij afwezig.

Ik gaf hem een hardere por. ‘Adam!’

Zijn hoofd kwam omhoog en hij keek me snel knipperend aan.

‘Sorry. Skye! Wat is er? Je bent weer wakker!’

‘Ja,’ zei ik, en vervolgens: ‘Dit is er,’ en ik tikte op het scherm in zijn hand.

‘O.’ Hij klonk schaaftig. ‘Ja, deze dingen zijn best verslavend.’

Ik ging achter hem in de rij staan voor wat water. ‘Dat zie ik. Wat gaat dat betekenen voor morgen? We kunnen niet hebben dat mensen helemaal in beslag genomen worden door wat ze in hun handen hebben, in plaats van dat ze hun aandacht houden bij wat we aan het doen zijn.’

Adam keek om zich heen, naar wat zich in de kantine afspeelde. Vervolgens knikte hij. ‘Maak je geen zorgen.’

‘Niet?’

‘Ze zijn heel handig geworden met hun tablets, en heel snel.’

‘Dat zie ik,’ zei ik. ‘Maar hoe moet het dan met het deel van het plan waarin iedereen bezig moet zijn met wat er gebeurt met de mensen om zich heen?’

‘Ik zal het vanmiddag regelen,’ beloofde Adam. ‘Ik roep een vergadering bijeen en zal ervoor zorgen dat iedereen weet wat hij moet doen. Niemand gaat iemand teleurstellen, Skye,’ verzekerde hij me weer, deze keer fluisterend. Verder was het griezellig stil. ‘Ik zeker niet,’ ging hij verder. ‘Als jij je leven op het spel gaat zetten, zal iedereen hier je dekken. Mensen zullen er zijn als het echt nodig is.’

Ik knikte, deze keer in een poging mezelf te overtuigen. ‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’

Op een gegeven moment tijdens de lunch verscheen er een bericht van Kit op mijn tablet.

Ga vanavond met me mee naar het huisje.

De rest van de middag, terwijl er vergaderingen werden gehouden en plannen werden uitgewerkt, dacht ik na over zijn voorstel. Als alles anders was geweest, als mijn rol morgen anders was, als alles niet zo gevaarlijk werd, zou ik misschien nee hebben gezegd tegen Kit, misschien een andere keer. Maar dit zou mijn laatste nacht in deze wereld kunnen zijn, of misschien mijn laatste nacht in vrijheid, afhankelijk van wat er ging gebeuren op de Mensenmarkt. Ik dacht aan mijn bijna-kus met Rain afgelopen zomer, hoe ik me had ingehouden – hoe we ons allebei hadden ingehouden – alsof we alle tijd van de wereld zouden hebben nadat alles weer wat rustiger was geworden. Terwijl we, zo leek het, eigenlijk onze kans samen hadden gemist.

In mijn hoofd riep ik een beeld op van Kit, zijn ogen, de intensiteit waarmee hij keek, die tattoos op zijn armen waar ik zo van was gaan houden, het geluid van zijn stem en het gevoel van zijn hand in die van mij. Ik was ook gaan houden van onze lange avonden, kletsend bij de ijzeren kachel. Mijn hart fladderde en mijn lichaam leek deze herinneringen overal te voelen.

Ik had mijn kans met Rain misschien gemist.

Maar ik hoefde mijn kans met Kit niet te missen.

Dus typte ik uiteindelijk twee letters terug:

Ja.

36

*Rain**Verantwoordelijk*

HET GELUID VAN DE OCEAAN VLAKBIJ WAS BEDRIEGLIJK RUSTGEVEND.

Ik staarde neer op mijn vader, mijn handen tot vuisten gebald. Elke keer dat ik op bezoek kwam, leek hij zo vredig, alsof hij geen zorg in de wereld had, terwijl hij verantwoordelijk was voor zo veel chaos en zo veel verdriet. Wij waren verantwoordelijk, mijn hele familie, beginnend met mijn grootvader, Marcus, die onze wereld in tweeën had gesplitst.

Toch voelde een klein deel van me mee met Jude en haar zaak. Hoe misplaatst ook, ze deed wat ze kon om wat er over was van de economie van de Echte Wereld drijvende te houden, en de mensen die daarvan afhankelijk waren ook. Jude maakte gewoon gebruik van de situatie waarin ze terecht was gekomen.

Mijn vader zou in haar plaats precies hetzelfde doen.

Dat wist ik zeker.

Zoals altijd duwde ik mijn hand tegen het glas en zoals altijd

deed dit gebaar me verlangen naar een leven waarin mijn vader alleen maar dat zou zijn: mijn vader. Een tijd waarin werelden niet opgesplitst werden en waarin ouders hun kinderen opvoedden met liefde, ons leerden zo veilig mogelijk de gevaren van het leven te omzeilen, en een kus gaven op de schrammen en blauwe plekken op onze echte lichamen als er toch iets was misgegaan.

Het verlangen stroomde door me heen, als de golven buiten deze grot.

Het hoefde niet zo te zijn. Het was alleen omdat families als die van mij het zo hadden gemaakt, en het hadden doen voorkomen alsof ze iedereen redden van lijden en pijn, terwijl ze in werkelijkheid alleen maar gaven om macht en controle. Mijn vader – en mijn grootvader vóór hem – had de honger van mensen naar het virtuele, en de scheiding die dat had veroorzaakt, uitgebuit. In plaats van de onvrede te helpen oplossen en mensen te leren navigeren tussen het virtuele en het reële, hadden ze er misbruik van gemaakt en gedaan alsof ze iets nobels deden voor de wereld.

Ik trok mijn hand weg en stond over mijn vader gebogen.

Wat zou er gebeuren als we de macht af zouden nemen van mensen als Jonathan Holt en Jude Cruz en Emory Specter? Zouden mensen echt een leven zonder hun lichaam willen? Zouden mensen echt nooit meer in de echte oceaan willen zwemmen of op het echte strand willen lopen? Konden apps ooit alles op deze wereld op zo'n manier vervangen dat het bevredigend genoeg was om deze wereld definitief achter te laten?

Zovelen van ons hadden nooit een keuze gekregen, geen echte.

En nu, zonder lichamen om in terug te keren, zou de rest van de ingeplugde generatie zelfs helemaal nooit de kans krijgen om een

echt leven of een echte toekomst te overwegen.

Ik maakte de vergrendeling van de glazen kist los en de deksel ging met een zucht open.

Toen haalde ik de tablet uit mijn zak die de plugs in deze ruimte controleerde, en begon de code in te tikken die ik uit mijn hoofd kende.

En ik wachtte. En wachtte.

Opeens trilde de pink van mijn vaders linkerhand een beetje.

Skye wilde een nooduitzending doen om mensen op de hoogte te brengen van wat er gaande was in deze wereld, zodat ze konden kiezen of ze ingeplugd wilden blijven of hun lichaam op wilden eisen.

Nou, mijn vader was de koning van nooduitzendingen.

Ik tikte de volgende serie nummers in.

Ik zag nu zijn voet een heel klein beetje verschuiven.

Ik bleef typen, de ene code na de andere, en zag zijn knie een beetje trekken, vervolgens zijn elleboog. Ingeplugd zijn maakte een persoon zo kwetsbaar, zelfs iemand als mijn vader.

Het was tijd om hem de macht te ontnemen, in elk geval voor even.

Mijn vingers *tik, tik, tikten*.

Dat was hij mij wel verschuldigd. En Skye ook.

Opeens, eindelijk, ging Jonathan Holts borst omhoog met een enorme ademteug.

Zijn longen zetten ritmisch uit, terwijl hij raspand ademhaalde.

Ik controleerde de tijd. Morgenochtend zou hij zich genoeg hebben aangepast om helder te zijn.

Kleur stroomde zijn wangen in.

Mijn vader wist het nog niet, maar hij zou ons gaan helpen bij de belangrijkste nooduitzending in ieders leven, belangrijker zelfs dan de uitzending waarin hij had aangekondigd dat de grenzen waren gesloten. Bovendien zou ik ervoor zorgen dat hij onze plannen niet kon verstoren als ze eenmaal in werking waren getreden.

Ik zag zijn ogen trillend opengaan, wachtte tot hij leek te kunnen scherpstellen, tot er besef in zijn blik kwam – besef en herkenning.

Mijn vader zag me. Eindelijk.

Op dat moment sprak ik.

‘Hé pa, lang geleden, hè?’ zei ik.

En toen glimlachte ik.

37

*Skye**Vriendelijke gebaren*

AAN HET EIND VAN DE MIDDAG ZAG IK HET BEGIN VAN MIJN plan op gang komen. Adam en Zeera hadden een vergadering met de zeventieners waarin ze uitlegden hoe de Schakel-app werkte. Ze zouden zich allemaal voordoen als kopers op de markt, verspreid tussen de echte body-toeristen. Nadat ik de nooduitzending had gedaan en mensen zouden gaan schakelen naar de Echte Wereld en daar wakker zouden worden, had iedereen de taak gebruik te maken van de daaropvolgende chaos om mensen in veiligheid te brengen. Berichten versturen via de tablets mocht alleen in noodgevallen.

‘Jullie mogen niet afgeleid zijn,’ bleef Adam benadrukken. ‘Mensen kunnen doodgaan als we niet opletten. Skye kan doodgaan.’

Iedereen draaide zich om en keek me aan.

Hoe graag ik ook wilde, ik draaide me niet van ze af. Morgen zou mijn lot in hun handen liggen, net als het lot van zo veel andere

lichamen. Ze moesten me zien, weten wat er op het spel stond. Ik zat daar aan de zijkant te luisteren naar Adam en Zeera, die alles nog één keer helemaal doornamen, toen Rain binnenkwam en gebaarde dat ik hem moest volgen. Hij nam me mee naar de andere kant van het landhuis, waar niemand woonde.

Ik bekeek Rain argwanend. ‘Wat is hiervan de bedoeling?’

‘Vertrouw me maar gewoon,’ zei hij. ‘Alsjeblieft?’

Ik gaf geen antwoord. Maar toen hij de deur opendeed, liep ik achter hem aan naar binnen, en was verrast daar mijn eigen hoeder te zien staan.

‘Hoi, Skye,’ zei ze. Haar wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Je ziet er... moe uit.’

Ik omhelsde haar blij. Haar armen om me heen gaven me een troostend gevoel.

‘Ik heb de hoeder laten weten dat we haar hulp nodig hebben,’ legde Rain uit.

Ik keek van de een naar de ander. ‘Hulp waarbij?’

De hoeder gebaarde naar de slaapkamer. ‘Ga maar kijken.’

Rain bleef vlak achter me en samen liepen we de kamer in, een deel zacht verlicht in de verder donkere omgeving. Ik schrok bijna terug toen ik zag wie daar was. Er lag een man in het smalle bed, veel ouder dan wij. Zijn huid leek in te zakken onder de spanning van het echt-zijn.

Geschokt draaide ik me om naar Rain. ‘Heeft je vader besloten uit te pluggen?’

Rain schudde zijn hoofd. ‘Nee. Dat heb ik voor hem besloten.’

‘Maar waarom?’

Rain zette twee stoelen naast het bed. ‘Ik was bang dat hij onze

plannen in de war zou schoppen als we hem ermee verrasten. Mijn vader houdt er niet van ergens buiten gehouden te worden.' Rain ging zitten en ik deed hetzelfde. 'Maar ik dacht ook dat hij ons zou kunnen helpen.'

Ik keek nog een keer naar de man in het bed. Ik was eraan gewend Jonathan Holt ingeplugd te zien, zijn gezicht altijd vredig, zijn lichaam relaxed, alsof het zijn favoriete hobby was om premier te zijn. Nu leken zijn spieren gespannen, zijn gezicht uitgeput. Ik vroeg me af of hij vreselijke dromen had, zich nog steeds in die surrealistische toestand bevond tussen uitpluggen en ontwaken in deze wereld. Hij leek zo kwetsbaar, zijn lichaam leek elk moment te kunnen instorten. 'Hoe kan hij ons helpen door hier te zijn?'

Rains handen lagen in zijn schoot, maar toen strekte hij een hand uit en klemde zijn vingers om het laken vlak bij de plek waar zijn vaders arm blootlag. 'Door jou niet in de weg te lopen.' Rain draaide zich nu naar me toe. 'Weet je nog dat je toen je schakelde een heleboel deuren vond, niet gewoon maar één?' Ik knikte. 'Dat bracht me op een idee. Vergeet Traders huis. Als je morgen schakelt, moet je op zoek gaan naar de deur die rechtstreeks uitkomt in Jonathan Holts kantoor, in zijn huis. Haal die tevoorschijn, Skye. Daar is alles wat we nodig hebben voor de nooduitzending.'

Ik fronste mijn voorhoofd. 'We?'

Rain leek onzeker. 'Ik ben van plan hier in Briarwood in te pluggen en je te komen helpen in de Appwereld. Ik heb mijn vader mijn hele leven nooduitzendingen zien doen en ik weet hoe ik bij zijn speciale downloads moet komen.' Zijn ogen gleden naar de grond. 'En ik wilde niet dat je dit alleen moest doen.'

Ik was even stil, terwijl ik dit tot me liet doordringen. 'Rain,' zei ik uiteindelijk. 'Dank je.'

Er verscheen een spoor van een glimlach rond Rains lippen. 'Ik ben blij dat ik iets goeds kan doen.'

Ik staaarde Rain in zijn zeegroene ogen en verwachtte dat mijn hart naar hem uit zou gaan. Toen dat niet gebeurde, wist ik dat het veilig was om te zeggen en te doen wat ik ging doen. Ik pakte zijn hand. 'Je doet heel veel dingen goed,' zei ik, en toen glimlachte ik.

Maar toen hij terugglimlachte, wist ik dat mijn gebaar een ver-gissing was.

Er lag hoop op zijn gezicht.

Ik voelde mijn hart enigszins overslaan in mijn borstkas. Ik wachtte een tel, zodat het tot rust kon komen, en toen stond ik op en liep weg.

Net als altijd voordat er iets groots ging gebeuren, was het vanavond feest in Briarwood. Deze keer was er in plaats van een schaatsbaan een zacht verlichte kamer met flakkerende kaarsen. De sfeer was kalm; hier en daar klonk een lach die de stilte doorbrak. Het was al druk toen ik aankwam.

Adam stond bij de deur met een emmer, waar de tablets van iedereen in werden verzameld.

De mensen leken ze met tegenzin af te staan. Sommige apparaten leken aan hun vingers en handen vastgeplakt.

'Zeera moet de Schakel-app erop zetten,' legde Adam uit aan de mensen die ze niet wilden inleveren. 'Jullie krijgen ze terug. Ik be-loof het.'

Ik liep naar hem toe. 'Komt Zeera niet?'

Hij leunde naar me toe en fluisterde: 'Jawel, maar ik dacht dat het niet echt een leuk feest zou zijn als iedereen in een hoekje op zijn tablet stond te tikken.' Hij knikte naar een tafel vol eten.

'Parvda is daar, als je haar wilt spreken.'

'Goed idee,' zei ik en ik liep haar kant op.

Ze keek op van haar bord. Het lag volgestapeld met eten. 'Jij ziet er mooi uit.'

Ik moest lachen. 'Ik weet niet of dat een compliment is of een belediging. Je klinkt zo verbaasd.'

Parvda rolde met haar ogen. 'Je bent altijd mooi, Skye, maar vanavond zie je er anders uit.'

'Anders?'

'Ja,' zei ze, het woord uittrekkend. 'Alsof je extra aandacht hebt besteed aan wat je aantrok.' Ze pakte de zoom van mijn lange top in haar handen en bestudeerde de stof. 'Sinds wanneer draag jij glimmende, blauwe zijde?'

Mijn wangen werden warm. 'Sinds vanavond, denk ik,' mompelde ik. Ik graaide in de tas om mijn schouder naar de dikke grijze wintertrui die ik erin had gestopt voor later. Toen ik hem eruit trok, hield Parvda me tegen.

'Doe die niet aan! Nog niet.' Ze pakte de trui en stopte hem terug in de tas.

'Ik heb het opeens koud,' zei ik.

Ze grinnikte. 'Ja, vast.'

Ik liet mijn ogen door de ruimte dwalen op zoek naar Kit. Ik was bang dat hij zijn blik niet zou kunnen losrukken van de monitor met zijn zus erop. Dat zou ik hem niet kwalijk nemen. Ik zuchtte toen ik hem nergens zag.

Parvda bood me haar bord aan. 'Ben je zenuwachtig?'

Ik nam niks. De gedachte nu iets te eten deed mijn maag om-draaien. 'Voor morgen? Absoluut.'

Ze lachte. 'Ik had het niet over morgen.'

Ik volgde haar blik naar de deur en zag Kit daar net aan deze kant van de drempel rondhangen. Toen zijn ogen op mij vielen, lichtten ze op. 'Parvda! Hou op me aan het blozen te maken.'

'Ik denk niet dat ik degene ben die je aan het blozen maakt, Skye.' Ze gaf me een por. 'Ga met hem praten.' Ze ging op haar tenen staan om iets in mijn oor te fluisteren. 'Vertel hem hoe je je voelt. Je weet niet wat er morgen gaat gebeuren. Laat deze kans niet voorbijgaan.'

Ik keek haar aan alsof ze gek was.

'Ga, Skye,' zei ze, en ze gaf me een zacht duwtje.

Ik liep bij Parvda vandaan en haar advies klonk na in mijn oren. Toen ik bij Kit aankwam, deed ik mijn mond open om hem iets te vragen, maar hij legde een vinger op mijn lippen voordat ik ook maar een woord had gezegd.

Hij schudde zijn hoofd. 'Laten we het vanavond niet meer hebben over plannen en zussen en reddingsacties. Oké?' Hij haalde zijn vinger weg.

Ik voelde hem nog steeds daar, zachtjes tegen mijn mond gedrukt. 'Oké,' fluisterde ik.

Kit wipte van zijn ene voet op de andere. 'Ik weet dat het nog vroeg is, maar zullen we gaan?'

Laat deze kans niet voorbijgaan, had Parvda gezegd. Ik voelde me verlegen toen ik antwoordde. 'Ja.'

'Ik ga de motor halen. Zie ik je bij de voordeur?' vroeg Kit.

Ik knikte. ‘Tot over een paar minuten.’

Zonder verder nog iets te zeggen ging hij ervandoor.

Ik was op weg naar buiten, verdiept in gedachten over wat er vanavond zou gebeuren, toen Lacy opeens tevoorschijn kwam en mijn doorgang blokkeerde. Ze had een nauwsluitende groene jurk aan die haar lange benen vol sproeten mooi deed uitkomen. Ik probeerde mijn eigen outfit niet te vergelijken met die van haar. Ze leek er altijd in te slagen er betoverend uit te zien, zelfs in de Echte Wereld.

‘Waar ga jij heen?’ wilde ze weten. ‘Het feest is nog maar net begonnen.’

‘Lacy,’ zei ik nijdig, terwijl ik opzijstapte om langs haar heen te lopen. ‘Wat kan jou dat nou schelen?’

Ze frunnikte aan haar schouderbandje. Het was net zo dun als de scherpe kant van een mes. ‘Ik denk alleen dat je te snel gaat. Je mist alle geheimen die hier verborgen liggen.’

Ik bleef stokstijf staan. ‘Geheimen?’

Lacy glimlachte dat gemene lachje van haar. ‘O ja. Volg mij.’

Ik wist wel dat ik niet moest toegeven, maar ik kon het niet laten. Lacy had me nieuwsgierig gemaakt. In eerste instantie vroeg ik me af of ze me naar de kamer zou brengen waar Jonathan Holt lag te slapen, omdat ze in de veronderstelling was dat ik niet wist dat hij ontwaakt was, maar ik volgde haar naar een deel van Briarwood waar ik nooit eerder was geweest, waar niemand kwam voor zover ik wist. We slalomden door een lange, donkere gang, en net toen we aan het eind waren gekomen, dook Rain voor ons op.

‘Wat doen jullie?’ De vraag leek voor ons allebei bedoeld, maar hij keek alleen naar Lacy.

Het rechterbandje van Lacy’s jurk gleed van haar schouder en ze glimlachte. ‘Het feest is saai. Skye en ik wilden de avond gewoon wat spannender maken.’

Rains gezicht werd rood. ‘Jullie moeten terug naar het feest. Dat moeten we allemaal. Ik ga wel mee.’

Lacy verroerde zich niet. Ze wierp een blik op mij, toen weer op Rain. ‘Is er helemaal niets wat je Skye wilt vertellen voordat we gaan?’ spinde ze. ‘Of haar wilt laten zien?’

Rain fluisterde boos in haar oor. De woorden kon ik niet opvangen, alleen de toon. ‘Nee,’ was alles wat ik opving van zijn koude, strenge stem.

Mijn ogen schoten naar Lacy, benieuwd hoe ze zou reageren. Teleurgesteld dat haar enige reactie een boze blik op Rain was, trok ik de trui uit mijn tas, gevolgd door mijn jas, en begon ze aan te trekken. ‘Nou, als er verder niets is, dan ga ik maar.’ Ik haalde diep adem. ‘Veel plezier op het feest!’

Verbazing bestormde Rains ogen. ‘Waar ga je heen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Maak je geen zorgen. Ik beloof dat ik voor zonsopgang bij de verzamelplek in New Port City zal zijn. Ik heb alleen wat ruimte nodig om tot mezelf te komen vanavond.’

‘Ik maakte me geen zorgen over de timing,’ zei Rain verontwaardigd.

Lacy stapte tussen ons in. ‘Waar maakte je je dan wel zorgen over, schat? Skye kan wel voor zichzelf zorgen.’

Ik trok de jas over mijn schouders en begon weg te lopen. ‘Voor deze keer ben ik het met je eens, Lacy. Ik zie je morgen in de Appwereld, Rain,’ riep ik over mijn schouder. Toen verdween ik een andere gang in, voordat een van beiden iets terug kon zeggen.

38

*Skye**Vallen*

KIT STOND BUITEN OP ME TE WACHTEN, het geluid van zijn motor sneed door de nacht en door het gebrul van de golven in de verte. 'Ik dacht dat je misschien van gedachten was veranderd.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Echt niet.'

Hij keek naar me en er gleed een scheef lachje over zijn gezicht. Het zorgde ervoor dat ik bijna vergat wat er morgen allemaal stond te gebeuren. Hij schoof een stukje naar achteren en tikte met zijn hand op de plek voor hem. 'Weet je nog hoe je er komt?'

Verbaasd gingen mijn lippen van elkaar. Kit bood me het stuur aan van wat volgens mij misschien wel zijn kostbaarste bezit was. 'Ik weet het nog,' gaf ik toe. 'Maar een andere keer, een andere avond,' zei ik, om zijn aanbod af te slaan. Ik verlangde naar het gevoel van de gladde kou van zijn leren jack tegen mijn wang en ik keek uit naar de rit, en naar het feit dat ik even niet degene hoefde te zijn die de leiding had. Ik had morgen leiding genoeg.

Hij knikte en schoof weer naar voren.

Ik stapte op en we vertrokken.

Terwijl we wegreden van Briarwood, weg van Rain en Lacy, van de vrienden die ik had gemaakt en de andere zeventieners tot wie ik nog wat afstand voelde, werd mijn hart lichter, alsof het niet meer naar beneden getrokken kon worden door de zwaartekracht.

Ik hield me stevig vast aan Kit terwijl we over het klif vlogen, omdat ik dichter bij hem wilde zijn, alle ruimte tussen ons weg wilde hebben, en omdat ik nooit dichtbij genoeg kon zijn. Ik liet mijn handen onder zijn jack dwalen, totdat mijn vuisten de zachte stof van zijn shirt omklemden. Ik begroef mijn gezicht in zijn nek en snoof zijn geur op. Er was iets aan de duisternis en de kou en de sneeuwvlokjes die zachtjes om ons heen vielen, dat ervoor zorgde dat het leek alsof wij de enige twee overgebleven mensen waren in deze wereld. Ik voelde me wild en anders, alsof een andere Skye mijn plaats had ingenomen, of misschien was het een kant van mezelf die ik tot nu toe gewoon nog niet had leren kennen. Maar daar was ze, en ze werd één met me, en ik verwelkomde haar als een vreemde en onbekende app, die zich downloadde in mijn lichaam.

Kit stuurde de motor langs de bochten van de weg en ik leunde voorover en bekeek zijn gezicht in het spiegeltje. Hij glimlachte nu breed en deed geen moeite het te verbergen.

Ik voelde de kou bijna niet.

Het huisje kwam in zicht, een eenzame, scherpe schaduw in de nacht, met als enige gezelschap de golven van de zee die tegen de kust aan sloegen. Kit minderde snelheid toen we bij de tuin kwamen, en toen we stilstonden was mijn hart nog aan het racen. Kit zette zijn voeten op de grond om de motor rechtop te houden en

ik zwaaide mijn been over het zadel en gleed eraf. Hij parkeerde de motor naast de verweerde boom met de knoestige, verwrongen takken. We hadden niet veel gezegd sinds vanmiddag, niet in woorden tenminste, maar het voelde alsof er bijna de hele tijd duizenden dingen tussen ons heen en weer bewogen. Het feit alleen al dat we hier nu samen waren was al communicatie genoeg; het feit dat ik ja had gezegd op Kits vraag, dat ik met hem mee was gegaan omdat ik dat wilde en hij dat wist, zei meer dan woorden ooit konden vertellen.

Er was een moment, één vluchtig moment, dat ik aan Rain dacht, toen ik me die avond op het strand herinnerde dat we elkaar bijna hadden gekust, vlak voordat ik achter de leugens en de halve waarheden kwam, en vóór alle andere dingen die gebeurd waren tussen die bijna-relatie en vandaag. Terwijl die gedachten door me heen gingen en weer vervaagden, realiseerde ik me dat ik blij was dat Rains kus nooit was gekomen.

Ik was blij dat mijn eerste echte kus nog voor me lag.

De wind floot om de hoeken van het huis.

Kit deed zoals altijd hout in de ijzeren kachel. Terwijl hij het vuur opstookte, haalde ik een van de flessen onder zijn bed vandaan en twee kleine glazen uit het keukenkastje. Al snel nipten we ervan, maar anders dan de vorige keren stonden we nu in plaats van dat we zaten. Allebei leunden we met één hand op het aanrecht, alsof we hulp nodig hadden om ons lichaam rechtop te houden. We praatten over van alles en nog wat. We ontweken morgen en hadden het alleen over vroeger en over dagen die ver in de toekomst lagen, over werelden die hadden bestaan en misschien

nooit meer zouden bestaan. We praatten tot het heel laat werd en de nacht overging in de morgen.

Uiteindelijk viel er een pauze.

Ik gleed met mijn hand omhoog over zijn arm en stopte bij zijn tatoos. Ik tilde zijn mouw een stukje op totdat ik het begin van de nachthemel kon zien die in inkt op zijn huid stond. 'Waarom sterren?' vroeg ik hem. 'Waarom vogels?'

Hij trok zijn shirt uit, zodat ik het beeld op zijn arm beter kon zien in de tanende gloed van het vuur uit de kachel, het enige licht in het huisje. Hij staaarde er samen met mij op neer. 'Ik hou van de magie van de hemel en alles erin. Ik hou ervan dat het magisch is maar toch echt. Ik heb het virtuele niet nodig om magie te vinden in de wereld.' Hij keek op en ving mijn blik. 'Als jij een tattoo zou nemen, Skye, wat zou het dan zijn?'

Ik hoefde niet lang na te denken over het antwoord. Vanaf het moment dat ik zijn tattoo voor het eerst had gezien, had ik daarover nagedacht. 'Een kring van golven om mijn bovenarm. Of misschien om allebei. Ik hou van water. Ik hou van zwemmen.'

'Misschien krijg je er ooit een.'

Ik was blij dat het donker was, dat mijn gezicht verborgen werd terwijl ik daar met een springend en stuiterend hart voor deze jongen stond, die ik pas een kleine week kende. Maar het leek of er jaren voorbijgegaan waren sinds de dag dat we elkaar hadden ontmoet. 'Misschien wel,' stemde ik in. 'Misschien kun jij dan met me meegaan.'

'Dat zou ik leuk vinden.' Hij aarzelde een tel en sprak toen weer. 'Mijn zus zou het kunnen doen. Ze was, is, best wel artistiek. Zij heeft die van mij ook gemaakt.'

Ik hield mijn adem in bij deze gevoelige onthulling, bij het noemen van zijn tweelingzus. ‘Vertel verder.’

‘Ik weet iets beters, ik zal het laten zien.’ Kit pakte mijn hand en trok me zijn slaapkamer in. Hij deed een lamp aan en haalde een doos onder zijn bed vandaan. Hij ging zitten en gebaarde dat ik naast hem moest gaan zitten. We zaten dicht bij elkaar, onze benen tegen elkaar geduwd. Hij haalde de deksel van de doos en ik zag een paar dunne, ingebonden boeken. Hij pakte er een uit en legde het tussen ons in. Opende het op de eerste pagina.

Ik snakke naar adem. Het tekenwerk was buitengewoon, gedetailleerd en prachtig. Maar wat me het meest verbaasde waren de bekende mensen die in het boek stonden. Ik wees op een van de kaders. ‘Dat is Rain.’

Kit knikte en staaarde naar de pagina. ‘Mijn zus tekende allerlei verhalen over beroemde mensen uit de Appwereld, vooral over Rain. Haar hele leven was ze bezig te dromen over een leven daar. Over inpluggen. Over iemand zoals hij ontmoeten.’

Ik moest bijna lachen. ‘Toen ik een solo was daar, droomde ieder meisje dat ik kende, en ook heel wat van de jongens, precies hetzelfde.’ Ik bladerde verder, nam de met veel zorg geschetste tekeningen in me op, de gefantaseerde verhalen over de mensen naar wie ik, samen met alle andere voyeurs, jarenlang had gekeken op HoloNu. ‘We krijgen haar wel terug. En dan kunnen we haar voorstellen aan de echte Rain Holt. Misschien wil ze dan in de Echte Wereld blijven.’

Kit keek op van het boek. ‘Ik weet niet zo goed of ik wil dat ze blijft als dat vanwege hem is.’

Ik voelde de warmte van zijn blik en sloeg mijn ogen naar hem

op. ‘Is dat om wie Rain is of om wie hij vroeger voor mij was?’

‘Vroeger? Is dat echt zo?’ Kit klonk verbaasd.

‘Ja,’ zei ik.

Het bleef lange tijd stil, terwijl ik door het boek bladerde. Uiteindelijk legde ik het opzij. ‘Je schouder is bijna genezen.’ Ik keek naar de dikke rode naad op zijn huid. Die ging dwars door de sterren die daar in inkt getekend waren.

Hij knikte. ‘Het zal wel een litteken worden.’

‘Het spijt me,’ zei ik en dat was echt zo.

‘Mij niet,’ zei hij.

Hij keek naar me met die bodemloze ogen met de donkere wimpers eromheen. Ik wilde erin vallen, op hem vallen. Mijn hand trok zijn eigen plan en strekte zich uit, reikte omhoog om het haar van zijn voorhoofd te veggen. Hij ving mijn vingers op en verstrengelde ze met die van hem. Snel gaf hij een vluchtige kus op mijn schouder, zijn lippen waren als veren. Mijn hart zoefde en buitelde door de lucht met ragdunne bijenvleugels. Ik wou dat ik het kon vangen, in mijn hand kon houden, de rusteloosheid kon kalmeren, maar het was ervandoor gegaan buiten mijn lichaam. Toen we elkaar weer in de ogen keken, waren onze monden dicht bij elkaar. Ik kon Kits adem voelen; korte, zoete salvo's, waardoor ik hem wilde proeven.

In de Appwereld was kussen altijd een soort transactie.

Je bekeek welke partnerkeuzes er waren, welk soort kus en welke locatie, hoe lang de ervaring moest duren, voor wat voor soort stemming je ging. Jongens- en meisjesicoontjes vochten allemaal om je aandacht, ze flirtten en deden koket, tot je het bij die ene hield die je op dat moment leuk vond. Kapitaal werd uitgewisseld

en de kus-sessie kon beginnen. Met een app kreeg je precies wat je wilde, altijd op de manier die je wilde, en als je genoeg kapitaal had, kon je een opeenvolging van kussen downloaden, de ene partner na de andere die auditie deed voor de rol van romantisch ideaal, tot je koos voor degene die je het best beviel. Toen Inara en ik eenmaal oud genoeg waren, gingen we net als alle dertieners door een fase dat we geobsedeerd waren door kussen, waarin onze lippen bijna aan één stuk door beurs aanvoelden en ons hoofd zich in de mist bevond van na-de-kus-koorts. Maar geen enkele hoeveelheid gedownloadede kussen had me ooit kunnen voorbereiden op hoe het was om iemand echt te kussen.

Om Kit echt te kussen.

Op het gevoel van de eerste zachte druk van zijn mond op die van mij, op de manier waarop onze lippen van elkaar gingen en onze adem zich vermengde; op de manier waarop ik zijn vingertop over mijn arm voelde glijden, alsof hij al mijn huid tegelijk aanraakte; op hoe het was om iemand te kussen totdat ik mezelf niet meer onder controle had en dat niet erg vond; of op hoe opwindend het kon zijn niet te weten wat er verder zou gebeuren. Kit kuste me tot mijn geest geen rol meer speelde, tot ik een en al lichaam was, huid en bot en vlees en kloppend hart. Hij kuste me tot ik er zeker van was dat ik echt was, dat ik altijd echt was geweest, dat ik nooit echter was geweest, dat ik voorbestemd was echt te zijn en nooit meer virtueel. En toen hij me achteroverduwde op de zachte dekens van het bed, kwam ik erachter dat dat precies was wat ik wilde. Toen hij een spoor van kussen maakte over mijn hals en de zachte huid van mijn nek en ik mijn spraakvermogen kwijtraakte, ontdekte ik andere manieren om te communiceren

en verwonderde me over de compleet nieuwe taal van zuchten en kreunen en aanraken en lachen die mijn lichaam instinctief leek te kennen.

Liefde was een wonder dat niet te vangen was. Het hing in de lucht als de zoete geur van stuifmeel, het bevond zich op de hoogste bergtoppen waar we nooit bij konden en het zwom in de diepste afgronden van de oceaan.

Maar soms, als we geluk hadden, streek liefde als gouden stof neer op de huid van het lichaam en liet ons schijnen zoals zelfs de nieuwste, meest fantastische app nooit zou kunnen. Het nestelde zich in ons als een lui, slapend katje, alsof het nooit meer zou opstaan of een andere plek zou vinden die net zo prettig was als die bij ons. Soms maakte liefde ons lichaam tot zijn thuis, misschien niet voor altijd, maar in elk geval voor even, en via de ontmoeting van zoekende vingers en elkaar rakende lippen en handen die her en der ronddwaalden, konden we liefde inademen alsof het lucht was, konden we het laten smelten op onze tong alsof het heerlijk zoet ijs was, konden we het over ons lichaam laten spoelen als een warme zomerregen. In elk geval voor een tijdje. In elk geval voor zo lang als het duurde.

Daarvoor leefden we.

Daarvoor zouden we ooit sterven.

Daarvoor bestonden angst en breekbaarheid en tijdelijkheid.

Daarvoor was het het waard je lichaam te houden, ondanks alles.

Dat waren de gedachten die in elk deel van me opbloeden toen Kit en ik eindelijk in de vroegste uurtjes van de ochtend in slaap vielen.

39

*Kit**Ruil*

TOEN IK WAKKER WERD, WAS ZE WEG.

Skye was weg.

Mijn hart sloeg op hol. We hadden niet eens gedag gezegd.

Ik sleepte mezelf het bed uit en kleepte me aan. Ik stond een hele tijd in de keuken, probeerde het warm te krijgen, maar ik bleef maar rillen. Schuldgevoel bloeide als een schotwond op in mijn borst.

Ging ik dit echt doen?

Ik liep naar mijn kamer en deed de la open waar mijn shirts in lagen. Ik rommelde eronder rond tot ik had gevonden wat ik zocht. Mijn zus staarde naar me op van de foto. Ik deed hem in mijn broekzak. Toen ik mijn winterjack ging halen, zag ik een briefje dat voorzichtig boven op de deurknop balanceerde. Ik pakte het op.

Ik hou van je, Kit. Skye

Ik staarde en staarde naar die woorden. Ik staarde tot er een reep licht in de kleur van roest aan de horizon verscheen en mijn hart begon te bonzen in mijn borst. Ik had een half uur geleden al weg moeten zijn. Ik stopte het briefje in dezelfde zak als de foto. Toen liep ik de deur uit, de vrieskou in, en startte mijn motor. Die besturen was niet hetzelfde zonder Skye, dacht ik bij mezelf, terwijl ik langs de zee reed.

Ik wist precies waar ik heen moest.

Ik had het al die tijd geweten.

Ik parkeerde mijn motor in een steegje, liep rechtstreeks naar de voordeur en klopte aan.

Jag deed meteen open. Hij stond daar, bijna net zo groot als de deuropening, en staarde me aan met ijskoude ogen. ‘Wat wil je?’

‘Ik ben hier om mijn zus te bevrijden,’ zei ik resoluut.

Hij lachte, maar niet van harte. Hij deed alsof hij achter me keek. ‘Ik zie de koopwaar niet. Geen koopwaar, geen ruil.’

Ging ik dit echt doen? vroeg ik mezelf weer. *Na afgelopen nacht?*

Ik ademde een keer stevig in en uit. Toen zei ik de woorden die ik nooit meer terug kon nemen. ‘Ik heb informatie om mee te ruilen,’ zei ik tegen Jag. ‘Informatie over een aanval onder leiding van Skye.’

Jag lachte weer, nu vol ongeloof. Zijn stevige lichaam schudde ervan. ‘En wat maakt jou zo speciaal dat ze je haar plannen zou vertellen?’

Ik groef in mijn zak en haalde het briefje tevoorschijn.

Jag las het.

Hij stopte met lachen en deed een stap opzij.

Meer uitnodiging had ik niet nodig. Zonder nog een woord liep ik de deur door de duisternis achter hem in.

40

*Skye**Valse start*

WE VERZAMELDEN VOOR ZONSOPGANG in een verlaten gebouw vlak buiten de Mensenmarkt. Het nabijgelegen hotel was een opdoemende schaduw tegen de donkere hemel, en de verflauwende maan werd weerspiegeld in zijn glazen ramen. Mijn groep bestond uit Adam en Parvda, twee zeventieners, allebei meisjes die ik maar één keer eerder had ontmoet, en Trader.

Hij keek onderzoekend naar me toen ik mijn fiets tegen de muur zette. 'Leuk vervoer.'

'Vind ik wel,' zei ik en ik schoof de capuchon van mijn hoofd.

Trader bekeek me met een betekenisvolle blik. 'Er is iets anders aan je vanmorgen.'

Een rode blos steeg van mijn hals naar mijn gezicht. Ik deed mijn best het te verbergen. 'Je leven op het spel zetten doet wat met een meisje.'

Trader sloeg een arm om me heen en trok me naar zich toe. Het lieve gebaar verbaasde me. 'Ik ga niets met je laten gebeuren vandaag.'

Ik keek op in zijn donkere ogen. Ze waren voor één keer oprecht. 'Ik geloof je ook nog.'

'Mooi, want ik meen het,' zei hij rustig.

We kwamen allemaal bij elkaar staan en ik hoorde dat de andere zeventieners Shereese en Niki heetten. Ze waren net terug van hun verkenningsstocht om de beste manier te vinden om de markt op te komen.

Niki keek op haar tablet. Haar lange vlechten streken langs haar schouders. 'De markt gaat over een kwartier open voor bezichtiging, maar het bieden en kopen begint pas om tien uur. Dus we hebben drie uur de tijd.'

Shereese was de langste van ons. Ze torende boven iedereen uit, een en al spieren en gestroomlijnde ledematen. 'Wij denken dat de beste weg naar binnen door de zij-ingang is. Daar is het niet zo druk als bij de hoofdingang, maar er is genoeg activiteit om in op te gaan. Vanaf daar gaan we naar de plek onder de grond die we voor je uitgekozen hebben.'

'Ze lijken een of andere opslagruimte te hebben daar,' zei Niki, die de draad oppikte waar Shereese was gebleven. 'Er zijn een paar reserveplugs, zoals je ze waarschijnlijk moet noemen, wat het voor ons makkelijker maakt, want nu hoeven we er niemand uit te gooien.'

Ik knikte, maar het idee van 'reserveplugs' zat me niet lekker. 'Zijn het reserveplugs, of zijn ze leeg omdat de lichamen al verkocht zijn?'

Shereese haalde haar schouders op. 'Zou kunnen, maar we hebben geen tijd om ons daar zorgen over te maken.' Ze wierp een blik op haar tablet. 'We moeten gaan.'

Trader pakte een zwarte tas van de grond en zei iets tegen Parvda. Iedereen begon achter elkaar het gebouw uit te lopen de koude, donkere straten in, maar Adam bleef hangen.

‘Gaat het wel?’ vroeg hij.

Ik pakte de capuchon van mijn jas op en trok hem strak om mijn gezicht. ‘Het gaat prima. Ik vraag me alleen af wat deze morgen voor ons in petto heeft.’

‘Nou, laten we dat maar gaan bekijken,’ zei hij.

Samen met de anderen glipten we de duisternis in.

De Mensenmarkt was precies zoals ik me herinnerde.

Dik rood tapijt. Glanzend glas. Overal bewakers, met lege blik, hoewel ik ervan overtuigd was dat ze keken. Zelfs zo vroeg in de ochtend hing er een sfeer van opwindning. Body-toeristen van over de hele wereld stroomden naar binnen, pratend in al die verschillende talen, terwijl ze niet konden wachten om te kopen wat ze hier waren komen zoeken, opgetut en klaar voor de heropening van de markt.

Mijn maag draaide om terwijl ik het allemaal in me opnam.

We liepen over de gangpaden met de rest van de menigte, zakte af naar beneden. Ik volgde Shereese en Niki, en Adam, Parvda en Trader bleven wat achter. Het totale aantal lichamen om ons heen was enorm. Er moesten er wel duizenden zijn. Shereese en Niki leidden me naar een deur in de uiterste hoek van een van de benedenverdiepingen, bijna verborgen in het donker. We keken om ons heen om er zeker van te zijn dat niemand ons zag, en gingen naar binnen.

Er stonden glazen kisten met niets erin, behalve de kuipen om in te pluggen.

‘Ben je zover, Skye?’ vroeg Niki, een en al zakelijkheid.

Ik haalde diep adem en knikte. Shereese deed de deksel open en ik klom erin en legde mijn armen en benen voorzichtig in de steunen. Misschien deed Rain nu precies hetzelfde in Briarwood. De gedachte dat hij me zou ontmoeten zodra ik in de Appwereld was, dat ik niet helemaal alleen zou zijn vandaag, was een opluchting. Ik legde net mijn hoofd neer, toen Trader en de anderen de deur door kwamen. Maar op het moment dat mijn hoofd de steun raakte, spoelde er een golf van uitputting door me heen, gevolgd door flarden van angst en twijfel.

Had ik eerder naar bed moeten gaan gisteravond? Of was het gewoon het naderende schakelen dat mijn lichaam alle energie ontnam?

Trader keek op me neer, met zijn tablet in de hand. ‘Het is tijd, Skye.’

‘Dat weet ik,’ zei ik, met schorre stem. Toen zuchtte ik diep. ‘Ik wil dat dit voorbij is.’

Trader knikte en maakte een sensor vast aan de onderkant van de hoofdsteun, die mijn hersengolven bijhield en de capaciteit van de app zou vergroten. Zonder te wachten tot hij zei dat we klaar waren of dat ik kon gaan, deed ik mijn ogen dicht.

Mijn laatste gedachte was aan Kit, zijn gezicht, zijn ogen, zijn mond zo dicht bij die van mij.

En toen was ik weg.

Ik stond op een klif.

Er viel sneeuw. Lichtjes. Zachtjes.

Ik stak mijn hand uit en wachtte tot de koude spikkeltjes zouden

smelten op mijn huid. De kou en het ijs op mijn hand deden me glimlachen. Toen ik weer opkeek, sneeuwde het harder, zo hard dat het een sneeuwstorm leek; een gure wind blies door mijn dunne kleding, hagel kletterde op mijn gezicht.

Ik zocht en zocht door de neerkomende sneeuw.

Wilde dat hij zou verschijnen.

De vage omtrek van een jongen vormde zich, niet ver weg.

Ik duwde tegen de wind en het ijs, in een poging bij hem te komen.

Op het moment dat ik in zijn buurt kwam, verdween hij.

Mijn hart deed zo'n pijn dat het een gat in mijn borstkas achterliet.

Ik legde mijn handen tegen mijn gezicht.

Mijn wangen waren nat, kletsnat, ik dacht van de sneeuw.

Maar toen realiseerde ik me dat er tranen over liepen.

Ik deed mijn ogen open.

Ik probeerde te gaan zitten.

Dat kon ik niet.

Mijn polsen en enkels zaten vastgebonden.

Ik lag plat, op een zacht, rood kleed. Ik voelde de demping ervan tegen mijn ruggengraat, aan de achterkant van mijn benen en onder mijn schouders. Ik trok hard aan mijn handen, maar het had geen zin. Ik kon mezelf niet losrukken.

Op dat moment hoorde ik het gefluister. In eerste instantie kon ik niet horen wat er werd gezegd of wie het zei. Toen begonnen stukjes en beetjes door te dringen.

Bieden... duur, maar... hoeveel?... zus... zo veel mogelijkheden met zo'n lichaam.

Mijn hoofd bonkte, mijn ledematen schreeuwden het uit. Alles deed pijn van de inspanning van het luisteren, de inspanning van het vechten tegen de boeien die me tegen de grond hielden. Ik kon net genoeg bewegen om mijn gezicht naar al die fluisterende stemmen te draaien.

Een gigantische menigte keek naar me terug.

Honderden. Misschien wel duizenden.

Ze vielen stil toen ze mijn blik zagen.

Het bloed stroomde door me heen, luid in mijn oren.

De Mensenmarkt. Ik word verkocht op de Mensenmarkt.

Het was mislukt. Mislukt. Mijn zus had gewonnen en dit was mijn straf.

Toen begon iemand in de menigte mijn naam te roepen. Steeds maar weer.

'Skye! Skye!'

Ze schreeuwden, ze scandeerden.

Mijn naam, steeds maar weer, en ik was machteloos en kon niks doen.

Gevangen.

Op het punt verkocht te worden.

Ik begon te gillen.

Lucht, ik kreeg geen lucht.

Toen vulde een teug mijn longen en ik spuugde hem uit alsof het water was dat me probeerde te verdrinken. Mijn keel was rauw, alles was rauw. Mijn huid en mijn spieren voelden togetakeld. Mijn ogen gingen trillend open.

'Zus?' Trader keek op me neer. Zijn ogen stonden bezorgd.

‘Is het voorbij?’ vroeg ik met schorre stem. Pijn gaf mijn brein een schok. Ik zag sterren, er sneden kleurrijke flitsen door mijn blikveld, gevolgd door een warme, roze brandende zonsondergang. Trader zei niets. In plaats daarvan hield hij zijn tablet voor me op, zodat ik kon zien hoe laat het was. Er waren nog maar tien minuten voorbij. Er stond een dringend bericht van Zeera op het scherm. Ik tilde mijn hoofd op. Shereese en Niki stonden samen in een hoek te fluisteren. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik weet het niet. Je lichaam, je brein... misschien is dit gewoon te veel. Dit is de derde keer binnen een paar dagen dat je probeert te schakelen. Dat heb ik nooit gedaan.’

Adam verscheen aan mijn voeteneinde. ‘Misschien moeten we iedereen een bericht sturen dat de plannen zijn veranderd.’

‘Je bedoelt: dat onze plannen voorbij zijn,’ zei Trader.

‘Nee,’ protesteerde ik. ‘Echt niet. Laat me het nog een keer proberen. Misschien was het gewoon een valse start.’

Adam schudde zijn hoofd. ‘Skye, je kunt gewond raken. Ik wist wel dat dit geen goed idee was. Je kunt je brein beschadigen.’

Ik legde mijn hoofd weer in de steun en keek knipperend op naar het plafond. ‘Dat kan me niet schelen. Zeg maar tegen Zeera dat alles oké is.’ Ik kneep mijn ogen dicht. Inmiddels wist ik hoe dit werkte, dus voor iemand me kon vertellen het niet te doen, was ik weer weg.

Ik strompelde over het strand, bleef strompelen, struikelde over rotsen en gleeed uit over zeewier, terwijl de wereld tolde.

Waarom kon ik niet ophouden met tolleren?

De hemel had een vreemde kleur geel, zo fel dat het pijn deed

aan mijn ogen. Er hing een vreselijke stank in de lucht. Ik snuffelde. Rotten vis. Ik bleef doorlopen over het strand vol rotzooi, maar het leek wel of ik in kringetjes liep. Ik was verdwaald.

En dit was een eiland.

Mijn hele lichaam was uitgeput. Ik wilde op het strand gaan liggen en slapen.

Maar wacht... Ik was hier eerder geweest.

Ik keek naar de hoge bomen in het midden, en terwijl ik dat deed, begon het te regenen. Ik moest me iets herinneren, iets wat knaagde aan de rand van mijn brein en mijn aandacht opeiste.

Inara, klonk er een fluistering ergens diep binnen in me.

Ik ploeterde door de struiken en schudde het water van me af dat mijn haar en mijn gezicht doornat maakte, totdat ik op de open plek kwam. Daar, onder de grootste boom, zat Inara, net zoals ik me herinnerde uit Odyssee.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ik. ‘Droom ik?’

Ze keek op. ‘Skye, ik heb je nodig.’ Ze knipperde met haar grote ogen. ‘Zoek me in de ruimte met de deuren.’

De ruimte met de deuren, herhaalde mijn hoofd.

Opeens lichtte mijn brein op, en de hemel ook.

De regen hield op, de zon kwam door, en het landschap begon te veranderen.

Ik liep door een droom en moest de controle zien te krijgen. En zodra dat was gelukt, zou ik de weg naar de Appwereld vinden.

De Appwereld. Ik ga naar de Appwereld.

Dat was het wat ik me moest herinneren.

Koele opluchting verfriste mijn vermoeide geest, mijn vermoeide ledematen.

Net voor het landschap helemaal zou verdwijnen, keek ik naar Inara. ‘Maak je geen zorgen. Ik ben zo bij je,’ zei ik tegen haar.

Deze keer liep ik verder zonder te struikelen en ik was me volledig bewust van de reden dat ik hier was. Ik liep en ik liep, keek naar de hemel, die van kleur veranderde, en de grond, waarop het zand plaatsmaakte voor een smalle straat, die uiteindelijk een vloer werd die van hout gemaakt leek. Al snel rezen hoge muren om me heen op.

Ik had de ruimte met de deuren gevonden.

En weer was het aantal anders. Daar was ik op voorbereid, maar ik was er niet op voorbereid hóé anders het aantal zou zijn.

Het waren er te veel om te tellen. Honderden. Misschien wel duizenden.

Deur na deur na deur.

Een lachpaleis vol deuren dat helemaal niet om te lachen was.

Haalde mijn geest trucs met me uit? Hoe kon ik in werelden-naam nou de deur naar Jonathan Holts kantoor vinden? Mijn hartslag versnelde, paniek nam bezit van mijn binnenste, en de deuren leken zich te vermenigvuldigen terwijl ik daar stond te kijken. Ik rende van de ene naar de andere, deuren in alle kleuren en vormen, deuren van beton, van hout, van riet, van glas en zelfs een gemaakt van donderwolken. Ik draaide van links naar rechts, duizelig en verloren.

Ik raakte de grip op mijn droom weer helemaal kwijt.

Ik bleef staan, midden in de paniek, deed mijn ogen dicht en ademde een keer in en uit. Concentreerde me op die ene deur die ik nodig had, de deur naar het kantoor van Jonathan Holt.

Je kunt dit, Skye.

Toen ik mijn ogen weer opendeed, waren al die deuren nog steeds overal om me heen, maar ze waren vaag en onscherp. Allemaal, op één na.

Recht voor me zag ik een deur die opvallend bekend was. Hij was van metaal, staal misschien, en leek zo dik als een deur die naar een kluis leidt. Zo dik als de deur die naar de wapenkamer in Briarwood leidde. Eigenlijk leek hij precies op de deur van de wapenkamer. Ik schudde mijn hoofd. Ik wilde wedden dat Marcus Holt ze allebei had ontworpen. Hij had de wapenkamer voor zichzelf gebouwd in de Echte Wereld en het ontwerp overgenomen voor de nieuwe en verbeterde virtuele versie. Mensen waren voor spelbaar. Ze deden misschien afstand van een heel leven inclusief hun lichaam in ruil voor een virtueel bestaan, maar dan waren ze een groot deel van dat virtueel bestaan bezig te proberen terug te krijgen wat ze ooit hadden gehad in de Echte Wereld, die ze achter zich hadden gelaten.

Ik liep er nu heen en plaatste mijn hand op het koude, gladde metaal. Deed mijn ogen dicht, concentreerde me en duwde vervolgens hard.

De zware deur zwaaide open.

Een vlaag koude winterlucht verwelkomde me aan de andere kant. Ik stond even op de drempel tussen de werelden, tussen het droomlandschap waar het schakelen plaatsvond en de virtual reality die aan de andere kant ervan lag. Ik strekte mijn arm uit over de grens, verbaasd over de manier waarop ik meteen veranderde zodra ik de Appwereld bereikte. Het deel van me dat in de ruimte met de deuren bleef, had nog steeds de goudbruine huid waaraan ik gewend was geraakt in mijn echte lichaam. Dat deel van me was

blozend van kleur en vol leven. Terwijl de arm die ik de Appwereld in had gestoken al zijn kleur kwijt was. Hij was vervaagd en bleek, de virtuele standaardversie die altijd wachtte op de magie van een app.

Terwijl ik daar stond, begon mijn hoofd te kloppen.

Misschien hield het lichaam, ongeacht hoe het eruitzag, er niet van tussen twee werelden te hangen. Ik wierp een laatste blik op het deel van me dat nog levendig van kleur was en deed vervolgens de deur van Jonathan Holts kantoor achter me dicht.

Ik was binnen.

Ik keek om me heen.

Waar was Rain?

Het kantoor van de premier was enorm, maar netjes. Aan de ene kant stond een groot, imposant bureau, in het midden een lange tafel met stoelen, maar verder was het leeg. Verzorgd, maar kaal. De kamer leek ontworpen met dezelfde instellingen als de virtuele standaardmens, zodat de nieuwste apps er goed tot hun recht zouden komen. Eén hele wand bestond van boven tot onder uit een raam, en daar ging ik heen om de tijd te doden, in de hoop dat Rain snel zou verschijnen. De Water Tower stond recht voor me, blauw en in beweging, net als de echte versie, maar nu was ik in staat de verschillen te zien die verklaptten dat dit alleen maar een kopie was. De manier waarop de hoeken van het gebouw een heel klein beetje krulden, de kleur buitengewoon helder, elk detail precies overdreven genoeg zodat iemand die goed oplette zou weten dat wat hij zag niet echt was.

Misschien was dit een van de gevaren van de Echte Wereld.

Als je daar te veel tijd doorbracht, zou je de barsten in deze wereld beginnen te zien.

Stemmen dreven omhoog vanaf de begane grond.

Ik deed mijn best te zien waar ze vandaan kwamen.

Een optocht van mensen liep langs het park.

Demonstranten? In dit chique deel van de stad?

Tijd om je te concentreren, hielp ik mezelf herinneren.

Rain was er nog niet, maar ik kon niet langer wachten. Ik draaide me weg van het raam en ging naar de plek in de muur waarover hij me had verteld, waar Jonathan Holts persoonlijke appstore verborgen zat. Het leek erop dat daar niets was. Alleen maar grijs, koud beton.

Maar ik deed wat Rain had gezegd en stapte dichterbij.

En daar was het.

Het leek bijna op een foutje in de atmosfeer, een rond, onscherp gaatje net groot genoeg voor een vinger. Ik raakte het aan, deed een stap achteruit en wachtte.

Langzaam verscheen er een icoontje ver achter de muur, als een vis die naar de oppervlakte van de oceaan zwemt, het water doet rimpelen terwijl hij opstijgt en steeds groter wordt terwijl hij dichterbij komt. Het icoontje kwam steeds dichterbij, tot het uiteindelijk de kamer binnenviel en voor me hing.

Het zag er niet bijzonder uit.

Een kleine rode kubus. Het kon van alles zijn.

Het zond een zacht gezoem uit. Het zoemen werd luider naarmate het langer voor me zweefde. In eerste instantie was het wel uit te houden, maar uiteindelijk werd het zoemen zo luid dat ik dacht dat mijn hoofd zou ontploffen van het lawaai, zo hard was het aan het krijsen, zo hard dat ik niets anders kon doen dan het downloaden in de hoop dat het lawaai dan zou ophouden.

Dus dat deed ik.

Op het moment dat ik ernaar reikte, verdween het vreselijke gezoem en stroomde de Nooduitzendingen-app door me heen. Het bekende koude gevoel dat door mijn code sijpelde was er, maar deze download was anders dan ik ooit had meegemaakt. Mijn geest leek zich opeens uit te breiden, dat deed mijn hele wezen eigenlijk, maar ten slotte had het het meeste effect op mijn ogen.

Door de app keek ik anders.

Ik zag... alles.

De hele wereld, de stad als geheel.

Met elke knippering was ik op een nieuwe plek, een nieuwe woonkamer, een nieuwe ontbijttafel, een nieuwe ruimte in een gebouw of een plek in het Stadspark. In eerste instantie was het duizelingwekkend en kreeg ik het niet onder controle. Ik knipperde en knipperde en vloog van de ene plek naar de andere, verward en verloren, de geschrokken gezichten van de bewoners keken me verbijsterd aan, verdwenen vervolgens en werden vervangen door andere. Op een gegeven moment deed ik na een knippering mijn ogen open en zag Sateen pal tegenover me staan, een solo van wie ik niet had verwacht haar ooit weer te zien. Ze kreeg er maar één lettergreep uit: 'Skye...' met een stem die dik was van schrik, voordat ik weer verderging. Mijn virtuele ik was nog steeds daar bij haar, maar mijn ogen waren ergens anders.

Ik was overal en nergens tegelijk.

Ik moest vaart minderen. Op adem komen. Ik was zo misselijk dat ik ervan uit elkaar zou vallen, mijn virtuele ik was niet gecoedeerd om zo veel te bevatten, zo veel tegelijk te zien. Ik deed mijn ogen dicht en kneep mijn oogleden stevig tegen mijn wangen, in

een poging de vele beelden en de manier waarop ze een voor een voorbijvlogen te blokkeren. Ik concentreerde me op ademhalen, de ene rustige inademing na de andere. In. Uit.

In. Uit.

Toen voelde ik opeens een hand die mijn hand greep, me tot rust bracht.

Me met beide benen op de grond zette, als een anker.

Eerst dacht ik dat ik het me verbeeldde, maar toen keek ik naar beneden en daar was hij. Ik focuste me erop, heel hard, alsof mijn hele leven afhing van het vasthouden aan dit bijzondere beeld. Toen ik voelde dat ik er klaar voor was, toen de wereld ophield zo snel rond te tollen, liet ik mijn ogen omhooglijden langs de arm en toen naar de schouder en het vertrouwde gezicht dat hoorde bij de hand die verstrengeld was met die van mij.

Ik snakte naar adem. Rain was bij me in de uitzending gekomen. 'Je bent er,' fluisterde ik, met gedempte stem.

Zijn grote groene ogen waren oprecht. 'Het spijt me dat ik zo laat ben. En maak je geen zorgen, ze kunnen ons nog niet horen.'

Ik slikte. Mijn code stopte met racen, vertraagde genoeg om weer controle te krijgen over mijn zicht, en het duizelige gevoel van mijn geest die zich uitbreidde om de hele wereld te omvatten begon te verdwijnen, de draaierigheid ervan vervaagde, en ik kon weer normaal ademhalen. 'Ik ben blij dat je bij me bent,' zei ik, want dat was waar. Ik was opgelucht, ik was dankbaar, ik was ook iets anders, iets wat ik weigerde te benoemen, voor nu tenminste.

'Ben je er klaar voor?' vroeg hij.

Ik knikte.

'Ik begin wel,' zei hij. Hij duwde zijn vingers tegen zijn keel

alsof hij zijn stem aandeed, ging toen kaarsrecht staan, zoals iedereen hem kende als de zoon van de premier, de prins van deze wereld die eindelijk was teruggekeerd. Naast mij keek hij uit over de woonkamers en de mensen in de stad. ‘Bewoners van de Appwereld,’ begon Rain. ‘Zoals de meesten van jullie weten is mijn naam Rain Holt en was ik aan de andere kant van de grens bezig met mijn Dienst. Daar ga ik weer heen zodra deze uitzending voorbij is, maar mijn vader heeft me toestemming gegeven om nu tot jullie te spreken, en het woord te geven aan iemand met belangrijke informatie die van invloed is op het lot van iedereen in deze stad. Geef haar alstublieft uw onverdeelde aandacht,’ sloot hij af.

Toen keek Rain naar mij.

Het was mijn beurt om wat te zeggen.

Dus ik haalde diep adem en begon te praten.

‘Goedemorgen,’ begon ik. ‘Mijn naam is Skye Cruz. Niemand van jullie heeft reden mij te kennen. Toen ik in deze wereld woonde, was ik een solo. Maar ik vraag jullie te luisteren, want ik heb belangrijk nieuws, misschien wel het belangrijkste nieuws van jullie virtuele bestaan. Heel snel, binnen een uur, wordt jullie gevraagd een keuze te maken, een keuze die jullie hele toekomst kan veranderen.’

Ik wachtte even en focuste op een woonkamer waar een familie van vier personen aan het ontbijt zat. Daar zaten ze, hielden elkaar allemaal bij de hand, de twee moeders keken verrast naar me op met een blik vol zorgen. Toen zapte ik verder tot ik bij een meisje kwam dat niet veel jonger was dan ik, alleen in de hoek van een vervallen huis, waarschijnlijk in de Zonderlingwijk. Ik zapte weer verder tot ik in de gemeenschappelijke ruimte kwam van het

Solohuis, waar een menigte solo’s naar me opkeek, waaronder zo veel bekende gezichten. Een steek van spijt, van verlies, van het gemis van het leven dat ik hier ooit had geleid, flitste door mijn code. Ik liet het gevoel door me heen gaan en sprak toen verder, en ondertussen gingen mijn ogen van de ene solo naar de volgende.

‘Jullie lichamen zijn in gevaar. Aan jullie allemaal is verteld dat de Race naar de Verlossing is gewonnen, dat jullie lichamen opgeruimd worden, zodat jullie hier in virtuele eeuwigheid kunnen leven. Maar wat jullie is verteld over je lichaam is een leugen. Een politieke beweging van voormalige hoeders die zichzelf de Nieuwe Kapitalisten noemen, zal jullie lichamen niet opruimen, maar verkopen. Sommige voor onderdelen, sommige opdat nieuwe geesten en persoonlijkheden erin gedownload kunnen worden, sommige voor gebruik waarvan we nog geen idee hebben.’

Ik liet mijn aandacht weer afdwalen, nu in een duidelijke richting, tot ik in de ogen keek van meneer en mevrouw Sachs. Ik hing boven hun vertrouwde eettafel net zoals Jonathan Holt zo veel maanden geleden had gedaan. Ik verloor de moed een beetje toen ik hun vermoeide, bange gezichten zag, het spoor van woede in de ogen van meneer Sachs. Volgens hem had ik hun familie verraden. Ik wilde ze geruststellen over Inara, dat ik haar in veiligheid zou brengen. In plaats daarvan maakte ik me op de uitzending af te rondelen. De nabijheid van Rain was een troost en hielp me erdoor.

‘Velen van jullie kan het misschien niet schelen of je lichaam wordt verkocht of opgeruimd. Maar velen van jullie willen je lichaam misschien beschermen. Als dat het geval is, luister dan goed. De keuze die jullie moeten maken, is hier ingepluigd blijven, of uitpluggen en meegaan naar de Echte Wereld. Binnen een

paar minuten zal er voor iedere bewoner van deze stad een app verschijnen. Iedereen is vrij die te negeren, maar als je belang hecht aan de toekomst van je lichaam, moet je hem downloaden. Het is een Schakel-app. Zodra je hem aanraakt, zal hij het mogelijk maken over te stappen van deze wereld naar je lichaam. Je zult in een soort droom terecht komen, en in de droom ga je een deur door die je de Appwereld uit leidt. Aan de andere kant zie je meteen een andere deur, en die zal je in de Echte Wereld toelaten. We hebben mensen klaarstaan om jullie in veiligheid te brengen zodra jullie wakker worden.' Ik haalde diep adem. We waren er bijna. 'Het is jullie keuze. Ik wens jullie veel sterkte met deze beslissing. Ik wou dat er meer tijd was om die te nemen.' Ik wierp een blik op Rain en hij knikte. 'Bedankt voor het luisteren,' eindigde ik.

Toen stierf de Nooduitzendingen-app weg.

Ik knipperde met mijn ogen.

Het eerste wat ik nu zag was het uitzicht uit het raam, de Water Tower die zich hoog uitstrekte de atmosfeer in, een flikkerend blauw tegen het roze en oranje van de ochtend. Ik was weer terug in het kantoor van Jonathan Holt, en een gevoel van opluchting knetterde als elektriciteit om me heen. Ik zocht naar Rain, maar hij was er niet. *Waar kon hij heen zijn?* Ik ging zitten op een van de stoelen bij de lange tafel midden in de kamer om te wachten tot het tijd was om terug te schakelen naar de Mensenmarkt en, hopelijk, mijn eigen weg naar veiligheid te vinden.

Toen hoorde ik een geluid achter me.

'Rain?' riep ik.

Geen antwoord.

Een rilling liep omhoog over mijn virtuele ruggengraat en langzaam draaide ik me om.

Daar stond Jude in de deuropening naar me te staren.

Een virtuele Jude.

En naast haar stond Emory Specter.

41

*Rain**Zo dochter, zo moeder*

OP HET MOMENT DAT IK BIJKWAM IN DE ECHTE WERELD, keek een paar bekende blauwe ogen knipperend op me neer, en heel even sloeg mijn hart over.

Toen wist ik het weer. ‘Mariela,’ zei ik. ‘Je hebt me er te snel uit gehaald.’

Skye’s moeder hielp me de kuip uit, waarin ik ingeplugd was in Briarwood. Ik klemde mijn vingers om de rand van de glazen kist, waarin mijn vader de dag ervoor nog had gelegen.

‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg Mariela, haar uitdrukking donker van de zorgen.

Ik probeerde op te staan, maar de wereld begon te tollen. Ik greep het glas steviger vast, in een poging steun te vinden aan iets wat solide was, zodat ik me weer kon oriënteren. Uiteindelijk kwam mijn zicht tot rust. ‘Op het moment gaat het prima met haar. Je zou trots zijn geweest als je haar had gehoord.’

Er verscheen een vleug van een glimlach rond Mariela’s lippen.

‘Dat geloof ik graag.’

Net toen ik nog iets wilde zeggen, merkte ik de tablet op, mijn tablet, die uit de zak van Mariela’s trui stak. ‘Hoe lang ben ik weg geweest?’ vroeg ik haar behoedzaam.

Haar ogen gleden weg van die van mij. ‘Een tijdje. Een paar uur.’

Ik strekte mijn hand uit en pakte de tablet terug. Mariela probeerde hem van me af te pakken, maar ik hield hem bij haar vandaan. Ik haalde de berichten op, maar die waren er niet. Ze waren gewist. ‘Wat heb je gedaan?’ vroeg ik haar.

‘Niets,’ zei ze.

Ik bestudeerde haar. ‘Dat geloof ik niet.’

‘Geloof maar wat je wilt.’

‘Vertel het me,’ smeekte ik. ‘Met wie heb je gepraat?’

‘Het maakt niet uit. Het enige wat uitmaakt, is dat mijn dochter veilig is.’

‘Mariela...’

‘Je houdt van haar, hè?’ vroeg ze.

Met open mond staarde ik haar aan.

Haar ogen werden spleetjes. ‘Dat is toch zo?’ drong ze aan.

‘Ja,’ gaf ik toe. ‘Maar...’

‘... hou dan op je zorgen te maken en laat me je weer inpluggen.’

Toen ik aarzelde, gingen Mariela’s wenkbrauwen omhoog. ‘Ik zal je vragen beantwoorden als dit voorbij is. Nu moet je je op Skye concentreren. Denk er maar aan hoe gelukkig ze zal zijn als je vertelt dat je me hebt gevonden.’

Ik liet dit bezinken. ‘Je wilt Skye nu wel zien?’

‘Ja,’ zei ze.

Wantrouwen vlamde op. ‘Wat is er veranderd?’

Ze keek de andere kant op. ‘Kan een moeder er niet gewoon naar verlangen haar dochter te zien?’

‘Niets is simpel in jullie familie. Of in de mijne.’

Mariela draaide zich weer terug, haar ogen glommen van de tranen. ‘Alsjeblieft, Rain.’

‘Oké. Vragen komen later. Maar ik zal ze niet vergeten,’ voegde ik eraan toe. En toen gleed ik terug in de kuip en deed mijn ogen dicht.

Wapenstilstand

GESCHOKT STAARDE IK JUDE EN EMORY AAN.

Hij was nog precies zoals ik me hem herinnerde: niet zo groot, koude, berekenende ogen, gespannen lichaam, alsof hij op het punt stond toe te slaan. Er speelde een zelfvoldaan glimlachje rond zijn lippen. Hij had een pak aan, op en top de minister van Defensie. Het enige verschil was dat ik nu wist dat hij mijn vader was. Maar de virtuele Jude was vreemd om te zien. Het was Jude, maar ook niet. Weg was de gouden kleur van haar huid, vervangen door de bleke basistint van Kaukasisch 4.0, haar donkere haar vervaagd tot vaalbruin, slap en recht om haar gezicht heen. Maar haar ogen waren dezelfde ogen als altijd, donker, groot en vertrouwd, maar zonder een spoor van de warmte waaraan ik als klein kind gewend was geraakt, voordat alles aan onze werelden en onze levens was veranderd.

Waarschuwingssignalen schoten door mijn code.

Ik ging snel staan, waarbij ik de stoel omschopte waarop ik had gezeten.

De knal waarmee hij op de grond viel, deed me schrikken.

Jude en Emory keken elkaar aan en grinnikten.

Ze genieten hiervan.

Woede verving de angst en ik keek naar mijn handen en zag de rode gloed die eroverheen gleed, wat me tevreden stemde. De virtuele Jude kon me geen kwaad doen, niet op een blijvende manier. En dat gold ook voor Emory Specter. Ik had niets te vrezen, niet echt. Maar toen begonnen stemmen uit de verte door mijn hoofd te fluisteren.

Schiet op. Hierheen.

Ik ben bang!

Gaan we dit echt doen?

Daar, daar! Daar is hij.

De app. De app werd al gedownload door virtuele personen en die waren op weg naar de lichamen op de markt.

Mijn lichaam is mijn lichaam...

Waarom zouden we een eenvoudige solo vertrouwen?

Als dit ons nou doodt in beide werelden?

Ik probeerde de stemmen van me af te schudden, maar ze duwden zich mijn brein in als de pootafdrukken van kleine muisjes, tener maar dwingend. Ik haalde een muur tevoorschijn in mijn geest en sloot ze buiten, maar ik wist al dat hij het niet lang zou houden. Zelfs nu stond hij al te schudden.

Emory keek van Jude naar mij met iets wat leek op trots. ‘Het doet me deugd te weten dat ik zulke ambitieuze kinderen heb, ook al ben ik het soms niet eens met die ambities.’

Ik haatte hem en staarde hem nu met open mond aan. Hoe konden we dezelfde genen hebben? ‘Soms?’

Hij stond me daar op te nemen. ‘Nou, we hebben zeker allemaal een verlangen naar macht gemeen, ook al geven slechts twee van ons dat openlijk toe.’ Zijn blik gleed naar Jude toen hij dat zei.

‘Ik zal je nooit vader noemen,’ zei ik.

Hij vernauwde zijn ogen tot spleetjes. ‘Mooi. Ik laat niet graag solo-ongedierte toe in de familie, dus ik heb ook liever niet dat je dat doet, in elk geval niet in het openbaar. Maar privé?’ De zelfvoldane glimlach was weer terug op zijn gezicht. ‘Echt, ik zie zo veel van mezelf in jou.’

Vol afschuw draaide ik me van hem af.

Jude liep naar een stoel bij de tafel en ging zitten, een en al zakelijkheid. ‘Ik ben hier om met je te onderhandelen.’

Mijn lippen gingen van elkaar. ‘Wat?’

‘Ik wil een wapenstilstand.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar. Judes woorden kwamen niet overeen met haar toon, die bitter klonk. ‘Weet je zeker dat dat is wat je wilt?’

‘Nee,’ zei ze. ‘Maar ik ben moe van het oorlog voeren met jou en alle anderen. Ik wil graag redden wat er nog te redden valt.’ Jude zuchtte diep. ‘Die app van jullie veroorzaakt nu al grote ellende.’

Verbaasd opende ik mijn mond. ‘Hoe weet jij daarvan? En hoe wist je trouwens dat ik hier zou zijn?’

Emory keek me onderzoekend aan. ‘Het blijkt dat niet iedereen aan jouw “kant” ook daadwerkelijk aan jouw kant staat.’

Ik staarde recht door hem heen, alsof dit onbelangrijk was, en hield mezelf bezig met het overeind zetten van de stoel die ik had omgegooid zodat ik kon zitten, terwijl mijn brein op hol sloeg bij de gedachte dat iemand in de Echte Wereld ons verraden zou

kunnen hebben aan Jude. ‘Vertel me wat jouw voorwaarden zijn voor de wapenstilstand,’ was alles wat ik zei.

‘Ik laat de onderhandeling over aan jullie twee zusjes,’ zei Emory. Hij draaide zich op zijn hielen om en liep naar buiten.

Gewoon, alsof ik niets betekende, alsof het hem niets kon schelen dat zijn dochter pal voor hem zat, zich voor het eerst bewust van onze verwantschap.

‘Hij heeft gelijk, weet je,’ zei Jude. Haar stem was zacht. Verdrietig zelfs.

Verbaasd bestudeerde ik haar. ‘Waarover?’

‘Je bent ambitieus, Skye, en je bent machtig geworden, ook al vind je het niet leuk om zo over jezelf te denken. We hebben meer gemeen dan je zou vermoeden.’

Ik snoof. ‘Als ik al machtig ben, is dat alleen omdat jij me in deze positie hebt gebracht.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Misschien was dat in eerste instantie zo, maar nu niet meer.’ Ze plaatste haar handen op de tafel. Draaide ze om en staaarde naar haar gladde, blanke handpalmen. ‘Ik vind het heerlijk in de Appwereld.’ Ze grinnikte. ‘Misschien trek ik me hier terug en kan iemand in de Echte Wereld een slaatje slaan uit mijn vergankelijke lichaam.’

Ik staaarde haar aan met wijdopen mond. Het ene moment was Jude koninklijk, onbereikbaar, en het volgende was ze iemand die kwetsbaar en menselijk leek, liet ze me een glimp zien van de zus naar wie ik al die jaren als solo zo had verlangd. ‘Jude, wat is er aan de hand?’

‘Sinds de avond van de brand ben ik al aan het inpluggen.’ Ze wilde me niet aankijken. ‘Hier ben ik weer heel. Hier is mijn gezicht perfect.’

Nu was het mijn beurt om mijn blik af te wenden. ‘Het spijt me,’ fluisterde ik. ‘Echt waar. Het was niet mijn bedoeling... om... om...’

‘Me te misvormen?’ vroeg Jude, toen ze de gedachte voor me afmaakte. ‘Nou, dat heb je wel gedaan.’

Ik dwong mezelf mijn zus recht in haar virtuele gezicht te kijken en sprak toen de gedachte uit die meer dan eens door mijn hoofd had gespoekt sinds die vreselijke avond. Ik deed mijn best niet beschuldigend te klinken. ‘Waarom maak je geen gebruik van je eigen markt? Waarom profiteer je niet van al die “natuurlijke hulpmiddelen”, zoals jij ze noemt, om jezelf te helpen?’

Jude hield haar hoofd schuin en bestudeerde me. ‘Wat, oog om oog, Skye? Wil je dat suggereren?’

‘Ik suggereer het niet, ik dacht alleen...’

‘Ik heb erover nagedacht,’ viel ze me in de rede. ‘Geloof me. Maar uiteindelijk kon ik het niet.’

Verbaasd keek ik haar aan. ‘Waarom niet?’

‘Ik weet dat je denkt dat ik een vreselijk mens ben, maar hoewel ik absoluut gebruikmaak van het egoïsme en de dwaasheid van de bewoners van de Appwereld ten voordele van New Port City, wil ik zoals ik al zei geen oorlog voeren met jou.’ Jude spreidde haar bleke handen uit op de tafel, duwde ze plat. ‘Het voelt niet goed. En hoewel ik geen totale nederlaag zal accepteren, weet ik wanneer ik de andere kant op z’n minst tegemoet moet komen.’

Ik zocht mijn zusters gezicht af en wat ik daar zag was enkel oprechtheid. Spijt. Verdriet. Ik strekte mijn handen uit en legde ze naast die van haar, zodat onze vingers elkaar bijna raakten. ‘Ik denk niet dat je vreselijk bent. Soms zie ik zo duidelijk dat je dat niet bent. Of dat je dat in elk geval niet wilt zijn.’

Een enkele traan blonk helder op haar bleke wang en de atmosfeer tussen ons in werd zwaar van de mist. ‘Dus je gelooft me?’

Ik aarzelde. Deed ik dat? ‘Ik weet het niet,’ gaf ik toe. ‘De Mensenmarkt is fout, hoe je het ook wendt of keert, en niets verandert het feit dat jij achter het bestaan ervan zit.’

Jude trok haar hand weg en de mist trok op. ‘Je bent zo naïef. Iemand van de leiding moest praktisch zijn, Skye, en lichamen verkopen is de meest praktische optie die we hebben.’

Ik hield mijn blik op mijn zus gericht. Judes andere kant kwam naar de oppervlakte gekropen en herinnerde me eraan dat we nog steeds onenigheid hadden. ‘Het lichaam is niet iets wat je kunt verkopen. Die mensen die zeggen dat het ze niks kan schelen wat er mee gebeurt, kennen hun eigen lichaam niet eens meer en herinneren zich niet hoe het is om echt te zijn.’ Ik leunde over de tafel. ‘Als ze dat wel deden, zouden ze er niet zo makkelijk afstand van doen. Jij maakt daar misbruik van.’

Een flits van verdriet ging door Judes ogen als een vogel die voorbijvlog, gevolgd door een uitgekookte blik, alsof ze informatie had die ik niet had. ‘Wat, Jude?’

Ze keek me doordringend aan, haar virtuele huid als steen. ‘Iedereen is in staat tot verraad, Skye. Uiteindelijk verraden we elkaar allemaal, zelfs de mensen van wie we houden.’

‘Dat geloof ik niet,’ zei ik.

Jude ging rechtop zitten, kin omhoog, schouders naar achteren, overduidelijk een vrouw die kan heersen, wat betekende dat ze ook wreed kon zijn. ‘Jij bent niet in staat een verontschuldiging te horen als iemand die aanbiedt,’ verklaarde ze.

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Bood je net je verontschuldigen aan?’

‘In zekere zin, maar jij bent te doof om dat te horen.’

Ik keek naar mijn zus en zag dat haar ijzige koelte een bevroren laag over de muren van de kamer deed verschijnen. ‘Je bent waarschijnlijk te trots om ronduit te zeggen dat je spijt hebt.’

Jude stond op van haar stoel, soepeltjes, zo kalm dat een stapel boeken op haar hoofd met gemak zou blijven liggen. ‘Het maakt niet uit wat ik ben, Skye,’ zei ze. ‘Of dat we wel of niet sorry zeggen. Op een dag, ooit, verraden we elkaar toch gewoon weer. En als er liefde in het spel is, is verraad altijd erger.’ Ze liep om de tafel heen en ging voor me staan. ‘Iemand om wie je heel veel geeft was bereid je te gebruiken, Skye, om iets te krijgen wat hij nog liever wilde,’ begon ze, maar toen verschoof haar blik naar iets achter me.

Ik hoorde iemand de kamer in komen en toen ik me omdraaide, zag ik Rain daar staan. Het was alsof Jude hem had laten verschijnen. Bedoelde ze hem? Had Rain me alweer verraden?

‘Skye, wat doet Jude hier?’ vroeg hij.

Jude schudde haar hoofd naar me, alsof ze wist wat ik dacht. ‘Skye, ik had het niet over hem.’

‘Waar heeft ze het over?’ vroeg Rain.

Ik negeerde zijn vraag en greep de rand van de tafel vast toen iets akeligs – angst of pijn – aan me begon te vreten. ‘Wie dan?’

Jude stak haar hand in haar jaszak en haalde er een reepje papier uit. ‘Ik heb een virtuele kopie gemaakt voor het geval je bewijs nodig had.’ Ze hield het op, zodat ik het kon zien.

Maar dat was niet nodig. Ik wist al wat het was.

‘Klinkt de naam Kit bekend?’ vervolgde ze. ‘Je premiejager-vriendje stond vanmorgen bij mijn hoofd beveiliging voor de deur met dit briefje als bewijs dat hij toegang had tot jou. We hebben zijn zus laten gaan in ruil voor de heel waardevolle informatie die hij voor ons had, en nu zijn we hier! Dom van je om je in te laten met een premiejager, Skye. Hoe dacht je anders dat we wisten waar je vandaag mee bezig was?’

Mijn virtuele ik leek te veranderen in steen en mijn huid kreeg, net zoals ik bij Jude had zien gebeuren, de grauwe glans van staal. *Kit heeft me verraden. Kit heeft me verraden.*

Kit. Kit. Kit.

Terwijl mijn buitenkant verhardde, brak mijn hart in duizend stukjes binnen in me.

Ik voelde een arm om me heen glijden, die me overeind hield. Ik keek op in Rains ogen, dankbaar dat ik niet meer alleen was.

‘Als teken van goede wil heb ik hem laten gaan, Skye,’ zei Jude. ‘Zowel hij als zijn zus is vrij. Ben je niet blij met dat nieuws?’

‘Dank je,’ zei ik, maar mijn stem was donker van verdriet.

Judes blik bleef op mij gevestigd. ‘Het is straf genoeg dat je hem weer zult zien en dan weet dat hij je heeft verraden op het moment dat je het meest van hem hield. Denk je ook niet, Skye?’

Pijn verspreidde zich door me heen, een pijn zo erg dat ik zeker wist dat niet alleen mijn virtuele ik hem voelde, maar mijn lichaam ook, terwijl het virtuele en het reële streden om mijn kwetsbare hart. Jude had gelijk en dat wist ik. Ik kon niet ademen. Ik probeerde me te vermannen, leunde tegen Rain aan voor steun. ‘Je zei dat je hier was voor een wapenstilstand. Ga door.’

Ze knikte. ‘Jij hebt je zin gekregen, Skye, en iedereen een keuze gegeven. Ik wil dat je je aan je woord houdt en ons toestaat alle lichamen te verkopen die zijn afgestaan door hun eigenaar. *Zonder verdere inmenging van jou of je vrienden.*’

‘En in ruil daarvoor?’

‘Laat ik iedereen die uitplugt gaan, zelfs jou,’ zei Jude.

Mijn hoofd tolde. Ik draaide me om naar Rain voor hulp. ‘Wat zullen we doen?’

Rain leek zo kalm, veel kalmer dan ik me voelde. ‘Het is geen perfecte deal, maar het is beter dan het alternatief, waarbij iedereen gevaar loopt, waaronder jij.’

Ik haalde diep adem, mijn maag brandde. ‘Oké,’ zei ik met schorre stem.

Jude glimlachte. ‘Moeilijke beslissingen nemen hoort bij leiderschap, Skye. Misschien begrijp je mij nu iets beter. En onze vader.’ Haar wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Misschien zul je zelfs onze moeder ooit vergeven,’ voegde ze er raadselachtig aan toe.

Toen draaide ze zich om en liep de kamer uit.

Ik draaide me weg van Rain en stortte in op mijn stoel, terwijl ik probeerde al haar woorden en wat ik zojuist had gedaan te verwerken. Mijn hoofd viel in mijn handen, mijn virtuele ik veranderde in water, mijn haar en huid nat van de tranen. Ze vielen als een storm van het plafond.

Kom. Hierheen!

Mammie, toe...

De stemmen duwden zich weer door de muur heen.

Mijn hoofd gilte van de pijn. Heel even werd alles zwart. Toen greep een hand mijn schouder, en kwam mijn zicht terug.

‘Skye.’ Rains stem was vriendelijk. ‘Het is laat. We moeten gaan.’

Ik keek naar hem, mijn ogen zwommen, mijn brein bonsde. Ik liet toe dat hij me uit de stoel trok en meesleepte naar de deur, die het kantoor van zijn vader uit leidde.

Opeens buitelden we de ruimte in die de twee werelden verbond, de ruimte vol deuren naar elk deel van de Appwereld, en toen begreep ik de stemmen die ik steeds hoorde. Mensen stroomden langs ons heen, sommige renden, sommige met angst op hun gezicht, andere met een mengsel van verwarring en spijt, en in het voorbijgaan riepen ze van alles. Terwijl ze de overgang maakten kon je de apps letterlijk zien wegsijpelen. Vleugels verdwenen in het niets, modellenbenen werden korter en dikker, magische outfits gingen in rook op en werden vervangen door de simpele basis-kleding van virtuelen, huid in de kleur groen of blauw of bedekt met glitter vervaagde weer tot Kaukasisch 4.0. Een tijdje leek de stormloop op een op hol geslagen kudde van vreemde dieren, mythische wezens op de vlucht voor een onzichtbare vijand.

Maar uiteindelijk ging de vloed over in een gestaag stroompje.

Waar was Inara?

Ik had haar nog niet gezien.

Ik deed een stap, struikelde, mijn geest, mijn zicht, ging weer flikkerend uit. Ik lag op mijn knieën, mijn handen tegen de vloer gedrukt. Een man viel bijna over me heen op zijn weg de Appwereld uit, maar mijn blik was te wazig om hem duidelijk te zien.

‘Skye,’ zei Rain. Ik hoorde zijn stem ergens boven me. ‘Je maakt me bang. Dit is te veel voor je.’

‘Ga jij maar,’ zei ik tegen hem, terwijl ik weer ging staan, hoewel

alles wiebelde. ‘Plug nu maar uit als je wilt. Met mij komt het wel goed.’

‘Ik laat je niet achter,’ zei hij.

Mijn zicht verhelderde en ik stelde scherp op hem. ‘Ik moet zo lang mogelijk wachten, weet je nog? Ik heb Inara niet gezien. En ik moet de laatste zijn die gaat.’

‘Skye, toe,’ drong Rain aan.

Een meisje van een jaar of negen liep ons voorbij en liet een spoor van sierlijke zwanenveren achter. Bij elke stap veranderden de balletschoenen aan haar voeten meer in gewone sandalen.

‘Er komen nog steeds mensen aan,’ zei ik en ik hoopte dat Inara opeens zou verschijnen. ‘Ik kan nog niet gaan. Als ik dat doe, zullen de mensen die achterblijven door Jude worden verkocht.’

De vloer onder ons schokte. Er verscheen een barst in het plafond boven ons, van de ene kant van de ruimte tot aan de andere, en een brandende pijn schoot als een bliksemflits door mijn hoofd.

Rain keek paniekerig. ‘Je geest kan dit niet veel langer volhouden.’

Eerst kon ik bijna niet reageren, maar toen vervaagde de pijn tot een dof bonzen. ‘Alsjeblieft. Ik kom je snel achterna. Ik beloof het.’ Een man, die waarschijnlijk een James Bond-app had gedownload, racete ons voorbij en liet een glimmend pistool achter. Het kletterde op de grond. De dame aan zijn arm vervaagde tot niets en toen hij de deur door liep, was hij bijna vijftien centimeter kleiner en was zijn haar weer vlasblond in plaats van het verzorgde, glanzende zwart. Precies op dat moment stortte de roodgelakte deur rechts van me in.

‘Skye!’ schreeuwde Rain.

Brokken van het plafond kwamen om ons heen neer.

Rain greep mijn hand en trok me naar de blauwe deur. Die bevoog en zwaaide, als de gevel van de Water Tower, maar dit keer was het niet alleen maar een effect. Het portaal naar de Echte Wereld dat ik had gecreëerd, was in elkaar aan het storten.

Een vrouw met een kind in haar armen zocht zich voorzichtig een weg door het puin.

‘Je bent er bijna!’ schreeuwde ik boven het kabaal uit.

Ze keek naar me en kwam met wijd opengesperde ogen onze kant op. Rain was bijna over de drempel. Nog een klein stukje en hij zou weg zijn. Ik hield mezelf tegen aan de deurpost, zelfs al viel die uit elkaar in mijn handen. De vrouw had ons bijna bereikt. Mijn hoofd bonsde zo hard dat ik mijn ogen haast niet open kon houden, en mijn hart racete zo snel dat ik er duizelig van werd.

Toen, net op het moment dat de vrouw en haar kind de overgang maakten, zag ik haar.

Inara.

Het plafond viel om ons heen naar beneden, maar ze was er bijna.

‘Skye,’ smeekte Rain.

‘Laat,’ begon ik, elk woord een grotere inspanning dan ik ooit had gevoeld in mijn leven. ‘Gewoon. Los.’

Het lawaai van het instortende landschap was zo hard dat ik niet zeker wist of Rain me kon horen.

Uiteindelijk maakte het niet uit.

Inara was zo dichtbij. ‘Skye!’ gilte ze.

Maar de bovenkant van de deur gleed naar beneden, als een rol gordijn dat dichtgetrokken wordt. Rain werd erdoor weggeslagen,

zijn hand liet me los. Ik kon de deur nog maar net ver genoeg openhouden om Inara onder wat er nog van over was door te laten glippen.

De pijn was zo intens dat ik er bijna door werd verblind.

Ik voelde Inara langs me heen glippen. ‘Dank je,’ fluisterde ze.

Toen was ze weg.

Maar het was te laat. Ik was te laat.

De deur gleed verder naar de grond en ik zat aan de verkeerde kant.

Mijn virtuele ik, mijn lichaam, wat het ook was wat ik werd in deze schakeltoestand, leek samen met de ruimte, met alles om me heen, uit elkaar te vallen. Er klonk een geweldig gerommel, een gebrul dat uit de buik van de wereld leek te komen, leek op te rijzen door de vloer en van boven omlaag leek te duwen.

Het laatste wat ik me kon herinneren was een grote balk die mijn kant op viel.

En toen, toen...

Niets.

LEES
EXEM
PLAAR

LEES
EXEM
PLAAR

DRIE DAGEN LATER

IK LEGDE MIJN HAND VOOR MIJN MOND EN LACHTE.

Ik was zo gelukkig dat ik niet wist wat ik anders moest doen.

Kit omcirkelde mijn pols met zijn vingers, boog vervolgens naar me toe om me te zoenen, langzaam en lief. Zijn ogen waren helder toen hij achteruit bewoog, net genoeg om te praten.

‘Ik hou van je,’ zei hij.

De koele resten van een oceaangolf kriebelden over onze voeten.

‘Ik hou ook van jou,’ zei ik tegen hem.

We strengelden onze handen ineen en begonnen te lopen, onze lichamen botsten tegen elkaar aan, onze armen raakten elkaar over de hele lengte. We zweefden over het zand. Af en toe stopten we om te zoenen. Ik verlangde ernaar terug te gaan naar het huisje, onder de dekens van Kits bed te kruipen en de rest van de middag daar met hem door te brengen, maar het vooruitzicht daarop was zoet genoeg om wat geduld op te brengen.

Mijn hele lichaam wachtte ongeduldig op Kit.

Nooit in mijn leven had ik zoiets gevoeld.

En dan te bedenken dat ik zoiets als virtueel meisje helemáál nooit zou hebben gevoeld.

Terwijl Kit en ik hand in hand wandelden, onze lichamen elektrisch, opgelicht door een liefde zo helder als de zon, dacht ik na over alles wat we hadden verloren toen we inplugden, het virtuele verkozen boven het echte. Toch begreep ik waarom sommigen van ons het deden. De virtuele versies zijn op zo veel niveaus ongelooflijk mooi, je kunt er zo veel mee: overleven, herstellen, de miljoenen mogelijke ervaringen die je aangeboden krijgt, en dat allemaal in volkomen en absolute veiligheid. Je kunt parachutespringen en met leeuwen worstelen en van kliffen springen in het vaste vertrouwen dat het goed zal komen. Je kunt de kick van het vallen van enorme hoogtes voelen of met gevederde vleugels naar de wolken opstijgen. Je kunt je code veranderen om jezelf mooier te maken, of lelijker, nieuwe karakters proberen, en alle andere vreemde en fantastische en angstaanjagende dingen die de mensen die de apps bouwen kunnen verzinnen. De verbeelding in de Appwereld was uitzonderlijk; die stond je toe dingen mee te maken die het echte lichaam nooit kan ervaren omdat het te breekbaar is, omdat het beperkt is, eindig, sterfelijk, omdat, hoewel het ook in staat is tot geweldige verbeelding, die verbeelding vaak voorbijgaat aan wat ooit echt kan. Maar aan de andere kant is het echte lichaam gemaakt voor dingen die de virtuele versie nooit zal kunnen ervaren.

Ik wilde al die dingen ervaren met Kit.

Ik wilde ze samen met hem ontdekken. Ik wilde nooit ophouden.

‘Ik hou van je,’ zei ik nog een keer tegen Kit.

Hij glimlachte en boog zich naar me toe voor een kus.

De zon scheen op ons neer, verwarmde onze huid, verhitte ons.

Wacht, fluisterde een stem duister binnen in me.

Wacht.

Er klopt iets niet.

Er klopte iets niet. Er klopte iets niet.

Een zware, grauwe wolk dreef voorbij en blokkeerde de zon. Ik rilde, had het opeens koud. Nee, ik bevroor opeens. Ik trok mezelf weg van Kit, een gebaar dat fysiek pijn deed, dat mijn hart pijn deed.

‘Wat is er mis?’ begon ik te vragen, maar toen zag ik zijn gezicht, nee, zijn ogen. Die waren leeg geworden, uitdrukingsloos. Onverschillig. Alsof hij niet eens zag dat ik daar was, of erger, alsof we op een of andere manier teruggegaan waren in de tijd naar die eerste dag toen ik voor Kit niets anders was dan een ding om te verhandelen. Terwijl ik daar stond en probeerde hem zover te krijgen naar me te kijken als naar het meisje tegen wie hij net had gezegd dat hij van haar hield, blies een vlaag winterlucht over alles heen, en zijn gelaatstrekken leken te vervliegen, alsof Kit alleen maar een projectie was waarvan de bron begon te verzwakken.

Mijn tanden klapperden hard. ‘Kit?’

Ik kon nu door hem heen kijken.

‘Niet weggaan,’ huilde ik. ‘Kom terug! Kom terug! Alsjeblieft!’

Maar mijn smeken was zinloos.

Hij was weg.

‘Skye?’ zei een stem. Mannelijk. Bekend.

‘Skye?’ zei een andere stem. Vrouwelijk. Ook bekend.

‘Skye, kun je ons horen?’ zei weer een andere stem.

Mijn oogleden waren zo zwaar, zwaar alsof iemand ze neer-drukte tegen mijn jukbeenderen, maar uiteindelijk lukte het me ze open te duwen. Mijn zicht was een tijdje wazig en ik zag alleen maar donkere vormen voor me bewegen.

‘Ze wordt wakker,’ zei een van de vrouwenstemmen.

Ik knipperde en knipperde, bleef maar knipperen, tot het waas voor mijn ogen weg was en ik zag wie er om me heen stonden. Het eerste gezicht dat ik herkende was van Rain, en hij glimlachte breed, zijn ogen levendig van opluchting.

‘Welkom terug in de Echte Wereld,’ zei hij.

De hoeder strekte haar hand uit en kneep in die van mij. ‘We maakten ons zorgen om je.’

Ik probeerde te gaan zitten, maar mijn hoofd bonsde. Alles aan me deed pijn en protesteerde bij de geringste beweging. Ik was weer in mijn kamer in het appartement van de hoeder in het landhuis. Dezelfde kamer waarin ik wakker was geworden na de eerste keer dat ik was uitgeplugd. ‘Is alles goed? Zijn de mensen van de markt af gekomen?’ Mijn stem klonk schor. ‘Wat is er gebeurd? Waar is Inara?’

‘Je hebt rust nodig,’ antwoordde de hoeder.

‘Vertel het me,’ smeekte ik.

Rain knikte. ‘Het gaat prima met Inara. Ze komt je opzoeken zodra je je beter voelt.’

Ik ademde diep in, voelde me opgelucht.

‘En de Mensenmarkt is behoorlijk kleiner geworden, zullen we maar zeggen,’ vervolgde Rain. ‘Het plan werkte niet alleen goed genoeg om mensen uit zichzelf wakker te laten worden, maar ook

om een groot deel van de body-toeristen af te schrikken.’

De hoeder grinnikte. ‘Blijkbaar vonden ze het geen prettig idee een lichaam te kopen dat opeens tot leven zou kunnen komen.’

Ik zocht hun gezichten af, mijn geest bleef hangen bij een van Rains woorden. ‘Het werkte... genoeg?’

Rain ging op het bed zitten. Hij wierp een blik op mijn hand en ik vroeg me af of hij hem ging pakken. Dat deed hij niet. ‘Nou, hoewel veel bewoners van de Appwereld niet willen dat hun lichaam verkocht wordt, willen ze ook geen uitgeplugd leven. We zijn bezig ze weer in te pluggen op plekken waar hun lichaam veilig is, te beginnen bij Briarwood.’

‘Maar ze hebben in elk geval de keuze,’ zei ik.

‘Ja, ze hebben in elk geval de keuze,’ echode de hoeder.

Ik voelde dat er meer was. ‘En...?’

Rains blik werd donker. ‘Er waren ook een heleboel bewoners die hun lichaam hebben afgestaan aan de zaak van de Nieuwe Kapitalisten, zoals Jude al hoopte.’

Ik slikte, mijn keel werd droog toen ik dit tot me liet doordringen. ‘Nou ja, ze hebben in elk geval hun keuze gemaakt,’ herhaalde ik, hoewel de woorden hol klonken. Ik kon me moeilijk voorstellen dat mensen hun lichaam gewoon weggaven om verkocht te worden, maar ja, we moesten hun beslissing respecteren. Niet iedereen wilde een echt leven. Voor sommigen, voor een heleboel blijkbaar, was het virtuele leven het enige leven dat belangrijk was.

Rain wierp een blik op de deur. ‘Skye, we hebben tijd genoeg om je van alles op de hoogte te brengen zodra je je beter voelt. Maar nu is er iemand anders hier die je erg graag wil zien.’

Kit?

Zijn naam sloeg door me heen als een storm. Ik kon het niet tegenhouden.

Mijn hart nam een vlucht en donderde vervolgens weer naar beneden, toen alles wat Jude had verteld, samen met de schok en de pijn, terugkwam. Ik probeerde wat rechterop te gaan zitten, mijn blik gekluisterd aan het potje met zeeglas dat op het nachtkastje stond waar ik het had achtergelaten. Ik wist niet of ik het wilde oppakken en stevig tegen mijn borst aan wilde klemmen, of dat ik het door de kamer wilde smijten om het in duizend stukjes tegen de muur kapot te laten barsten.

‘Wie is het?’ kreeg ik er eindelijk uit.

Rain knikte naar de hoeder.

Ik kon bijna niet ademhalen terwijl ik wachtte wie er door de deur zou komen.

‘Ik heb overal gezocht, Skye,’ zei Rain. Hij klonk opgewonden. ‘Ik dacht dat als ik haar zou vinden, je misschien op een of andere manier terug zou komen naar ons, en kijk, hier ben je.’

Haar?

Net op dat moment liep ze de deur door – nee, ze rende – en rende naar mijn bed toe.

‘Mam?’

‘Mijn dappere meisje,’ zei ze, en ze sloeg haar armen om me heen. ‘We hebben zo veel in te halen, zo veel te bespreken.’

Ik liet haar me van de kussens tillen, en werd overvallen door de schok en troost van de aanwezigheid van mijn moeder hier. Deze vrouw naar wie ik mijn hele leven in de Appwereld had verlangd, met wie ik nog maar een paar kostbare minuten samen was

geweest al die maanden geleden, was nu hier bij me.

We waren veilig, we waren samen.

Eindelijk.

Toen ze zich terugtrok om me aan te kijken, keek ik op naar Rain, die daar nog steeds stond en deze reünie, die hij had geregeld, in zich opnam. Dankbaarheid stroomde door elk deel van me, en terwijl het over mijn huid pulseerde, deed ik iets wat ik nooit had gedacht ooit weer te willen doen. Ook al ving mijn blik de gloed op van het gekleurde blauwe glas op de tafel naast me, een gloed die rechtstreeks naar het middelpunt van mijn hart reikte, erdoorheen sneed, toch strekte ik mijn hand uit en verstrengelde mijn vingers met die van Rain, en vervolgens glimlachte ik.

Blijf lezen voor een voorproefje van *Het geheugenvirus*,
het laatste deel uit de Unplugged-trilogie.

Hoe staat het echter met alles, wat ik aan de ziel toeschreef? Me voeden of lopen? Als ik immers geen lichaam heb, is dat ook niets anders dan fantasie. Ervaren? Dat kan ik ook niet zonder een lichaam. [...] Ik ben, ik besta; dat is zeker. Maar hoe lang? Natuurlijk zolang ik denk; want het zou weleens kunnen dat ik plotseling helemaal ophoud te bestaan, als ik ermee ophoud enige gedachte te hebben. [...] Ik ben dus een echt ding en ik besta echt. Maar wat voor soort ding ben ik dan? Ik zei het al: een denkend ding.

René Descartes – *Meditaties*
Boom, Amsterdam, 1996

1

Ree

Virtuele sterfelijkheid

‘EEN LEVEN AAN DE APPS IS HET ENIGE LEVEN VOOR MIJ.’

Dat bleef Char maar zeggen, aan één stuk door. Vanaf het moment dat die griet Skye haar nooduitzending had gedaan. Char lag op haar rug in het gras van het Stadspark en staaarde op naar de Nachthemel 3.0. Die bevatte het Zuiderkruis en dat stond boven ons te schitteren als een glanzend zwaard. Eerlijk gezegd had ik liever Nachthemel 5.0, want ik had meer met Orion.

Maar toch was het een prachtige avond, net als alle avonden hier.

Hetzelfde als altijd, met andere woorden.

Het enige verschil was dat deze avond volgde op de dag dat de halve stad in één keer was uitgeplugd. De helft van de mensen die we kenden in deze wereld was – *poef!* – weg.

‘Echt hoor, wie maalt nou om een lomp stuk vlees als je de hele virtuele wereld binnen je bereik hebt?’ Char ging door, lachend, haar stem afwisselend een gil en een gekakel, wat klonk alsof ze

zo’n Gemene Heksen-app had gedownload, terwijl ze aan de buitenkant een en al Betty Boop en pin-upgirl was, met haar volle, hartvormige rode lippen getuit tot een pruilmondje. ‘Niet te geloven toch dat Harry weg is? Ik bedoel, hoe durft-ie! Ik zou hem echt wel ooit gaan Zoen-appen.’

Ik deed mijn ogen dicht en breinblokkeerde haar. Ik wilde niet dat ze mijn gedachten op dit moment zou zien, want die waren niet zo mooi. Nu liet ik ze de vrije loop, in de zojuist afgesloten veiligheid van mijn virtuele hoofd.

Ja, dat is makkelijk praten als je pappie rijk is geworden van farmaceutische apps en je een oneindige bron van kapitaal hebt.

Waarom ben ik ook weer vriendinnen met jou?

Heeft iemand je weleens verteld hoe irritant je kunt zijn?

Ik deed mijn ogen open en liet Char weer toe. Als ik haar er nog langer van weerhield in mijn hoofd rond te kijken, zou ze weten dat ik gemene gedachten over haar had.

Char veegde met een vinger over de atmosfeer en haar appstore verzamelde zich om haar heen als een gezellige schaal snoep. Chars icoontjes hadden altijd zachte tinten roze en geel en groen en paars en blauw. Ze gilden en giechelden en speelden met haar haar en kriebelden aan haar oren. Eentje streek zelfs helemaal gelukkig neer in haar decolleté en ze glimlachte ernaar alsof het een goede vriend was.

Ze draaide zich naar me toe, haar hoofd opzijgeknikt, haar glanzende, zwarte lokken sensueel en soepel. ‘Wat nu, Ree? Hoe zal ik het vervolg van mijn virtuele bestaan vieren? Hmm?’ Ze hield een hand op en een massa apps streek neer op haar handpalm als pastelkleurige insecten die vol adoratie naar haar

opkeken in de hoop uitgekozen te worden. ‘Ree? Ree! Luister je wel naar me?’

Ik ging in kleermakerszit zitten en het gras kriebelde aan mijn dijen. Die waren neutraal en bleek naast de rozige, blozende virtuele huid van Char. ‘Ik luister,’ zei ik monotoon. ‘Waarom probeer je voor de verandering niet iets nieuws?’

Chars pruilmondje werd nog uitgesprokener. ‘Hoe bedoel je, “voor de verandering”?’

Ik zuchtte. ‘Ik bedoel, waarom kies je niet voor Persoonlijkheid in plaats van Uiterlijk?’

Ze keek boos. ‘Ik geef niet alleen om Uiterlijk-apps.’

‘Oké. Bewijs dat maar eens,’ daagde ik haar uit.

Ze vernauwde haar door lange wimpers en een donker lijntje omrande ogen tot spleetjes. ‘Jij kunt vandaag wel een Persoonlijkheden-app gebruiken.’

‘Jij eerst,’ zei ik, en ik sloeg mijn armen over elkaar in een imitatie van mijn benen. ‘Dan ik.’

Char verplaatste haar aandacht weer naar haar apps en probeerde te kiezen. Ze zat daar na te denken, achterovergeleund op haar ellebogen, benen gekruist, één voet met een rode pump wiebelend in de atmosfeer in een klassieke pin-uphouding, alsof ze alle tijd van de wereld had, toen opeens een app die ik nooit eerder had gezien oprees uit de zwerm. ‘Ooo! Wat is dat?’ kirde ze.

Vol ontzag staarden we er allebei naar.

Zelfs ik was betoverd.

Hij nam de vorm aan van een cadeautje en glinsterde in elke kleur die er maar bestond. Hij flirtte niet en probeerde ons niet over te halen, maar hing daar gewoon in de lucht als een diva die

weet dat ze alleen maar daar hoeft te staan om door bewonderaars geadoreerd te worden.

‘Zoiets heb ik nog nooit gezien,’ gaf ik toe.

‘Het kan me niet schelen wat het is, Ree, Persoonlijkheid of Uiterlijk of wat ook, ik kies deze.’

‘Ik dacht dat we iets hadden afgesproken,’ zei ik, ietwat halfslachtig. In werkelijkheid wilde ik dat Char deze app zou downloaden. Ik wilde zien wat er zou gebeuren als ze dat deed.

Ze nam niet eens de moeite om te reageren.

Char strekte alleen maar één lange, roodgelakte nagel uit en raakte hem aan.

Zodra haar vingertop contact maakte met het icoontje, snakte ze naar adem. Haar pin-upkenmerken begonnen meteen te veranderen, te vervagen. Chars wijd opengesperde donkere ogen rolden vol genot naar achteren haar hoofd in.

Dat dacht ik tenminste in eerste instantie.

Snel, veel sneller dan normaal, veranderde Char terug in haar virtuele standaardversie. Ongeduldig wachtte ik tot ik zou zien welke nieuwe en opwindende kenmerken de standaardversie zouden vervangen. Haar armen en benen begonnen te trillen, slechts een klein beetje. Maar vervolgens begonnen ze te schokken. Chars ellebogen gleden onder haar vandaan en haar hoofd knalde op de grond.

Ik schoot ernaartoe en tilde het op, wiegde het in mijn handen. ‘Gaat het goed met je?’

‘Laat me los,’ gromde ze.

Ik legde haar hoofd weer neer op het gras en bewoog opzij, terwijl ik Chars virtuele huid nu van Kaukasisch 4.0 naar een donkere

tint grijs zag veranderen. Er was iets mis. Haar mond ging open en dicht, open en dicht. ‘Wacht even,’ zei ze naar adem snakkend.

Het klonk alsof iemand haar aan het wurgen was. ‘Char?’

‘Ree,’ kuchte ze.

Haar huid was nu lelijk paars, alsof één grote blauwe plek haar virtuele zelf bedekte. Toen, pal voor mijn ogen, begon haar huid van haar lichaam te glijden als een van die Echte Wereld-dieren die ik ooit had gedownload, die eens in de zoveel tijd vervelden en weer als nieuw tevoorschijn kwamen. Maar Char zag er niet vernieuwd uit. Ze leek wel... ze leek wel...

Dood.

Maar dat was onmogelijk.

Dood was onmogelijk. De dood was overwonnen.

Haar ogen rolden heen en weer, als bij iemand wiens brein vastloopt.

Ik leunde over haar heen. ‘Char, wat moet ik doen?’

Een gil bleef steken in Chars keel. Ze hijgde, deed haar best haar lippen te bewegen, probeerde woorden te vormen, haar adem kwam met horten en stoten. Uiteindelijk kreeg ze er een enkel woord uit.

‘Vergif,’ piepte ze.

‘Vergif?’ zei ik. Ik strekte mijn hand naar haar uit, maar was tegelijkertijd bang om haar aan te raken. ‘Was de app vergiftigd?’

Inmiddels had zich een menigte om ons heen verzameld. Mensen bleven staan om te kijken naar de scène die Char veroorzaakte, terwijl ze draaide en schokte en stikte in het gras. Ouders die met hun kinderen een avondwandelingetje maakten, terwijl Slaapliedje-apps zachtjes tingelden boven de kinderwagens.

Zakenmensen op weg naar huis door het park. Een massa jonge vrouwen onderweg naar de bar voor de avond, uitgedost in dure Modellen-apps. Een groepje vijftieners, vol tattoos en kettingen, die probeerden er stoer uit te zien, maar verborgen onder al die apps giebelden en giechelden, stond verderop links. Terwijl ze toekeken, hielden ze op met lachen en brachten hun hand vol afschuw naar hun mond.

Ik keek van de ene groep naar de andere, wachtend tot iemand iets zou doen.

Niemand kwam naar voren.

Sterker nog: de meesten begonnen terug te deinzen.

‘Kan niemand ons helpen?’ riep ik uit.

Niet één van hen reageerde. Iedereen leek verstijfd.

Terwijl ik daar naast mijn vriendin zat, zag ik de virtuele Char die ik mijn hele leven had gekend volledig wegglijden, tot er alleen nog maar een gigantische rij minuscule getallen over was, dicht op elkaar, die zich aan één stuk door in en uit elkaar vlochten.

Er was niets over van Char behalve code.

De getallen begonnen uit elkaar te vallen. Tot as te vergaan.

En toen, opeens, waren ze helemaal verdwenen.

Char was weg.

Verdwenen uit de atmosfeer, alsof ze er helemaal nooit was geweest.

In eerste instantie was iedereen om me heen stil. Een collectieve schok was over het park neergedaald, over de mensen die getuige waren geweest van Chars snelle en afschuwelijke heengaan.

Ik krabbelde op, onzeker wat ik moest doen. Wie ik moest roepen. Wat er nu kwam.

Toen begon een van de modellen, een lang, graatmager meisje in een te korte jurk, wankelend op naaldhakken gemaakt van bliksemschichten die flitsten als ze bewoog, te schreeuwen.

‘Virus! Virus!’

Dat was het moment waarop iedereen zich omdraaide en vluchtte.